

C A R L N I E L S E N

VÆ R K E R
W O R K S

D E T
K G L

B I B
L I O
T E K

C A R L N I E L S E N

1 8 6 5 - 1 9 3 1

V Æ R K E R

W O R K S

Udgivet af Carl Nielsen Udgiven
Det Kongelige Bibliotek
Hovedredaktør Niels Krabbe

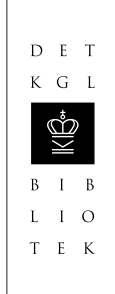
Serie III. Vokalmusik. Bind 4

Published by The Carl Nielsen Edition
The Royal Library
Editor in chief Niels Krabbe

Series III. Vocal Music. Volume 4

Edition Wilhelm Hansen
Copenhagen 2009

C A R L N I E L S E N

S A N G E 1

N R . 1 - 1 4 4

S O N G S 1

N O S . 1 - 1 4 4

Udgivet af

Edited by

Niels Bo Foltmann

Peter Hauge

Elly Bruunshuus Petersen

Kirsten Flensborg Petersen

Edition Wilhelm Hansen
Copenhagen 2009

Graphic design Kontrapunkt A/S, Copenhagen
Music set in SCORE by New Notations, London
Text set in Swift
Printed by Quickly Tryk A/S, Copenhagen

CN 00048
ISBN 978-87-598-1820-6
ISMN M-66134-208-3

Sponsored by A.P. Møller og Hustru Chastine Mc-Kinney Møllers Fond
til almene Formaal
Translation of song texts sponsored by Fyns Amt

Distribution Edition Wilhelm Hansen A/S, Bornholmegade 1,
DK-1266 Copenhagen K

Translation David Fanning (Preface), Holger Scheibel (song texts)
with Stuart Henney (consultant)

© 2009 Carl Nielsen Udgiven,
Det Kongelige Bibliotek, København
All rights reserved 2009

The publisher has made every efforts to obtain permission from any rightsholders to the lyrics of this edition. Should we however not have succeeded in contacting the correct rightsholder this is unintentional. Possible claims will be honored as if permission were obtained in advance.

S A N G E

I bind 1-3 henvises til sangnumre, i bind 4 til sidetal.

S O N G S

In volumes 1-3, numbers refer to songs
while in volume 4 they refer to pages.

SONGS 1 (Nos. 1-144) **SANGE 1 (Nr. 1-144)**

SONGS WITH PIANO SANG OG KLAVER
Collections 1-144 Samlinger

SONGS 2 (Nos. 145-292) **SANGE 2 (Nr. 145-292)**

SONGS WITH PIANO SANG OG KLAVER
Collections 145-213 Samlinger
Separate Songs 214-286 Enkeltsange

RECITATION AND PIANO 287 RECITATION OG KLAVER

CHOIR AND PIANO 288-289 KOR OG KLAVER

VOICE AND INSTRUMENTAL ENSEMBLE 290-292 SANG OG INSTRUMENTALENSEMBLE

SONGS 3 (Nos. 293-431) **SANGE 3 (Nr. 293-431)**

A CAPPELLA CHOIR KOR A CAPPELLA

MIXED CHOIR BLANDET KOR
Collections 293-299 Samlinger
Separate Songs 300-314 Enkeltsange

MALE CHOIR 315-332 MANDSKOR

EQUAL VOICES LIGE STEMMER
Collections 333-382 Samlinger
Separate Songs 383-400 Enkeltsange

UNISON SONGS SANG UDEN LEDSAĞELSE

Collections 401-416 Samlinger
Separate Songs 417-423 Enkeltsange

APPENDIX 424-431 APPENDIKS

SONGS (Editorial Texts)

SANGE (Kommentarer)

I N D H O L D

Henvisning til sangnummer.

C O N T E N T S

Numbers refer to songs.

SANG OG KLAVER

SAMLINGER

MUSIK TIL FEM DIGTE AF J.P. JACOBSEN, op. 4

- 1 *Solnedgang* (melodi a)
- 2 *I Seraillets Have*
- 3 *Til Asali* (melodi a)
- 4 *Irmelin Rose*
- 5 *Har Dagen sanket al sin Sorg*

VISER OG VERS AF J.P. JACOBSEN, op. 6

- 6 *Genrebillede*
- 7 *Seraferne*
- 8 *Silkesko over gylden Læst!*
- 9 *Det bødes der for i lange Aar*
- 10 *Vise af 'Mogens'*

SEKS SANGE TIL TEKSTER AF LUDVIG HOLSTEIN, op. 10

- 11 *Æbleblomst*
- 12 *Erindringens Sø*
- 13 *Sommersang*
- 14 *Sang bag Ploven*
- 15 *I Aften*
- 16 *Hilsen*

TRE SANGE FRA HOLGER DRACHMANN'S DRAMA

'HR. OLUF HAN RIDER -'

- 17 *Hellelidens Sang*
- 18 *Hr. Olufs Sang*
- 19 *Dansevisen*

STROFISKE SANGE, op. 21

- 20 *Skal Blomsterne da visne*
- 21 *Høgen*
- 22 *Jens Vejmand*

23 *Sænk kun dit Hoved, du Blomst*

24 *Den første Lærke*

25 *Husvild*

26 *Godnat*

FEM SANGE FRA L.C. NIELSENS SKUESPIL 'WILLEMOES'

27 *Fædreland! Fædreland!*

28 *Ja, tag os, vor Moder*

29 *Følger hvo som følger kan!*

30 *Vibekes Sang*

31 *Havets Sang*

FIRE SANGE FRA LUDVIG HOLSTEIN'S SKUESPIL 'TOVE'

32 *Vi Sletternes Sønner har Drømme i Sind*

33 *Fuglefængervise*

34 *Toves Sang*

35 *Jægersangen*

TO SANGE FRA JEPPE AAKJÆRS SKUESPIL 'ULVENS SØN'

36 *Gamle Anders Røgters Sang*

37 *Kommer I snart, I Husmænd!*

SALMER OG AANDELIGE SANGE, HALVHUNDRED NYE

MELODIER FOR HJEM, KIRKE OG SKOLE

38 *Ak, min Rose visner bort*

39 *Alt paa den vilde Hede*

40 *Denne er Dagen, som Herren har gjort!*

41 *Den store, hvide Flok vi se*

42 *Der er en Bøn paa Jorden*

43 *Der er en Vej, som Verden ikke kender*

44 *Det er et Under paa Verdens Ø*

45 *Det koster ej for megen Strid*

46 *Dig vil jeg elske, du min Styrke*

47 *Drag, Jesus, mig dog efter dig*

48 *Dybt hælder Aaret i sin Gang*

49 Et helligt Liv, en salig Død
50 Forunderligt at sige
51 Fred med dig! og Fred med eder!
52 Fred og Glæde, for dem græde
53 Frisk op! endnu en Gang
54 Glæden hun er født i Dag
55 Guds Engle i Flok!
56 Guds Fred er mer end Englevagt
57 Gud skal al Ting mage
58 Har Haand du lagt paa Herrens Plov
59 Har nogen Lyst at kende
60 Herren siger: Er I trætte
61 Herrens Røst var over Vandet!
62 Hvi vil du dig saá klage
63 Jeg fandt en Trøst
64 Jeg raaber fast, o Herre
65 Jeg ved et lille Himmerig
66 Korsets Tegn og Korsets Ord
67 Luk Øjne op, al Kristenhed!
68 Maria sad paa Hø og Straa
69 Min Jesus, lad mit Hjerte faa
70 Naar jeg betænker Tid og Stund
71 Nu Sol i Øst oprinder mild
72 O, havde jeg dog tusind Tunger
73 O Helligaand! mit Hjerte
74 O hør os, Herre, for din Død!
75 O Kristelighed!
76 Op al den Ting, som Gud har gjort
77 Op, I Kristne, ruste eder!
78 O, sad jeg, som Maria sad
79 Paa alle dine Veje
80 Som den gyldne Sol frembryder
81 Ton det, Himmel, syng det, Jord
82 Uforsagt, hvordan min Lykke
83 Under Korset stod med Smerte
84 Utallige Blomster paa Jorderig gro
85 Verdens Børn har mangt et Sted
86 Vor Herre, han er en Konge stor

BIDRAG TIL 'EN SNES DANSKE VISER 1915'

87 De Refsnæsdrenge, de Samsøepiger
88 Ud gaar du nu paa Livets Vej
89 I Skyggen vi vanke
90 Underlige Aftenlufte!
91 Naar Odin vinker
92 Vender sig Lykken fra dig
93 Vor Verden priser jeg tusindfold
94 Rosen blusser alt i Danas Have
95 Sov ind mit søde Nusseben!
96 Farvel, min velsignede Fødeby!
97 Jeg bærer med Smil min Byrde
98 Nu er Dagen fuld af Sang

BIDRAG TIL 'EN SNES DANSKE VISER 1917'

99 Nu er da Vaaren kommen
100 Hvor sødt i Sommer-Aftenstunden
101 Tidt er jeg glad, og vil dog gerne græde
102 Min lille Fugl, hvor flyver du
103 Hun mig har glem! min Sorg hun ej see!
104 Højt ligger paa Marken den hvide Sne
105 Nu springer Vaaren fra sin Seng
106 Se dig ud en Sommerdag
107 Der dukker af Disen min Fædrenejord
108 Hør, hvor let dens Vinger smækker
109 Der boede en Mand i Ribe By

TO SANGE FRA VALDEMAR RØRDAMS 'KANTATE VED GROSSERER-SOCIETETETS HUNDREDAARSFEST', op. 31

110 *Købmands-Vise*
111 *Hymne til Danmark*

TRE SANGE FRA ADAM OEHLENSCHLÄGERS SKUESPIL 'ALADDIN ELLER DEN FORUNDERLIGE LAMPE', op. 34

112 Cithar! lad min Bøn dig røre
113 Visselulle nu, Barnlil!
114 Alt Maanen oprejst staar bag sorte Skove

TO AANDELIGE SANGE

- 115 Den store Mester kommer!
116 Udrundne er de gamle Dage

OTTE SANGE FRA HELGE RODES SKUESPIL

'MODEREN', op. 41

- 117 Vildt gaar Storm mod sorte Vande
118 Min Pige er saa lys som Rav
119 Dengang Ørnen var flyveklar
120 Ved Festen fik en Moder Bud
121 Tidselhøsten tegner godt
122 Saa bittert var mit Hjerte
123 Dengang Døden var i Vente
124 Som en rejselysten Flaade

TYVE FOLKELIGE MELODIER

- 125 På det jævne, på det jævne!
126 Derfor kan vort øje glædes

- 127 Jeg så kun tilbage
128 Morgendug, der sagte bæver
129 Jord, i hvis favn
130 Den store Mester kommer!
131 Der sad en fisker så tankefuld
132 *St. St. Blicher*
133 Dér, hvor vi stred og sang
134 Når somrens sang er sunget
135 De snækker mødtes i kvæld på hav
136 Naturens ædle dyrker
137 Tunge, mørke natteskyer
138 Som dybest Brønd gir altid klare Vand
139 Det danske Brød paa Sletten gror
140 Udrundne er de gamle Dage
141 Betragt mit svage spind (melodi a)
142 Frihed er det bedste guld
143 Nu lyser Løv i Lunde
144 *Syndfloden*

MUSIK TIL FEM DIGTE
AF J.P. JACOBSEN OP. 4

1 SOLNEDGANG

I

Andante tranquillo

1. Svøm - men - de Sky - er, dej - li - ge Cy - cla - der,
2. Der skal hun tro - ne, drøm - men - de sig hvi - le,

p

Red.

4

Ro - ser der vug - ges paa Luft - ha - vets Bryst, stæn - ke - de af Sphæ - rers
der skal jeg knæ - le taus hos hen - de ned, der skal jeg glem - me

cresc.

7

to - nen - de Ka - ska - der, Sol - ly - set skum - men - de
mens I frem - ad i - le, Li - vet og Ver - den

f

9

mod E - ders Kyst. I a - le - ne e - re
 Gud og E - vig - hed. Et mig kun skal fyl - de

11

vær - di - ge at bæ - re Nav - net af A - sa - lis
 løf - te og for - tryl - le, El - skovs E - van - ge - lium

13

lyk - ke - li - ge Land.
 i A - sa - lis Navn.

16

dim. *m.s.*

2 I SERAILLETS HAVE

II

Andantino

Ro - sen sæn-ker sit Ho - ved

5
tungt af Dug og Duft, og Pin-jer-ne sva - je saa tyst og mat i lum - re

10
Luft. Kil - der - ne væl - te det tun - ge Sølv i dø - - - sig

14
Ro, Mi - na - re - ter - ne pe - ge mod Him - len op i

fz *p* *dim.* *pp* *p*

17 *più animato*

Tyr - - ke - - tro, og

molto *f più animato*

20 **Tempo I**

Halv - maa-nen dri - - ver saa jævnt af Sted

22

o - - - ver det jæv - - ne Blaa, og den

24

kys - ser Ro - sers og Lil - - jers Flok, al - le de Blom-ster

mf *pp*

27

smaa i Se-rail - lets Ha - ve, i Se - rail - lets

p *f*

30

Ha - ve. *poco rit.*

dim. *p dim.* *poco rit.*

III

3 TIL ASALI

Andantino con moto

Før drøm - te jeg fast hver e - ne - ste Nat, jeg

p

4

hav - de dit Hjer - te vun - det; ak hvor var Da - gen da mørk og mat, naar

pp

8

Mul - met i - gjen var svun - - - det. Nu

mf con anima

11 *meno*

pla - ger en Drøm mig saa tung og svar, den, at jeg dit Hjer - te har

meno

14 *rall.* **Largamento**

mi - stet; O hvor er Da - gen da lys og klar, naar Mør - ket sig bort har

rall. **ff**

18

li - - - stet.

con anima *rit.* *p*

4 IRMELIN ROSE

IV

Marziale (med Humør)

Se, der var en Gang en

Kon - - ge man-gen Skat han kald - te sin, Nav-net

paa den al - ler - bed - ste vid-ste hver var Ir - me - lin,

Ir - me - lin Ro - se, Ir - me - lin Sol, Ir - me - lin alt hvad der er

ff *mp* *f* *mf* *pp* *mf*

14

dej - - ligt. Al-le Rid - der - hjel - me

18

spej - led hen-des Far - vers mun - tre Pragt, og med

21

al - le Rim og Ryt - - mer hav-de Nav - net slut - tet

24

Pagt: Ir-me-lin Ro - se, Ir-me-lin Sol, Ir-me-lin alt hvad der er

28

dej - - - ligt. He - le sto - re Bej - ler -

32

flok - ke der til Kon - gens Gaar - de før, bej - le - de med øm - me

36

La - - der og med blom - ster - fag - re Ord:

39

Ir - me - lin Ro - se, Ir - me - lin Sol, Ir - me - lin alt hvad der er

42

de - - - - - ligt. Men Prin - ses - sen jog dem

46

fra sig (Hjer-tet var saa koldt som Staal), la-ste - de den e - nes

50

Hold - ning vræn-get ad den an - dens Maal. Ir-me-lin Ro-se,

54

Ir-me-lin Sol, Ir-me-lin alt hvad der er dej - - - - - ligt.

5

V

Langsomt

Har Da - gen san - ket al sin Sorg og

5

grædt den ud i Dug, saa aab - ner Nat - ten Him - lens Borg

9

med e - vigt Tung - sinds tau - - se Sorg.

13

Og en for en og

17 *poco animato*

to for to gaa fjer - ne Verd - ners Ge - nier frem af

dim. *poco animato*

20

Him - mel - dy - bets dunk - le Gjem. Og højt o-ver

23

Jor - dens Lyst og E - len - de med Stjer - ne - kjer - ter

26

højt i Hæn - de skri - de de lang - somt hen o - ver

mf

29

Him - - - - - len.

31

De Fod - - trin skif - - te med

33

Sorg i Sin - de,

dim.

36

un - der - ligt vif - te for Rum - mets kol - de Vin - de

con espress. *molto cresc.*

40

Stjer - ne - kjer - ter - nes flak - - ken - de Flam - - -

f *dim.* *mp*

43

mer.

rit. *dim.* *pp rit.* *ppp*

VISER OG VERS
AF J.P. JACOBSEN OP. 6

6 GENREBILLEDE

I

Andantino

Pa - gen højt paa Taar - net sad

5

stir - red' ud saa vi - - de, dig - ted' paa et

8

El - skovs-kvad om sin El - skovs - kvi - - de,

11 *un poco più mosso* *cresc.*

kun - de ik - ke faa det sam - let, sad og fam - led',

p *poco a poco cresc.*

14 *f*

sad og fam - led' nu med Stjer - -

f

16 *mf*

- - - ner, nu med Ro - -

mf

18

ser - In - tet ri - med' sig paa Ro

mp

20

ser Ro

p
pp

22

ser - sat - te for-tviv-let saa Hor-net for Mund,

f *accelerando*
f *cre* - - - - - scen - - - - -
molto *accelerando*
f *cre* - - - - - scen - - - - - do

Largamento

ff

24

do
knu-ge-de vredt sit Vær - ge, Blæ - ste saa sin

fz *ff*

This system contains measures 24 and 25. The vocal line starts with a dotted quarter note followed by eighth notes, with triplets of eighth notes. The piano accompaniment features a steady eighth-note pattern in the left hand and chords in the right hand. Dynamics include *fz* and *ff*.

26

El - skov ud o - ver al - le Bjær - - -

poco a poco dim.

This system contains measures 26, 27, and 28. The vocal line has a long note in measure 26 and a half note in measure 27. The piano accompaniment consists of chords in the right hand and a bass line in the left hand. The instruction *poco a poco dim.* is present.

29

ge.

dim. poco rit. *poco rit.*

This system contains measures 29, 30, and 31. The vocal line has a long note in measure 29 and rests in measures 30 and 31. The piano accompaniment features a long note in measure 29 and rests in measures 30 and 31. The instruction *dim. poco rit.* is present.

7 SERAFERNE

II

Andante tranquillo

Recit: (mezza voce)
Det har Seraferne:

Se - ra - fer-ne har rul - let bort de

4
kla - re Stjer - ner og fol - det Mør - ket ned om Jor - dens Skul - dre, og

7
stæn - ket Dug hen - o - ver Dal og Hø - je og hængt de gyld - ne Sky - er op i

10
Ø - - sten. Hver Ting er re - de, Jord og Him - mel

cre - -

cre - -

12 scen

ven - - te og So - len bi - er blus - sen - de bag

14 do

Bjær - - ge paa Vin - ket fra Gud Fa - ders Her - sker -

- - do cresc.

16

tro

f

18

ne.

p *dim.* *pp*

Allegretto scherzando

Sil - ke - sko o-ver gyl - den Læst! Jeg har mig en

6

Jom - fru fæst! Jeg har mig en dej - - lig Jom - fru fæst!

Passionato

12

In - gen er som hun paa Guds sol - - ly - se

15

Jord, ik - - ke en e - - ne - ste

18

en. _____ Som Him - - -

21

- - len i Syd _____ og som

24

Sne - - en i Nord er hun ren. _____

27

_____ Men der er Jor - - - de - rigs Fryd i min

30

Him - - mel, og Flam - - -

33

- mer der staar af min Sne. _____

36

In - gen Som - mers Ro - se er rø - de - re, end hen - des Ø - je _____ er

f *dim.* *dim.* *dim.*

42

sort. _____

cre - - - - - scen - - - - - do *f*

Andante con dolore

Det bø-des der for i lan-ge Aar, som kun var en stak-ket

Glæ - de; det smi-ler man frem i en flyg-tig Stund, man i Aar ej bort kan græ - de.

Der rin-der Sorg, rin - der Harm af Ro - ser rø - - de. Der

a - ges paa Lyk-kens gyld-ne Hjul saa fast, at èn in - tet san - ser; men Sor - gens træl-som-me

mp *p* *fz*

p

f *grave* *mp*

p *fz* *p*

21

tun-ge Læs det ven-ter os dog, naar vi stand - ser. Der rin-der Sorg, rin - der Harm af

f

f grave

26

Ro - ser rø - - de. Der le - ves i Lyst som halvt i Drøm, - men

mp

p

31

Sor-gen har in-gen Drøm - me: med vaag-ne Øj - ne den paa dig ser, Øj - ne som su - gen - de

fz

p

36

Strøm - me. Der rin-der Sorg, rin - der Harm af Ro - ser rø -

f

f grave

40

- - de. Ej Smi - let vil ly - se din Dag i Seng, men

mp *p*

44

Taa - ren har go - de Stun - der; thi Smil er Glans kun af dét, der er, Graad

fz *p*

48

Skyg - gen af dét, der gik un - der. Der rin - der Sorg, rin - der Harm af

f *f grave*

52

Ro - ser rø - - de.

dim.

10 VISE AF 'MOGENS'

V

.....og saa sang han af fuld Hals, uden at ane, hvad det var han sang:

Allegro quasi moderato

Hav - de jeg, o hav - de jeg en Dat - ter - søn, o

ja! og en Ki - ste med man - ge, man - ge Pen - - ge, saa

hav - de jeg vel og - saa haft en Dat - ter - lil, o ja! o ja! og Hus og Hjem og Mar - ker og

En - - ge. Hav - de jeg, o hav - de jeg en

23

Dat-ter - lil, o ja! og Hus og Hjem og Mar - ker og En - ge, saa

This system contains measures 23 through 28. The vocal line begins with a melodic phrase in G minor, marked with a fermata over the first two measures. The piano accompaniment features a steady eighth-note bass line in the left hand and chords in the right hand.

29

hav - de jeg vel og - saa havt en Kjæ-rest, ja, o ja! o ja! med Ki - ster med man - ge, man - ge

mf

This system contains measures 29 through 34. The vocal line continues with a melodic line. The piano accompaniment consists of chords in the right hand and a bass line in the left hand. A dynamic marking of *mf* is present.

35

Pen - - - ge.

f

This system contains measures 35 through 39. The vocal line has a long note on 'Pen' followed by a rest. The piano accompaniment features a rhythmic pattern of eighth notes in the left hand and chords in the right hand. A dynamic marking of *f* is present.

40

fz

This system contains measures 40 through 44. The vocal line is mostly silent. The piano accompaniment continues with a rhythmic pattern in the left hand and chords in the right hand. A dynamic marking of *fz* is present.

SEKS SANGE TIL TEKSTER AF
LUDVIG HOLSTEIN OP. 10

11 ÆBLEBLOMST

I

Poco allegretto

p

Du fi - ne hvi - de Æb - le - blomst! hvem

5

poco f

gav dig det-te Lyk-ke - skjær? Ak, jeg er So-lens

cre - - - scen - - - do *poco f* *dim.*

10

Hjer-tens-kjær! ak, So - lens Hjer-tens - kjær! Hvor

Tekst trykt med tilladelse af forfatterens arvinger.

15

fik du den-ne Pur - pur-glød, som bræn-der i din fi - ne Hud?

20

poco f
Ak, jeg er So-lens For-aars-brud! ak, So - lens For-aars - brud!

scen - - - do poco f *dim.* *p*

25

con moto *poco a poco cre - - - - -*

Vel - sig - net af min Brud - goms

con moto *poco a poco cre - - - - -*

30

scen - - - - - do

Kys jeg le - - - ver i hans Aan - de-drag en

scen - - - - - do

35 *cre - - - - - scen - - - - -*

kort lyk - sa - lig For - aars-dag. Og naar

cre - - - - - scen - - - - -

40 *- - - - - do*

hans sid - ste var - me Kys i Af - ten - rø - den

f

- - - - - do

f

45 *3* *dim.*

strei - fer mig, saa hvi - sker jeg:

dim.

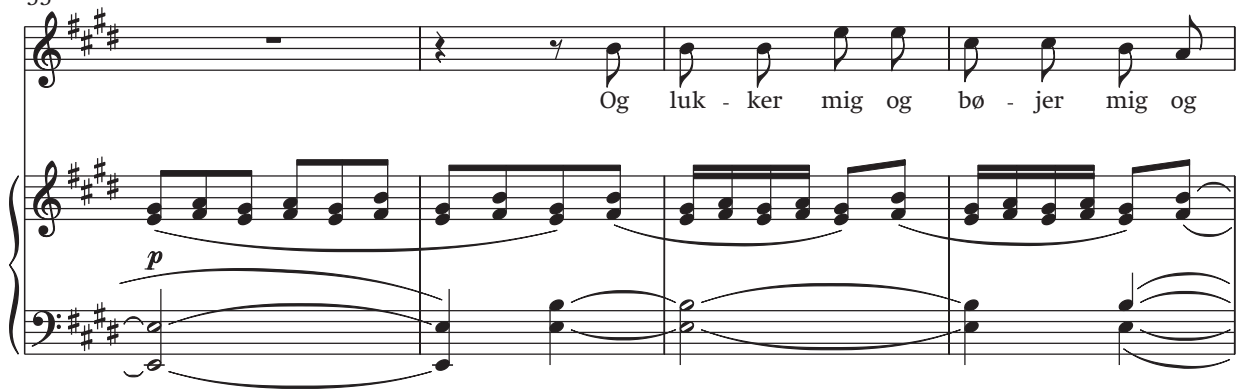
di - - - - - mi - - - - -

50 *espressivo*

Jeg el - - - - - sker dig!

nu - en do

55

Og luk - ker mig og bø - jer mig og

p

59

drys-ser o-ver Græs-set ud mit hvi - de Flor, mit Bryl - lups-skrud.

poco

63

Jeg er So - lens Hjer - tens - kjær! ak, So - lens For - aars -

dim.

f *p*

66

brud!

dim.

p *pp*

12 ERINDRINGENS SØ

II

Adagio ♩

p

Træd stil - le, min Ven - in - de, jeg

3

ved, dit Hjer - te græ - der, naar tav - se vi be - træ - der E -

5

rin - dring - sø - ens Bred. Dog fø - res vi be - stan - dig til -

7

ba - ge til de Ste - der, hvor Sor - ger og hvor Glæ - der i

Tekst trykt med tilladelse af forfatterens arvinger.

9

pp

Stil - hed sæn - kes ned. Paa Sø - ens Van - de hvi - ler den Haand som al - ting sluk - ker.

12

Og lyd - løst den sig luk - ker. Og slum - ren - de der - i en my - stisk Aa - ben - ba - ring af

mf

15

Dun - kel - he - den duk - ker, som drøm - me - ag - tig smuk er, i

pp

17

fjern ————— Me - lan - ko - li. I

p

19

den - ne ty - ste Ver - den, hvor al vor Fryd og Kum - mer be -

21

gra - ves og for - stum - mer i tu - send - aa - rig Nat. Har

23

pp Se - er - sjæ - le sku - et og a - net, hvad den rum - mer, og
cre - - - - - scen - - - - - do

25

poco f løst den af dens Slum - mer og løf - tet Kun - stens Skat.
dim.

27

pp

Her fær- des vo- re Dø-de. Og tav- se Bud de skik-ke, men vi for- staar dem ik- ke,

pp

30

poco f

fra Skyg-ge-lan-dets Kyst.Ven- in- de, lad os dvæ- le ved Sø- ens Bred og drik- ke for

poco f

33

pp

nog- le Ø- je-blik- ke dens ve- - - mods-ful-de Trøst.

pp

36

molto rit. dim.

13 SOMMERSANG

III

Allegro ma non troppo

mf

12/8

Fylt med Blom - ster blus - ser

3

Æb - le - træ - ets Gren. _____ At - ter blaa - ner Him - len

5

dyb og varm og ren. O - ver

7

Mar - - kens Blom - mer brum - mer Hum - le - bi - en,

Tekst trykt med tilladelse af forfatterens arvinger.

9

hon - ning-tung og ør. Ak, saa blev det Som - mer!

f

f *dim.*

11

Van - drer du langs Sti - en drøm - - - men-de som

f *dim.* *poco rit.* *calando*

f *dim.* *p dim.* *poco rit.* *calando*

13

før?

a tempo *a tempo* *f*

p *f*

15

Blom - sters bli - de Duf - te bæ - res vidt om Vang.

mf *mf*

17

Gøg fra fjer - ne Sko - ve kuk - ker Da - gen lang.

19

pp

Hør - - - te du i Da - len,

pp

21

hvor de kla - re Kil - der klin - ger gjen - nem Krat

fz

23

f

Sang af Nat - ter - ga - len, lan - ge Løb af Tril - ler

f

f

25 *p poco rit. calando* *dim.* *a tempo*

i den ly - se Nat?

p poco rit. calando dim. *a tempo*

27 *mf*

Ve - stens Bri - se bru - ser

mf

29

gjen - nem Korn og Græs, Slet - te - lan - dets Bøl - ger

31 *pp*

lo - ver ri - ge Læs. Him - - - lens

pp

33

mil - - de By - ger de - res gyld - ne Grø - de

35

brin - ger fjernt og nær. Blom - ster-stø - vet ry - ger,

37

duf - ter dig i - mø - de o - - - ver Rug, som

f *p poco rit. calando dim.*

39

a tempo

drær.

a tempo

41 *mf*

Ak, saa blev det Som - mer! smæg - ten - de paa - ny _____

43

Skjøn - heds - drøm - men sti - ger op mod Him - lens Sky.

45 *pp*

Sva - - - ne - - - hvid den svøm - mer

47

som et dej - ligt Smyk - ke i det dy - be Blaa.

49 *f*

He - le Jor - den drøm - mer om et Dyb af Lyk - ke,

51 *p poco rit. calando dim.* *a tempo*

som den ej kan naa.

53

55 *p*

14 SANG BAG PLOVEN

IV

Allegro moderato

f *mp*

I So - len gaar jeg bag min Plov. Jeg nik - ker til den grøn - ne Skov, hvor

f *mp*

5 *cre - - - - - scen - - - - - do*

du, min Lyk - ke, gem - mer dig. Mit Hjer - te lær og gem - mer sig og

p *cre - - - - - scen - - - - - do*

9 *f*

gem - mer sin Lyk - sa - lig - hed til Sol gaar ned, til Sol gaar

f

13 *f*

ned. Min

mp *fz* *f*

Tekst trykt med tilladelse af forfatterens arvinger.

17 *mp*

Lyk - ke vaag - ner ung og ny som Lær - ke - sang ved Mor - gen - gry. Hver

21 *cre - - - - - scen - - - - - do*

Af - ten - stund den smyk - ker sig. Men kun for mig du smyk - ker dig. Og

25 *f*

Næt - ter - nes Lyk - sa - lig - hed er Da - gens gyld - ne Hem - - - lig -

29 *f*

hed. Jeg

33 *mp*

plø - jer op det go - de Muld. Men in - gen ser det gyld - ne Guld, som

37 *cre - - - - scen - - - - do*

i mit Hjer - te gem - mer sig. Jeg gem - mer mig; jeg gem - mer dig; jeg

41 *f*

gem - mer vor Lyk - sa - lig - hed, til Sol gaar ned, til Sol gaar

45

ned.

15 I AFTEN

V

Andante religioso

p

Det

5 *dim.*

gyl - den-hvi - de Him - mel - lys. De tav - se sor - te Sko - ve. Og

9 *mf* *dim.* *pp*

rundt i Ha - vens Gan - ge staar de stil - le Træ og so - - ve. Og

14 *pp* *p*

Dug - gen da - ler kø - lig - mild og fug - ter Kind og Pan - de. I

Tekst trykt med tilladelse af forfatterens arvinger.

18

Af - ten var det godt min Sjæl, at staa mod Dø - dens Stran -

22

de. I Af - ten var det godt min Sjæl, i

26

Fald du kun - de gli - de paa blød og ha - stig Vin - ge - flugt mod

30

Ly - sets Hav det hvi - de! Og svin - de hen i

34 *p*

stil - le Lys og gyl - den Fred der - in - de og dø der - i be -

38 *dim.*

fri - et fra din Drøm og fra dit Min - - de.

42 *dim.*

16 HILSEN

VI

Quasi presto (ungdommelig bevæget)

mf

Den dov - ne Fjord som gyn - ger og

Tekst trykt med tilladelse af forfatterens arvinger.

5 *f*

stræk-ker sig i So - len. De smæk-re hvi - de Ter - ner, som duk - ker sig der -

10 *mp* *f*

i. Far - vel, du lil - le Dam - per, som pi - ler mig for - bi, og hils —

15 *ri - - - - tar - - - -*

— den blon - de Da - me, som ven - ter dig paa Mo - - - - len.

ri - - - - tar - - - -

dim. calando *dim.*

20 *Meno mosso* *p* *dim.*

dan - - - - do

Og sig, at hen - des Øj - ne be - drø - ve - de og

dan - - - - do

dim. *p* *dim.*

24 *molto*

øm - me for - føl - ger mig be - stan - dig og spørg dem hvad de

28 *pf* *cresc.*

vill For - tæl mig om de græ - der naar Ski - bet læg - ger

32 *cre - - - - scen - - - - do*

till! Og sig dem, at jeg kys - ser dem tit

36

i mi-ne Drøm

39

me.

42

molto espress. *dim.*

45

accel. *mf* Tempo I (quasi presto)

Far - vel, du lil - le Dam - per, som

accel. *p* *mf*

49

f

pi - ler mig for - bi, og hils den blon - de Da - me, som

f

53 *p* *cre-*

ven - ter dig paa Mo - len! Og sig, at hen - des Øj - ne for -

57 *f* *cre-*

føl - ger mig be - stan - dig! Sig dem, at jeg kys - ser dem

f *cre-*

scen - do

61 *p* *poco rit.*

tit i mi - ne Drøm

poco rit.

p *ff*

65 *a tempo*

me!

a tempo

p *f* *p*

TRE SANGE FRA
HOLGER DRACHMANN'S DRAMA
'HR. OLUF HAN RIDER - '

17 HELLELIDENS SANG

I

Quasi allegretto

1. Hel - le - li - - den aks - ler sin
Rid - der er gan - gen i
El - - ver - mø er kun
op, Hr. Rid - der, det

f *mp*

3

Kof - - te graa, hun vil sig af Gaar - de
El - - ver - dans bag Sko - ve og dy - - be
Taa - - ge - spind, som dri - ver for kø - li - ge
li - der mod Dag, den Ha - - ne gol o - ver

5

dim. *rall.* *un poco agitato*

dra - - ge; hun ha - ster saa haardt o - ver
Da - - le, men jeg vil gaa til den
Vin - - de, men jeg er det le - - ven - de
Væn - - ge; I so - ver hos Hel - - le -

dim. *rall.* *pp* *un poco agitato* *f*

7 ral - - - - -

Bor - - ge - bro, hun ser sig kun li - det til -
 El - ver-mø's Høj, og fan - ge min El - sker i
 Kjød og Blod med det var - me - ste Hjer - te her -
 li - - den nu - dér bur - de I so - - - - - vet

dim. ral - - - - -

9 Tempo I

ba - - ge. } Nu lø - ves mit Haab i Lun - de. } 2. Min
 Ta - - le. } } 3. Den
 in - - de. } } 4. Vaagn
 læn - - ge. }

dim. mp dim. p

18 HR. OLUFS SANG
 Moderato

II

2. De
 3

3

1. Ve - gen er Da - gen, den sol - var - me Dag, nu
 Taa - ge - slør tæt - ter sig ind - til en Sø, hvis
 3. Ve - gen er Da - gen, saa varm, saa lang! hedt

f mp

5 *poco rall.*

sva - les de dam - pen - de En - - - ge; men
 Krus - nin - ger sy - nes at so - - - ve; men
 duf - ter de dam - pen - de En - - - ge, det

poco rall. dim.

7 *a tempo*

Af - - ten - sva - len er kun et Be - drag, der
 bri - ster de, staar der en El - - ver - mø med
 bræn - der i mit Hjer - te, det bræn - der i min Sang, de

a tempo f

9 *rall.*

bri - ster om ik - ke læn - - ge. }
 Bry - stet i bøl - gen - de Vo - - ve. } Saa
 glø - der mi - ne dug - vaa - de Stren - - ge. }

p rall.

11 *a tempo* *rall.*

vil - des min Vej!

a tempo f

rall.

19 DANSEVISE

III

Allegretto con brio

4

1. Hr. O - luf der bre - des dig Dug paa Disk, saa
 O - luf, der re - des dig Æg - te - seng, saa
 sid - de din Fru - e ved Dug og Disk, saa

7

pry - de-ligt, saa fry - de-ligt det Fad! Lang til og tag for dig af
 yn - de-lig og pyn - te-lig mod Væg! og tænk om du var kun en
 skæl-den-de og smæl-den-de om Fad! i Sad - len du sid - der saa

10 rall.

Sul og Fisk, og vis os en Mand som er glad, hop hej! hop
 dun - ha - get Dreng og ik - ke et Karl - folk med Skjæg, hop hej! hop
 mor - gen - frisk, en Mand, som er fri, som er glad, hop hej! hop

13 *poco rall.* *a tempo*

hej! Og lig - ger vi først dér paa Kjød - gry - dens Bund med
 hej! Men luk - kes de Om - hæng for Brud - gom og Brud, at
 hej! Og staar en Skjøn - jom - fru ved Bor - ge - led dér, og

16

Græs - tørv til Laas og til Luk - ke, ret al - drig vi faar os en
 ta' sig For - lov hos hin - an - den; saa se, hvor det Spar - la - gen
 ser hun den Ryt - ter ud - ri - - de, saa spørg: vil du so - ve som

19 *rall.*

God - bid i Mund, vor Steg den faar Or - me - ne pluk - ke. Vær
 ta - ger sig ud, naar Ru - sen er dre - ven af Pan - den! Se
 Hjer - tens - kær i grøn - ne - ste Skov ved min Si - - de? Vær

22 *Poco allegretto*

glad, at du fø - ler din Sjæl i din Krop, vær glad, at din Tørst ej end -
 flux at faa løs - net dit Sværd af dets Strop, og sadl saa din Gan - ger og
 glad, at din Tørst ej end - nu si - ger Stop, vær glad, at du fø - ler din

25 *1.2.*

nu si - ger Stop. Hr. O - luf se ud, se op!
 rid saa, hej, hop! Hr. O - luf se ud, se op!
 Sjæl i din Krop. Hr. O - luf se ud, se

(Dans)

28^I

30^I

fp *cresc.*

32^I

cresc.

35^I

2. Hr. op!
3. Lad

ff dim. *fz* *fz*

STROFISKE SANGE OP. 21

20

I

Tekst: Helge Rode

Allegro non troppo

mp

Skal Blom - ster-ne da vis - ne før

f

dim.

mp

5

mp

de er sprun - get ud? Skal Kil - der-ne da is - ne før

espressivo

mp

cresc.

9

mp

de har sun - get ud? Af Pur - pu-ret og

f

dim.

mp

13

mp

Gul - det Gud væ - ved Li - vets Traad. Den ly - ser gjen - nem

mp

17 *espressivo* *mp*

Mul - det i El - - skovs Smil og Graad. Aa,

21 *mp*

tag dog mi - ne Hæn - der og hold dem fast i din, og

25 *espressivo*

føl, hvor Blo - det bræn - der min he - - de, un - ge Vin.

29 *mp*

Og føl mit Hjer - te glø - de og tag det ind til

33 *espressivo*

dit. Da bræn - der det til - dø - de, men blus - - ser klart og

cresc. *f*

37 *poco rall.*

frit.

dim. *mp* *dim.* *poco rall.*

21 HØGEN

II

Allegro appassionato *Tekst: Jeppe Aakjær*

Vær hil - set Høg o-ver Gra-ne - top, du

ff *fz* *fz*

4 stol - te-ste Fugl i Sko - ven! Du stir - rer trod - sigt mod

sempre ff

7 *dim.*

Him - len op, din Flugt er vild og for - vo - ven. Du

10 *mf* *cre - - -*

klø - ver Bri - - sen i vil - den Lyst, mens

8

12 *scen - - - do*

grøn - ligt Øj - - - ne - ne spej - de; du

8

scen - - - do

14 *ff*

hug - ger dit Næb i din Fjen - des Bryst, og al - drig du skjæn - ker ham

17 *poco rall.* *a tempo*

Lej - - - de. Du er en Rø - - ver for

poco rall. *fz* *a tempo* *fz* *fz* *fz*

20

Gud og Mand, i Blod du sø - le-de Ham - men; du

tr *sempre ff*

23

ser med For - agt paa den vrik - ken-de And, der

tr

25 *dim.*

spej - - ler sin Fed - me i Dam - men. Jeg

tr

27 *mf* *cre - - -*

el - sker vel ej din blo - di - ge Klo, men

29 *scen - - - do* *ff*

Flug - tens Sus om din Brin - ge, dit vil - de Blik fra dit

32 *poco rall.*

stol - te Bo og So - lens Blink paa din Vin - - -

35 *a tempo*

ge.

Tempo giusto (jævnt, skridende)

Tekst: Jeppe Aakjær

mf

Hvem sid-der der bag Skjær-men med Klu-de om sin Haand, med Læ-der-lap for Ø - jet og

mf

7

f *espressivo*

om sin Sko et Baand? Det er saa-mænd Jens Vej - mand, der af sin su-re Nød med

f *p*

13

Ham'-ren maa for-vand - le de haar-de Sten til Brød. Og vaag-ner du en Mor - gen i

mf *p* *mf*

19

al-ler-før-ste Gry og hø - rer Ham'-ren klin - ge paa - ny, paa-ny, paa - ny, det

f *f*

25

*espressivo**dim. p f p*

er saa-mænd Jens Vej - mand paa si - ne gam - le Ben, som hug - ger vil - de Gni - ster af

31

mf

mor - gen - vaa - de Sten. Og a - ger du til Sta - den bag Bon - dens fe - de Spand, og

37

f espressivo

mø - der du en Ol - ding, hvis Øj - ne staar i Vand - det er saa-mænd Jens Vej - mand med

43

*p**mf*

Halm om Ben og Knæ, der næp - pe ved at fin - de mod Fro - sten mer' et Læ. Og

49

ven-der du til - ba - ge i By-ger og i Blæst, mens Af - ten-stjær-nen skjæl - ver af

55

Kul - de i Syd - vest, og klin-ger Ham-mer - sla - get bag Vog-nen gan-ske nær - det

61

er saa-mænd Jens Vej - mand, som end-nu sid-der der. Saa jæv-ned han for an - dre den

67

van-ske - li - ge Vej, men da det led mod Ju - len, da sag - de Ar-men nej; det

73

espressivo

var saa-mænd Jens Vej - mand, han tab-te Ham'-ren brat, de bar ham o-ver He - den en

79

pp un poco meno

kold De-cem-ber - nat. Der staar paa Kir-ke - gaar - den et gam-melt, frøn-net Bræt; det

85

espressivo

hæl - der slemt til Si - den, og Ma - lin-gen er slet. Det er saa-mænd Jens Vej - mands. Hans

91

poco rall.

Liv var fuldt af Sten, men paa hans Grav - i Dø - den, man gav ham al-drig en.

Quasi allegretto (stille, inderligt)

mezza voce

Tekst: Johannes Jørgensen

Sænk kun dit Ho - ved, du Blomst,

bøj det i Bla - de - ne ned, vent kun med luk - ket Kro - ne

Nat - tens liv - sa - li - ge Fred. Nat - ten, den mil - de, den

ty - ste, kom - mer - o, bøj dig til Blund. Sov un - der gyld - ne

16 *poco rall.* *a tempo*

Stjær - ner, sov dig sa - lig og sund.

dim. *pp* *poco rall.* *a tempo*

20 *p*

Sov som et Barn, der vug - ges blidt i sin Mo - ders Favn,

p

24 *mezza voce* *poco rall.* *a tempo*

vaag - ner kun halvt og suk - ker smi - len-de Mo - ders Navn.

mp *dim.* *ppp* *poco rall.* *a tempo*

28

ppp

Allegro con brio (vildt, jublende)

Tekst: Jeppe Aakjær

“Den før - ste Lær - ke, den før - ste

3
Lær - - kel” vort Hjer - te jub - - ler i Da - gens

5
Sol. Den før - ste Lær - - ke, den før - ste

7

Lær - - ke! Den Sy - ge dre - - jer sig i sin

8

9 *mf*

Stol. Den før - ste Lær - ke, den før - ste

8

11

Lær - - ke, skjønt Sne - en ske - - ler fra Grøf - ten

8

13 *cre*

op; den før - ste Lær - - ke - det før - ste

8 *cre*

15 *scen* - - - - - *do* ***ff***

Mær - - - - - ke paa Ve - jen mod

8

scen - - - - - *do* ***ff***

17

Ro - sens før - - - ste Knop! "Den før - ste

8

sempre ff

18 II

Knop!

8

20

* 8 bassa

Poco allegretto

Tekst: Johannes V. Jensen

mf

Gi Hus - ly til to Per - sow - ner, der haar saa grus - se - lig

4

traant; vi kom - mer fræ "Man - ne - mil - her - fræ" og

7

er paa Ve - jen til "Laant". Gi Hus - ly!

Tekst trykt med tilladelse af Gyldendalske Boghandel, Nordisk Forlag A/S.

11 *mf*

Gæs-sen' di goer i djæ baar Bien der huer vi to er føj, og Hu-sen' stoer ud' om

16 *f* *p* *mf* *mf*

Næt-ten i den sam' stu - ri - ge Bøj. Gi Hus - ly! Vor

21

Gaard i "Man-ne-mil-her - fræ" den kan I tro, den er pæn, Væg-gen' er gjow o jen-ne

26 *f* *p* *mf* *pp*

Vind, og Sto-wen er tæk-ket med Ræn. Gi Hus-ly! Og

31

tror I et, de' er Sand-hied, saa kan I min Dæt-ter spør, som aal-ler haar hat no For-

36 *f* *p* *mf*

æl-ler og hver-ken ka'snak'el-ler hør'. Gi Hus-ly!

Quasi allegretto (foredrages med en vis, træt Galgenhumor)

Tekst: Johannes V. Jensen

mp

No wil a sej Jer God - næt, for a er nøj Kon træet. Og

6

dim. *p*

no kan I tru' mæg og teg mæg, no wil a hen og leg mæg. A sow i Gro - ven

una corda

11

pp

far for Vin-dens gab - o - ben Dar', og a haar sit i en

Tekst trykt med tilladelse af Gyldendalske Boghandel, Nordisk Forlag A/S.

15 *poco rall.* *a tempo* *mp*

Swim - mel Vor - her' hans sy - wend' Him - mel. Men no skal a sa - li-gen

20 *dim.* *p*

sow i min i - jen suet bet-te Stow, i Ju - en, som er saa ven - le ved

25 *mp*

jen, der er søw-ne og jen-le. Fo - wal og saa møj man-ne Tak til Godt-folksaa-wal som

30 *pp* *rall.* *a tempo*

Pak! I er wal kij o mi Løw - ne, og sjæl er a os - se søw - ne.

35 *mf* *poco f*

A re - ser fræ in - gen Gjald, det hie - le er be - tald. Di

40 *dim.* *p*

Baank, a skyl - der min Fjen - der, dem foer di nok o hver - an - ner. For

44 *pp*

no wil a sa - li - gen sow i min i - jen suet bet - te Stow, i

48 *rall.* *a tempo*

Ju - en, som er saa ven - le ved jen, der er søv - ne og jen - le.

52 *mf* *dim.* *p*

Fo - wal min Fiol og min Bow! No wil a hen og sow. Hvis

57 *dim.* *pp*

jæn no wil byt' sin Be - drø-wels, saa kan han fo min For - nø-wels. Fo - wal og Tak bet-te

62 *pp*

Il A ga Jer, hvad a ku' gi. Og töt I et om Mu -

66 *rall.* *a tempo*

si - ken, da war' et Skaad - for no gik' en.

rall. *a tempo* *calando*

FEM SANGE FRA
L.C. NIELSENS SKUESPIL
'WILLEMOES'

27

I

Tempo di marcia (Folket drager forbi)

ppp (fjernt)

Fæd - re - land! Fæd - re - land! Held di - ne man - di - ge

ppp
(Tambour grande)

5

poco a poco cresc.

Eg - ne, som ej i Dø - den tør bleg - ne, som ej i Dø - den tør

poco a poco cresc.

9

sempre cresc.

bleg - ne, tryg er din Strand, ja, tryg er din Strand. Fæd - re - land!

sempre cresc.

14

fff (brutalt nær)

Fæd - re - land! Tak for den Fred, du har gi - vet, gla - de vi of - re dig

fff

*) Disse Stjernenoder erstatte Stortrommen og udføres ved at anslaa en Del af Klaverets dybeste Toner. Ved *cresc.* og *fff* tager man flere og flere Toner med saa det dunder.

18 *vildt begejstret* *dim.*

Li - vet, gla - de vi of - re dig Li - vet! Tryg er din Strand, ja,

22 (allerede noget fjernere)

tryg er din Strand. Fæd - re - land! Fæd - re - land! Saa lad da Krigs-gu-den

27 *dim.* (bestandigt fjernere)

vin - ke, Dan - ske for Fa - rer ej blin - ke, Dan - ske for Fa - rer ej

31 *ppppp*

blin - ke! Tryg er din Strand, ja, tryg er din Strand.

ppppp

Andantino (♩ = 92)

mp

1. Ja, tag os, vor Mo - der, i din løf - te - ri - ge Favn, vel -
 2. Ja, hør os, o Mo - der, som bar os ved dit Bryst, vi
 3. Saa kend os, vor Mo - der, som Blod ud af dit Blod, der

mp

5

sign di - ne Søn - ner, som vel - sig - ner dit Navn.
 slaar en Søn - ne - kæ - de om din korn - ri - ge Kyst.
 blus - ser i vor Ung - dom den sto - re Mor - gens Mod.

cresc.

cresc.

9

Dan - mark, Dan - mark, af tu - sind Aars Daab
 Kald os, kald os, thi ste - des du i Nød,
 Dan - mark, Dan - mark, dy - re - ste Jord,

f

dim.

13 *p*

kran - set med For - jæt - tel - sers her - li - ge Haab.
 sam - les vi paa - ny om dit hel - li - ge Skød.
 vær - digt vil vi van - dre i Fæd - re - nes Spor.

p *cresc.*

17 *f*

Vaar o - ver Land og Vaar o - ver Sø! Vaar til hver Mand og

marcato

20 *ff* *rall.*

Vaar til hver Mø! Vaar i dit Hjer-te, at det al - drig skal dø!

ff *rall.*

poco f

1. Føl - ger hvo som føl - ge kan! Hø - rer Fæd - re - lan - det
2. Op til Vaa - ben, op til Strid! Ej for frem-med Land at

poco f

4

kal - de! For vor Kon - ge og vort Land, op at sej - re el - ler
rø - ve; Dan-marks Fjen - der kom - me hid, Dan-skens Mand - dom vil de

8

fal - de! Op, til Vaa - ben al - le Mand! Føl - ger hvo som føl - ge kan!
prø - ve! Op, til Stri - den, dan-ske Mand! Føl - ger hvo som føl - ge kan!

fz

fz

30 VIBEKES SANG

IV

Andantino (drømmende)

1. Jeg mød - te en Sang paa den al - fa-re Vej, en
 jub - led en Sang paa den al - fa-re Vej, en
 sø - ger en Sang paa den al - fa-re Vej, hver

Clavecin *p*

4 (♩ = ♪)

Mor-gen i Maj, en Mor-gen i Maj. Den duf - ted af Sød - me, den to - ned af Sol, den
 Mor-gen i Maj, en Mor-gen i Maj. Den fyld - te mit Hjer - te, det svul-med af Lyst - da
 Mor-gen i Maj, hver Mor-gen i Maj. Hvor fin - der jeg nu, hvad der fulg - te mig før? Mit

8

bæ - ved som Dug paa en ban - ge Vi - ol. 1.2. *rall.* 3. *rall.*
 steg den og fløj og veg bort fra mit Bryst. 2. Jeg
 Hjer - te i Sorg sid-der klædt i sin 3. Jeg Dør.

rall. *rall.*

31 HAVETS SANG

V

Moderato (♩ = 84)

mf

1. Ha - vet om-kring Dan-mark, vort mo - der-li - ge Hav,
 2. Ha - vet om-kring Dan-mark, vort mo - der-li - ge Hav,
 3. Ha - vet om-kring Dan-mark, vort mo - der-li - ge Hav,

f *mf*

4

blaat som vo - re Øj - ne og blidt som vo - re Drøm - me, - min - de - ri - ge Strøm - me, som
 graat som vo - re Vil - kaar og grønt som vo - re Løf - ter, - skum - be - sat - te Ky - ster, som
 stridt som vo - re Vil - jer og stolt som vo - re Sej - re, bryn - je - klæd - te Lej - re, som

7

stry - ger mildt mod Kyst - Læng - sel har du lagt i vort Bryst!
 klø - ver Ø fra Ø - daad - fuldt har du lært os at dø. } Vi
 lar - mer un - der Strand - Hæ - der skal vi hø - ste vort Land. }

f *mp*

cresc. *f* *mp*

10 *mp* *pp*

van - drer din Vej, vi ly - der din Lov, vi plø - jer di - ne En - ge med

13 *f*

Kø - lens ran - ke Plov. Du vug - ger os i Ver - den, saa vi - de som vi vil. Dig

16 *rall.* *lunga* *allargando*

rall. *lunga* *allargando*

el - sker vi, o Hav, og dig vi hø - rer til!

rall. *ff* *allargando*

FIRE SANGE FRA
LUDVIG HOLSTEINS
SKUESPIL 'TOVE'

32

I

Allegretto moderato

p *a tempo*

1. Vi Slet-ter-nes Søn-ner har
sej-ler de o-ver det
er ik-ke Mor-gen, det
Trol-dom i Som-mer-nats-

4

Drøm - me i Sind, de vaag - ner og bli - ver til San - ge. De
duf - ten - de Land, hvor Vaar - sæ - den pip - ler af Jor - den, og
er ik - ke Nat, sært Tan - ker - ne vil - des i Taa - gen, højt
taa - ger - nes Spind, o Min - der, som kog - ler og fri - ster! Vi,

7

sti - ger af Som - mer-nats - taa - ger - nes Spind, som Lær - ker - ne fly - ver af
hil - ser med Ju - bel bag Sko - ve - nes Rand den blin - ken - de Stri - be af
ham - rer et Hjør - te, og hist i et Krat er Som - mer-nats-san - ge - ren
Slet - ter - nes Søn - ner, har Drøm - me i Sind og ved ik - ke selv naar de

Tekst trykt med tilladelse af forfatterens arvinger.

10

più f espressivo

Van - ge. De bri - ster af Læng - sel en Dag i A - pril som
 Fjør - den. Og skæl - ver lyk - sa - ligt i fløj - ten - de Lyd, som
 vaa - gen. Hr. O - luf red o - ver El - ver - bro i
 bri - ster, de lig - ger og ven - ter For - løs - nin - gens Stund, og

mf *più f espressivo*

13

pp

Cro - cus og blaa Hy - a - cin - ter, de bry - der som Vaar - so - lens sej - ren - de Smil i -
 tril - ler for Ha - ver og Lun - de og stjæ - ler let - sin - dig For - vent - nin - gens Fryd fra
 Mid - som - mer - nat - ten, den hvi - de. Hans Gan - ger, den snu - bled paa fi - re Guld - sko: Hr.
 læn - ges at bli - ve til San - ge, som Lær - ker i Klø - ver - mark - tu - er - nes Bund, før

pp

17

gen - nem den smel - ten - de Vin - ter. 2. Saa
 løn - doms - fuldt smi - len - de Mun - de. 3. Det
 O - luf, hvor - hen vil I ri - de? 4. O
 Dag - nin - gen ly - ser i Van - ge.

f 1.2.3. *poco rall.* 4. *rall.*

33 FUGLEFÆNGERVISE

II

Poco allegretto yderst sart *p*

I Sko - ven vip - per de

4 *pp*

Fug - le smaa blandt Blom - ster og Bla - de og Stil - ke, og nog - le er rø - de og

8 *poco f* *dim.* *pp* *poco rall.*

nog - le er blaa og nog - le som Flø - jel og Sil - ke. Kom Pur - pur-fugl! Kom

Tekst trykt med tilladelse af forfatterens arvinger.

12 *a tempo*

ly - se - blaa Fugl! Kom sne - hvi - de Fugl fra dit Blom - ster - skjul. _____

a tempo *mp*

16 (tales)

— Hyss! Hør den nydelige Sang som Bierne synger i Sol -

pp

19

skinnnet!

dim.

34 TOVES SANG

III

Poco andantino

pp

1. Der stod en En - gel hos mig med en
Mo - der stod i E - den og
der han hav - de ta - let, da

3

Ro - se i sin Haand. Han aan - de - de paa Ro - sen den
hvor den go - de Gud paa dis - se fjer - ne Stran - de la - der
smi - le - de han tyst, og lag - de den hvor Hjer - tet kan

5

lø - ste si - ne Baand, han kys - se - de dens Bla - de, de
Ro - sen sprin - ge ud, der jub - ler al - le Fug - le og
hø - res i mit Bryst. Og si - den er der Ro - ser, som

Tekst trykt med tilladelse af forfatterens arvinger.

7

aab - ne - de sig tyst. Barn, den - ne fag - re Ro - se vil jeg
 Him - len bli - ver rén, der mø - der E - va A - dam un - der
 duf - ter o - ver Alt, og Lær - ker - ne har jub - let som

9 *dim.* *pp* *rall.*

læg - ge paa dit Bryst. } Det ske - te kort før Dag - gry, kæ - re
 Pal - me - træ - ets Gren. }
 Eng - len har for - talt. }

11 1.2. || 3.

Her - re. 2. Dens 3. Og Her - re.

35 JÆGERSANGEN

IV

Allegro non troppo ma risoluto

First system of the musical score. The piano part is in 6/8 time, starting with a forte (*f*) dynamic. The melody is in the right hand, featuring a series of chords and eighth notes. The system ends with a fortissimo (*ff*) dynamic marking.

Second system of the musical score, starting at measure 5. The piano part continues with a fortissimo (*ff*) dynamic. The melody in the right hand features a series of chords and eighth notes, ending with a fermata.

Third system of the musical score, starting at measure 9. The piano part is marked forte (*f*), then *dim.* (diminuendo), and *p* (piano). The vocal line has lyrics: "Glen - ten styr - ter fra Fjæl - dets Kam med Sol - skin o - ver sin rø - de Ham. Som En skal le - ge og en skal slaa, de sto - re Fug - le æ - de de smaa." The piano accompaniment follows the same dynamic markings.

Fourth system of the musical score, starting at measure 13. The piano part is marked forte (*f*), then *poco rall.* (poco rallentando), and *ff* (fortissimo). The vocal line has lyrics: "Ild er Vin-gen, dens Næb som Rav, saa sej - ler den o - ver det sal - te Hav. Glen-ten spi - ler sin Ham paa - ny, saa sej - ler han hen o - ver Kir - ke - by." The piano accompaniment follows the same dynamic markings.

Tekst trykt med tilladelse af forfatterens arvinger.

Allegretto

rall.

Tempo I (Allegro)

18

p Smaa-fiskpla-sker med Fin-nen fro, saa fri gen-nem Bøl-gen han gli - der. *f* Glen-ten kro-ger sin
Du - e - rik-ken i Bej-ler - rus gaar rundt og rundt om sin Fru - e. Glen-ten kom-mer med

p *rall.* *f*

23

skar - pe Klo og plan-ter den i hans Si - der.
Brask og Brus, som En - ke sid-der Fru Du - e.

f *dim.* *p*

28

En skal kur - re og en skal slaa, de sto - re Fug - le æ - de de smaa.

f *dim.* *p*

33

Glen-ten spi-ler sin Ham i-gen, saa sej-ler han stolt o-ver He - den hen.

f *poco rall.* *ff*

38 Allegretto *p* *rall.*

Lær-ken ki-mer til Sol-ned-gang, saa lang-vejs klin-ger dens Tril-le.

42 Tempo I *tranq.* *pp* *rall.* *a tempo*

Glen-ten mø-der til Af-ten-sang og brat blev San-ge-ren stil-le.

46 *f*

En skal kvid-re og en skal slaa, de

51 *dim.* *p* *f*

sto-re Fug-le æ-de de smaa. Glen-ten ly-strer sin e-gen Lov, den

55 *poco rall.* ***ff*** **Allegretto**
p
 skrev han ef - ter sit Sinds Be - - hov. Smaa-fisk, Lær-ke og

59 *rall.* **Tempo I**
f
 Du - e - rik, fik hver sin Lod og sin Va - ne. Glen - te - han - nen har

63
 Glen - te-skik og Sej - ren føl - ger hans Ba - - - ne.

67
 m.s.

TO SANGE FRA
JEPPE AAKJÆRS SKUESPIL
'ULVENS SØN'

I

36 GAMLE ANDERS RØGTERS SANG

Noget langsomt, dog ikke drævende

The musical score is written in G major and common time. It consists of a vocal line and a piano accompaniment. The piano part features a steady, rhythmic accompaniment with chords and moving lines in both hands. The vocal line is marked with dynamics such as *p*, *pp*, and *mp*, and includes tempo markings like *rall.* and *a tempo*. The lyrics are in Danish and describe a story about a man named Anders and his experiences.

Der staar en Pur - le ved Ve - jens Sving, en E - ge - knast saa for -
kram - pet; den Stak - kel fik al - drig sin Marv i Ring, og al - drig den blev til no - gen - ting, for -
di den for tid - lig blev tram - pet. For vi træ - der hver - an - dre i Dyn - det ned. Ja,
Li - vets lo - ven - de Før - ste - knop den ød - tes grumt for de fle - ste! thi ra - ged og - saa en

19

en-kelt op med Jærn i Ved-det, med Løv i Top, det blev dog kun Purl det me - ste. For vi

dim. *pp*

dim. *pp*

24

træ - der hver-an - dre i Dyn - det ned. Det Barn, som vaag - ner af drøm - fyldt Blund, den

rall. *p* *a tempo*

a tempo

rall. *p*

28

he - le Sol vil han kræ - ve; men lad ham blot stri - de en Liv - sens Stund, da vil for at vin - de

33

én Straa - le kun hans tryg - len - de Læ - ber bæ - ve. For vi træ - der hver - an - dre i Dyn - det ned.

rall. *pp*

rall. *pp*

II

37 KOMMER I SNART, I HUSMÆND!

Marschtempo

f stort

Raa - bet sti - ger i Morg' - nens Skær:

The first system of the musical score consists of a vocal line and a piano accompaniment. The vocal line is in a single treble clef with a common time signature. It begins with a whole rest, followed by a series of eighth and quarter notes. The piano accompaniment is in a grand staff (treble and bass clefs) with a common time signature. It features a steady eighth-note bass line and chords in the right hand.

5

Kom-mer I snart! ja - ger som Blæst om Sig og Kær, hvi - sker ved Ru - den, hvor

The second system continues the vocal and piano parts. The vocal line starts with a quarter rest, followed by eighth and quarter notes. The piano accompaniment continues with its characteristic eighth-note bass line and chords.

9

Pi - len læ'r: Kom - mer I snart, I Hus - mænd! Aa - get bø - jed jer

ff *mf*

ff pesante *mf*

The third system concludes the piece. The vocal line features a crescendo leading to a fortissimo (ff) dynamic, followed by a decrescendo to mezzo-forte (mf). The piano accompaniment mirrors these dynamics, with a section marked 'ff pesante' in the right hand.

13

p udtryksfuldt

Far og Mor - kom-mer I snart! - knu-ger jer selv, jert Barn, jer Bror,

17

pp

ven-ter paa Vug-gens spæ-de Nor - kom-mer I snart, I Hus - mænd!

21

mp mildt og bredt

Lan-det ly-ser af Korn og Kvæg - kom-mer I snart! - E-ders Kvin-de bag

25

kli-net Væg mal-ker Ge-den med stri-den Skæg - kom-mer I snart, I Hus - mænd!

30 *f* stærkt og haanligt

Dov - ne su - ge de Jor - dens Marv - kom-mer I snart! - Tu - sind Tøn - der til

The musical score for measures 30-33 features a vocal line in a single staff and a piano accompaniment in two staves. The key signature has one flat (B-flat). The piano part begins with a forte (*f*) dynamic and includes several accents (*v*) over the melody. The vocal line is in a simple, direct style.

34 Taa-bers Tarv! Hvad de vra-ged blev e - ders Arv; - Kom-mer I snart, I Hus - mænd!

The musical score for measures 34-38 continues the vocal and piano parts. The piano part features a strong crescendo leading to a fortissimo (*ff*) dynamic at the end of the system. The vocal line ends with a fermata over the final note.

39 *ff* voldsomt

Staa ej bund-ne jer Bød - ler bi! kom-mer I snart! Grib jer Spa - de og

The musical score for measures 39-42 is marked with fortissimo (*ff*) and the instruction "voldsomt" (forcefully). The piano part has a very strong, driving accompaniment with many accents (*v*). The vocal line is also very forceful.

43 hug jer fri! I er Tu-sind, hvor de er ti! Kom-mer I snart, I Hus - mænd!

The musical score for measures 43-46 concludes the system. The piano part ends with a fermata and the instruction "pesante" (heavy), indicating a slow, weighty ending. The vocal line also ends with a fermata.

SALMER OG AANDELIGE SANGE
HALVHUNDRED NYE MELODIER
FOR HJEM, KIRKE OG SKOLE

38

I

“Ak, min Ro - se vis - ner bort, bli - ver baa - de bleg og sort! Ak, mit Blom - ster

6 stod før som Mælk og Blod, fal - mer nu fra Top til Rod!”

<p>1. “Ak, min Rose visner bort,
bliver baade bleg og sort!
Ak, mit Blomster stod
før som Mælk og Blod,
falmer nu fra Top til Rod!”</p>	<p>6. Læs en Gang dit Fadervor!
“Fader”, kend ham og derfor!
Derpaa alt beror,
at du ikkun tror
dette aller første Ord.</p>
<p>2. Saa’ man før en Herres Brud
se saa ufor nøjet ud?
Slet bestilt, at man
ikke bedre kan
skønne paa sin ædle Stand.</p>	<p>7. Ak, hvad Ære, Fryd og Haab
havde du vel af din Daab,
vidste du Besked
om den Herlighed,
dig i Pagten er bered?</p>
<p>3. Læs en Gang det første Bud:
“Jeg er Herren, jeg din Gud!”
Lad det derved staa,
at jeg sørge maa,
din Sorg intet kan forslaa.</p>	<p>8. Faar du ved Guds Alterfod
Jesu Legem, Jesu Blod,
den er Sten og Stok
i Guds Kirkeflok,
som ej deri finder nok.</p>
<p>4. Har du da din Tro forgæ’t?
Hvem har skabt dig, véd du det?
Han, din Skaber véd
ogsaa bedst Besked,
sørg du ej, men tro og bed!</p>	<p>9. Op med dit beklemte Sind,
kig kun i Guds Himle ind!
Hør hans Engles Sang,
se hans Helgens Rang,
dér skal du og staa en Gang!</p>
<p>5. Jesu Blod for dig udrandt,
og hans Aand du fik til Pant,
Himlen skal du naa,
tvivler du da paa,
dine Smuler her at faa?</p>	<p>10. Verden, Verden af dit Sind,
luk din Jesus ene ind!
Favn ham i din Tro,
lad ham i dig bo,
saa faar Sjælen nok sin Ro!</p>

Hans Adolph Brorson

Alt paa den vil - de He - de der gik Ma - ri - as Søn, da

5 mød - te ham den le - de, som Mor - gen - stjer - nen skøn.

1. Alt paa den vilde Hede
der gik Marias Søn,
da mødte ham den lede,
som Morgenstjernen skøn.	5. Vor Herre al Ting vidste,
han svared: hvor det gaar,
du skal din Gud ej friste,
det ogsaa skrevet staar.
2. Er du Guds Søn, den rene,
og dog i Hungersnød,
da sig til disse Stene:
Bliv I til Hvedebrød!	6. Da hviskede den lede,
alt, hvad du ser, er mit,
men vil du mig tilbede,
velan, det alt er dit!
3. Ham svared brat den milde:
Tal ej om Hungersnød!
Guds Mund er Livets Kilde,
Guds Ord er Livets Brød. -	7. Nu fik han Svar i Vrede:
Fy, Satan, pak dig bort!
Kun Gud maa du tilbede,
det Bud er klart og kort.
4. Er du Guds Søn, den bolde,
da styrt dig trøstig ud!
For dig jo bærer Skjolde
en Engleskare prud.	8. Det var den gamle Slange,
som sov i Kains Barm,
han daarede saa mange,
men fik nu Spot og Harm.
9. Guds Engle Herren loved,
kom, lad os juble med!
Thi knust er Slangens Hoved
af Jesus, Kvindens Sæd!	

N.F.S. Grundtvig

Den-ne er Da-gen, som Her-ren har gjort! den skal hans Tje - ne - re fry - de,
op han i Dag luk - ked Him-me-rigs Port, saá skal hver Søn-dag det ly - de;

9 thi i dens hel - li - ge Ti - mer her - lig af Gra - ven op - stod Guds Ord,

17 naa - dig fra Him - len Guds Aand ned - fór: Véd I nu hvor - for det ki - mer.

1. Denne er Dagen, som Herren har gjort!
den skal hans Tjenere fryde,
op han i Dag lukked Himmerigs Port,
saá skal hver Søndag det lyde;
thi i dens hellige Timer
herlig af Graven opstod Guds Ord,
naadig fra Himlen Guds Aand nedfór:
Véd I nu hvorfor det kimer.
2. Frels da nu, Herre, giv Lykke og Held!
Værket i Dag er dit eget!
Lad Millioner dig takke i Kvæld,
for du dem har vederkvæget!
Ja, lad dem prise med Glæde
Aanden, som taler og trøster frit,
Folket velsigner i Navnet dit,
viser, din Fred er til Stede.
3. Herre, vor Gud, ja besøg os i Glans,
hvor i din Kirke vi mødes!
Tungerne binde dig Krans over Krans,
alt som vort Hjerter oplødes;
Højtiden vokse med Dagen!
Paaske og Pinse udsprang af Jul,
saa lad og Glæden af Tro i Skjul
spørge forgæves om Magen!
4. Ja, lad saa virke dit Bad og dit Bord,
med de indviede Tunger,
at det kan høres, din Aand og dit Ord
er det, som taler og sjunger!
Lad os det føle og smage:
Aanden er bedre end Kød og Blod,
Herren er liflig og ejegod,
kristne har kronede Dage!

N.F.S. Grundtvig

Den sto-re, hvi-de Flok vi se, som tu-sind Bjer-ge fuld af Sne, med
er den Hel-te - ska - re, som af hin, den sto-re, Træng - sel kom og

Skov om-kring af Pal - me-sving for Tro-nen. Hvo er de? Det
har sig toed i Lam - mets Blod til Him-lens Hel - lig - dom, dér

5

9 hol - der de nu Kir - ke-gang med u - op - hør - lig Ju - bel-klang i

13 hø - je Kor, hvor Gud han bor blandt al - le Eng - les Sang.

1. Den store, hvide Flok vi se,
som tusind Bjerge fuld af Sne,
med Skov omkring
af Palmesving for Tronen.
Hvo er de?
Det er den Helteskare,
som af hin, den store,
Trængsel kom og har sig toed
i Lammets Blod
til Himlens Helligdom,
dér holder de nu Kirkegang
med uophørlig Jubelklang
i høje Kor,
hvor Gud han bor
blandt alle Engles Sang.

2. Her gik de under stor Foragt!
Men se dem nu i deres Pragt
for Tronen staa
med Kroner paa,
i Himlens Præstedragt!
Sandt er det, i saa mangen Nød
tit Taarestrom paa Kinder flød;
men Gud har dem,
straks de kom hjem,
aftørret paa sit Skød.
Nu holder de, og har til bedst
hos ham en evig Løvsalsfest;
og Lammet selv,
ved Livets Elv,
er baade Vært og Gæst.

3. Til Lykke, Kæmpe-Samling, ja
 o, tusind Fold til Lykke da,
 at du var her
 saa tro især
 og slap saa vel herfra!
 Du har foragtet Verdens Trøst,
 saa lev nu evig vel og høst,
 hvad du har saa't
 med Suk og Graad,
 i tusind Englelyst!
 Ophøj din Røst, slaa Palme-Takt,
 og sjung af Himmelkraft og Magt:
 Pris være dig
 evindelig,
 vor Gud og Lammet sagt!

Hans Adolph Brorson

42

V

Der er en Bøn paa Jor - den, som, be - det ret med Fynd, kan

5 dæm - pe mer' end Tor - den, ud - slet - ter Skyld og Synd, ja, dra - ger ned Guds

10 Ri - ge til os og vo - re Li - ge med al dets Her - lig - hed.

1. Der er en Bøn paa Jorden,
 som, bedet ret med Fynd,
 kan dæmpe mer' end Torden,
 udsletter Skyld og Synd,
 ja, drager ned Guds Rige
 til os og vore Lige
 med al dets Herlighed.

N.F.S. Grundtvig

Der er en Vej, som Ver-den ik - ke ken - der, den

4 "Li-vets Vej", som ej er gjort af Hæn - der, en Løn-gangs-Sti, hver

8 Sten for - bi, til Li - vets Land med Glæ - - dens Kil - der.

<p>1. Der er en Vej,
som Verden ikke kender,
den "Livets Vej",
som ej er gjort af Hænder,
en Løngangs-Sti,
hver Sten forbi,
til Livets Land med Glædens Kilder.</p>	<p>4. Den Vej paa Jord
til Himlens høje Sale
sig sælsomt snor
igennem Skyggedale;
som solsprængt Sky
af Dagen ny
paa Herrens Vej er hver en Skygge.</p>
<p>2. Sig aabne maa
de tykke, mørke Skove,
os bære maa
den skøre, falske Vove;
det høje Fjeld,
det skumle Hel,
kan Livets Vej for os ej spærre.</p>	<p>5. Vel tornestrø't
er Stien somme Steder,
men rosenbødt,
som Sorgen er med Glæder;
af Jesu Røst
opvokser Trøst,
med Rosen læges Tornesticket.</p>
<p>3. Just for de smaa
er Løngangs-Stien lavet,
til trygt at gaa
i Ørken og paa Havet,
paa Troens Grund
i allen Stund,
ved Midnatstid som midt paa Dagen.</p>	<p>6. Den Vej paa Jord
til Livets Land og Lykke
er Jesu Ord
med Straaleglimt i Skygge;
de strække sig
til Himmerig,
hvor de kom fra, hvor de har hjemme.</p>

7. Med Jesu Aand
Guds Menighed af Naade,
vi Haand i Haand
paa kærlig Børne-Maade
gaa trøstigt frem
til Lysets Hjem,
til Fader-Huset i det høje.

8. Alt som vi gaa,
vi dog af Gud oplæres
til at forstaa,
vi hæves og vi bæres
i Ledebaand
af Livets Aand
og af vor Faders Engleskare.

N.F.S. Grundtvig

44

VII

Det er et Un - der paa Ver - dens Ø: Det stør - ste Træ har det mind - ste

4 Frø, det mind - ste Frø vok - ser hø - jest op med Fug - le - re - de og Røst i Top.

1. Det er et Under paa Verdens Ø:
Det største Træ har det mindste Frø,
det mindste Frø vokser højest op
med Fuglerede og Røst i Top.

4. Det favre Træ har en liflig Frugt,
med Druesmag og med Rosens Lugt,
den bærer for alle Frugter Pris,
det er Guldæblet fra Paradis.

2. Det Træ, som her rager mest i Sky,
det er Guds-Mennesket jo, det ny,
Guds-Menneske-Frøet er Troens Ord,
af mindre Frø intet Træ opgror.

5. Det Æble falder i Storm ej ned,
er Gemmefrugt i al Evighed,
og aldrig bides deraf saa hvast,
det vokser igen jo lige fast.

3. Det favre Træ har en herlig Top,
Guds Engle flyver der ned og op,
dem kalder vi Himlens Fuglehær,
thi ingen som de er Navnet værd.

6. Ja, Saligheds Frugt paa Træet gror,
hvis Frø hernede er Troens Ord,
hvis Dug er Aanden, hvis Saft og Rod
er Herrens Legem og Herrens Blod.

7. Lad Verden kun spotte det lille Frø,
som spirer i Løn paa Verdens Ø!
Det Træ ikke trænger til Verdens Pris,
som bærer sin Frugt i Guds Paradis.

N.F.S. Grundtvig

Det ko-ster ej for me - gen Strid, en him-mel-sin - det Kri-sten-Sjæl at

5 bli - ve; er vor Na - tur end ik-ke mild og blid, naar den i Kri-sti Død sig hen skal

11 gi - ve, saa gi - ver Gud den gud - hen-giv-ne Aand dog O-ver-haand. —

1. Det koster ej for megen Strid,
en himmelsindet Kristen-Sjæl at blive;
er vor Natur end ikke mild og blid,
naar den i Kristi Død sig hen skal give,
saa giver Gud den gudhengivne Aand
dog Overhaand.
2. Gør som et Barn og læg dig ned
i Jesu Skød og naadefulde Arme,
han skal dig, som sit Barn, med Kærlighed
da ved sit Frelserhjerter gennemvarme.
Mon det er svart, naar man er ham saa nær,
at faa ham kær?
3. Gud intet ondt dig gøre vil,
men al din Ve, den gør din egen Vilje;
byd Gud dit arme, bange Hjerter til,
han skal det snart med Trøst og Glæde stille,
giv Gud din Vilje, al din Vilje snart,
saa er det klart.
4. I Troen søg dit Hjertes Ro,
naar Trængsels Nat og Mørkhed dig vil dække,
din Fader kan du altid sikkert tro,
lad dig kun ingen Vind og Fare skrække!
Ser surt det ud og mørkt i hver en Krog,
saa tro kun dog!
5. Saa skal dit Lys igen opgaa,
og Solen skinne efter Nattens Skygge,
hvad du har tro't, skal synlig for dig staa,
paa Gud du kan frimodig altid bygge!
En Kristen i en salig Tilstand staa,
ihvor det gaar.
6. Op, op min Aand i Haab og Tro,
saa sød en Gud dig fuldt at overgive!
Gak ind, min Sjæl, og nyd den søde Ro,
din Jesus skal din Trang saa let fordrive;
med al din Nød dig i hans Arme kast,
han holder fast!

Hans Adolph Brorson

Dig vil jeg el - ske, du min Styr - ke, du gi-ver Hjer - tet Fred og Trøst,

5 dig vil jeg ved min Ger - ning dyr - ke, ved hver en Læng - sel i mit Bryst,

9 dig vil jeg el - ske Frel - ser min! O Je - sus, kald mig din!

1. Dig vil jeg elske, du min Styrke,
du giver Hjertet Fred og Trøst,
dig vil jeg ved min Gerning dyrke,
ved hver en Længsel i mit Bryst,
dig vil jeg elske Frelser min!
O Jesus, kald mig din!
2. Dig vil jeg elske, du er Livet,
og fører mig paa Livets Vej,
dig vil jeg elske, du har givet
mig Lyset, det som slukkes ej,
dig vil jeg elske, thi dit Blod
for mig du flyde lod.
3. Saa lang en Tid var du mig fremmed,
du, som dog først mig havde kær,
langt borte ledte jeg om Hjemmet,
som var med dig mig ganske nær,
thi Hjemmets Kærlighed og Fred
er der, hvor du er med.
4. Forkast da Barnet ej, som kommer
til Hjemmet paa sin trætte Fod,
og som i Verdens korte Sommer
trods al dens Pragt dog nu forstod,
at kun i din den faste Borg
faar Sjælen slukt sin Sorg.
5. Dig vil jeg elske og tilbede,
min Herre Gud og Broder kær!
er Verden end med Spot til Rede,
og skal jeg Nød kun friste her,
dig vil jeg elske, Frelser min,
o Jesus, kald mig din!

Hans Egede Glahn

Drag, Je - sus, mig dog ef - ter dig, saa føl - ger jeg med Læng - sel

5 did, hvor du, o Je - sus, gik ud fra Ver - dens Træng - sel!

1. Drag, Jesus, mig
dog efter dig,
saa følger jeg med Længsel
did, hvor du, o Jesus, gik
ud fra Verdens Trængsel!
2. Drag, Jesus, mig
dog efter dig
fra Verdens Myretue,
at jeg ikke mere skal
al den Jammer skue!
3. Drag, Jesus, mig
dog efter dig
til Himlens Frydebolig,
Verden er for dine smaa
vildsom og urolig!
4. Drag, Jesus, mig
dog efter dig
til Himlen op at fare,
der at staa med Glædesraab
i de frommes Skare!

Hans Adolph Brorson

Dybt hæl - der Aa - ret i sin Gang, snart ø - des Eng og Lund, far -

5 vel med al din Lyst og Sang, du kor - te Som - mer - stund!

1. Dybt hælder Aaret i sin Gang,
snart ødes Eng og Lund,
farvel med al din Lyst og Sang,
du korte Sommerstund!	5. Jeg véd, hvor Glæden har sit Hjem,
naar øde Mark staar hvid,
hint Frydekor fra Betlehem
forstummer ingen Tid.
2. Snart sukker Vinterstormens Røst:
Alt visner og forgaar!
Lad visne kun, jeg véd den Trøst,
som lige fuldt bestaar.	6. Jeg véd, hvor Haabet grønnes da,
naar al Ting falmer her,
min Frelzers Træ paa Golgata
en evig Krone bær.
3. Lad Solen korte af sin Vej
og Natten vokse til,
Guds Vældes Arm forkortes ej,
hans Visdom fór ej vild.	7. Lad synke kun, med Løvet's Fald,
hver Markens Blomst i Rad,
min Tro paa ham bevare skal
sit friske Hjerteblad.
4. Lad gulne hvert et Blad paa Kvist,
lad falme alle Straa,
Guds Kærlighed jeg véd for vist,
omskiftes ikke saa.	8. Han lover mig en evig Vaar,
trods Vinterstorm og Død,
thi Livet frem af Graven gaar,
som Kristus gennembrød.

C.J. Boye

Et hel-ligt Liv, en sa-lig Død hin-an-den kær-lig mø-de,
 som Fug-le-san-gen sag-te, sød en lif-lig Af-ten-rø-de; de to kan al-drig

6 skil-les ad, den Hel-lig-aand gør in-gen glad, som ej vil hel-lig-gø-res.

1. Et helligt Liv, en salig Død
 hinanden kærlig møde,
 som Fuglesangen sagte,
 sød en liflig Aftenrøde;
 de to kan aldrig skilles ad,
 den Helligaand gør ingen glad,
 som ej vil helliggøres.
2. At have stridt den gode Strid
 og vandret ufortrøden
 paa Livets Vej til Endens Tid,
 kun det er sødt i Døden;
 vel den, som Herren tro har tjent,
 Guds Vilje gjort, sit Løb fuldendt,
 i Fred han skal henfare.
3. O Simeon, du Hjertens Mand,
 det var din Lod og Lykke!
 du rolig stod paa Gravens Rand
 i Herrens Vingers Skygge;
 i Dødens Port med snehvidt Haar
 du sang om Evighedens Vaar,
 som Fugl i Frydens Lunde.
4. Den Gang du Jesus tog i Favn,
 da aabned sig tillige
 for Øje dit i Jesu Navn
 hans søde Himmerige;
 du sang: "Nu farer jeg i Fred
 thi, Himlens Gud! din Salighed
 mig svæver alt for Øje."
5. Saa Freden maa i allen Stund
 med Jesus favnetages,
 og til det sker, af Hjertens Grund
 der sukkes maa og klages;
 thi aldrig finder Sjælen Ro,
 før Hjertet med den sande Tro
 sin Frelsermand omfavner.

N.F.S. Grundtvig

For - un - der - ligt at si - ge og sært at tæn - ke paa,
at Kon - gen i Guds Ri - ge i Stal - den fø - des maa, at

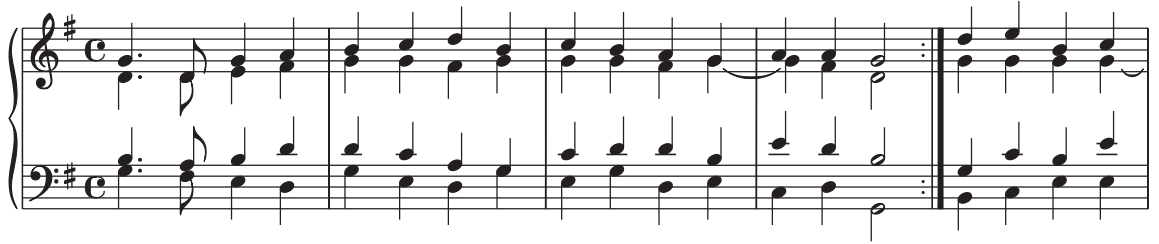
5 Him - lens Lys og Æ - re, det le - ven - de Guds Ord, skal

9 hus - vild blandt os væ - re, som Ar - mods Søn paa Jord!

1. Forunderligt at sige
og sært at tænke paa,
at Kongen i Guds Rige
i Stalden fødes maa,
at Himlens Lys og Ære,
det levende Guds Ord,
skal husvild blandt os være,
som Armod's Søn paa Jord!
2. En Perle ej forgættes,
men ledes smaalig op;
den blanke Demant sættes
i Kronens gyldne Top;
ej kaster man en Drue
blandt visne Blade ned;
dog Herren jeg maa skue
i denne Usselhed!
3. Hvi skulde Kongesale
ej for dig prydet staa?
du havde at befale,
hvad end du peged paa;
hvi lod du ej opdukke
af Jordens rige Skød
en gylden Barnevugge,
med Roser overstrø'd?
4. Hvi lod du ej udspænde
en Himmel til dit Telt
og Stjernefakler brænde,
du store Himmelhelt!
hvi kom ej aabenbare,
da du i Svøb blev lagt,
den himmelske Hærskare
til Tjeneste og Vagt!
5. Selv Spurven har sin Rede,
kan bygge dér og bo;
en Svale ej tør lede
om Nattely og Ro;
de vilde Dyr i Hule
har hver sin egen Vraa;
skal sig min Frelser skjule
i fremmed Stald paa Straa?
6. Nej kom! jeg vil oplukke
mit Hjerte, Sjæl og Sind,
ja bede, synge, sukke:
Kom, Jesus, kom herind!
Det er ej fremmed Bolig,
du har den dyre købt!
Her skal du hvile rolig,
i Kærligheden svøbt!

N.F.S. Grundtvig

Fred med dig! og Fred med e - der! det er baa - de kort og godt,
hans Vel - sig - nel - se, som be - der for os paa det hø - je Slot; og hvad saa end

6 Ver - den si - ger, den Vel - sig - nel - se ej vi - ger fra hans Hus og Me - nig - hed.

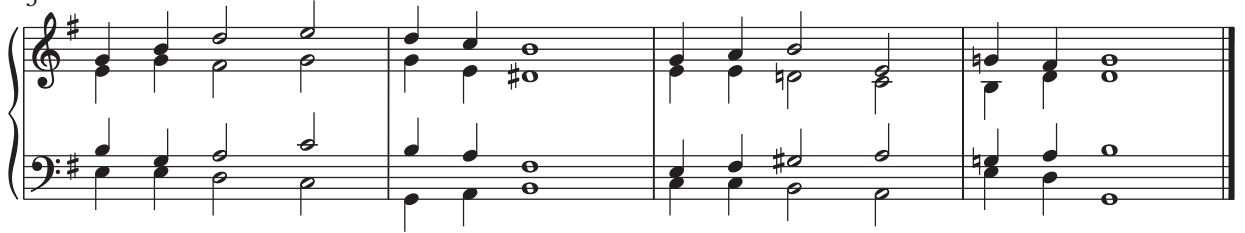
1. Fred med dig! og Fred med eder!
det er baade kort og godt,
hans Velsignelse, som beder
for os paa det høje Slot;
og hvad saa end Verden siger,
den Velsignelse ej viger
fra hans Hus og Menighed.
2. Fred med dig! det er hans Tale
til hvert Barn i Moders Favn,
for hvem Daab er Dug i Dale,
og som døbttes i hans Navn;
og har Fred med Gud en Synder,
brat hos ham Guds Aand begynder
Skabelsen af Hjerte nyt.
3. Fred med eder! Herren siger
til sin hele Menighed,
Hjertet sjunger, Fjenden viger,
Himlens Due daler ned
kurrer om den store Hvile,
ved hvis Navn Guds Engle smile,
har end ej dens Sødme smagt.
4. Hjem nu gaar jeg til min Fader,
det var Herrens egne Ord,
men min Fred jeg efterlader
Venner mine trindt paa Jord;
saa den Fred, som han os byder,
den har just de samme Dyder
som hans Fred i Liv og Død.
5. Med den Fred i Krybberummet
laa han, da Guds Engle sang:
Freden er til Verden kommet;
som i Julenat det klang;
og med Freden just den samme,
vandred mellem Fjender gramme
han sin Bane tornestrø't.
6. Med den Fred, trods Død og Pine
hængte han paa Korset blot,
trøstet kærlig Venner sine,
bad for sine Fjender godt;
med den stod han op af Graven,
skænkede den som Fæstengaven
til sin Brud i Stridens Tid.
7. Fred med dig! og Fred med eder!
det er Herrens Røst paa Jord,
Freden finder, hvo som leder
efter den i Fredens Ord;
ingen Præst og ingen Pave
raader for Guds Naadegave;
tag du den med Tro og Tak!

N.F.S. Grundtvig

Fred og Glæ - de, for dem græ - de tid - lig vi med Hjer - tens Graad,
tit end sil - de fa - re vil - de vi om Freds og Glæ - des Raad;

5 u - den dem al Ver - den dog er for os en Djæv - le - krog.

1. Fred og Glæde,
for dem græde
tidlig vi med Hjertens Graad,
tit end silde
fare vilde
vi om Freds og Glædes Raad;
uden dem al Verden dog
er for os en Djævlekrog.

2. Fred og Glæde
derom kvæde
Engle sødt for Kristne smaa,
saa de smile
hvor de hvile,
hvor Gud Faders Vugger gaa
fredelig og glædelig,
med Smaaglimt af Himmerig.

N.F.S. Grundtvig

Frisk op! end-nu en Gang vi vil med Bøn og Sang i

5 Aan - den os for - e - ne, at sjun - ge, hvad vi me - ne: Vor

9 Rig - dom, Lyst og Æ - re skal Je - sus e - ne væ - - re!

1. Frisk op! endnu en Gang
vi vil med Bøn og Sang
i Aanden os forene,
at sjunge, hvad vi mene:
Vor Rigdom, Lyst og Ære
skal Jesus ene være!

3. I Gamle, lister hen
til eders Sjæleven,
gaar ogsaa med, I Unge,
af Hjertens Grund at sjunge:
Vor Rigdom, Lyst og Ære
skal Jesus ene være!

5. Og I, velsigned' Smaa,
skal ej tilbage staa,
i Herrens Hus og hjemme
opløfter eders Stemme:
Vor Rigdom, Lyst og Ære
skal Jesus ene være!

2. Gak, sorrigfulde Sind,
gak med i Stalden ind,
Gud vil sin Søn dig skænke,
hvor kan du dig da krænke?
Vor Rigdom, Lyst og Ære
skal Jesus ene være!

4. Hvert Ægtepar især
ved denne Frydefærd
de unge Vej skal vise,
Guds Kærlighed at prise:
Vor Rigdom, Lyst og Ære
skal Jesus ene være!

6. Saa skal ej Korsets Tvang,
ej Døden selv en Gang
os fra vor Jesus rive,
men det skal derved blive:
Vor Rigdom, Lyst og Ære
skal Jesus ene være!

Hans Adolph Brorson

Glæ - den hun er født i Dag, Him - me - ri - ges Glæ - de,
ved Gud Fa - ders Vel - be - hag fry - der sig de spæ - de; han, som var

6 fryg - te - lig og u - til - gæn - ge - lig i sin hø - je Bo - - - lig,

12 han nu i Bar - ne - dragt har sig i Kryb - ben lagt, med vort Støv for - tro - - lig!

1. Glæden hun er født i Dag,
Himmeriges Glæde,
ved Gud Faders Velbehag
fryder sig de spæde;
han, som var frygtelig
og utilgængelig
i sin høje Bolig,
han nu i Barnedragt
har sig i Krybben lagt,
med vort Støv fortrolig!
2. Født er han ved Midnatstid,
skabte Sol og Maane,
han, som ejer Verden vid,
Hus i Stald mon laane;
han, som paa Skyerne
ager blandt Stjernerne,
svøbes som de spæde;
ham, som til Dommedag
taler med Tordenbrag,
nu man hører græde!
3. Født er af en Jomfru skær
Søn med Guddomsvilje:
til Forundring springer her
Rose ud af Lilje;
Almagten virkede,
Aand gennemstraaede
Støv igen hernelen;
Fader vor Adam ny
havde kun over Sky,
alt som han i Eden!
4. Hyrder, som paa Nattevagt
laa i Blomstervange,
Bud dem blev fra Himlen bragt
brat med Englesange;
født er paa Jorderig
Kongen af Himmerig,
Frelseren fra Døden,
hviler i Krybberum,
har dog alt Herredom,
skøn som Morgenrøden.
5. Herre, dine Hænders Værk
er vi alle sammen,
vi er svage, du er stærk,
du er Ja og Amen;
til os du dalede,
lad os til Himlene
nu med dig opfare!
Taarer du her udgød,
lær os nu Sangen sød
med din Engleskare.

Thomas Kingo

Guds Eng - le i Flok! syn-ger lif - ligt i Kor, som den før - ste Jul, om

4 Bar - net, Guds-Bar - net, som fød - tes paa Jord, om Je - sus, vor Helt og vor Her - re!

1. Guds Engle i Flok! synger lifligt i Kor,
som den første Jul,
om Barnet, Guds-Barnet, som fødtes paa Jord,
om Jesus, vor Helt og vor Herre!
2. Guds-Folket paa Jord! tager Barnet i Favn,
som den første Jul!
Med Fred kom vor Frelser i Faderens Navn:
Vor Jesus, vor Helt og vor Herre!
3. Al Æren er Guds over højeste Sky,
for den glade Jul,
i Billede sit har han skabt os paa ny,
med Jesus, vor Helt og vor Herre.

N.F.S. Grundtvig

Guds Fred er mer end Eng - le - vagt, den

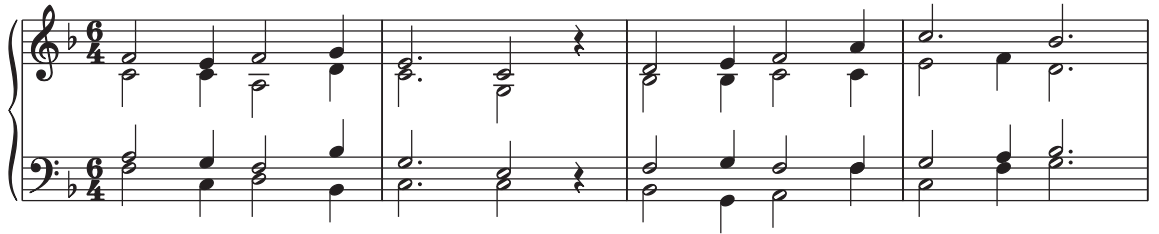
3 reg - ner al - drig Fjen - dens Magt, er li - ge dyb og

6 li - ge blid ved høj - lys Dag og Mid - - nats - tid.

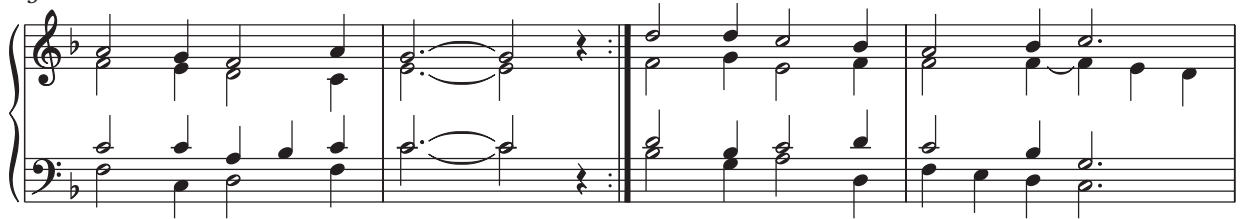
1. Guds Fred er mer end Englevagt,
den regner aldrig Fjendens Magt,
er lige dyb og lige blid
ved højlys Dag og Midnatstid.
2. Det er den Fred med Liv og Aand,
som Hjertet finder i Guds Haand
saa, føler det end Dødens Pil,
det værger sig kun med et Smil.
3. Det er den Fred, vor Frelsermand
med Angestsved har bragt i Stand
og, da han op til Himmels fór,
sig efterlod i Fredens Ord.
4. Det Fredens Ord ved Daabens Bad
den bange Sjæl gør barneglad,
det Fredens Ord hver Herrens Dag
gør rolig midt i Vaabenbrag.
5. Du véd det godt, Guds Menighed!
det ene tjener til din Fred,
at i dit Hjerte og din Mund
er Troens Ord i allen Stund.
6. Thi da Guds Søn med Freden kom,
det var kun Tro, han spurgte om;
for den, og ej for Verden al,
Guds Naade og Guds Fred er fal.
7. "Guds Fred!" er overalt paa Jord
vor Herres Svar paa Troens Ord,
saa har vi Tro, da skal med Fred
vi indgaa i Guds Herlighed.

N.F.S. Grundtvig

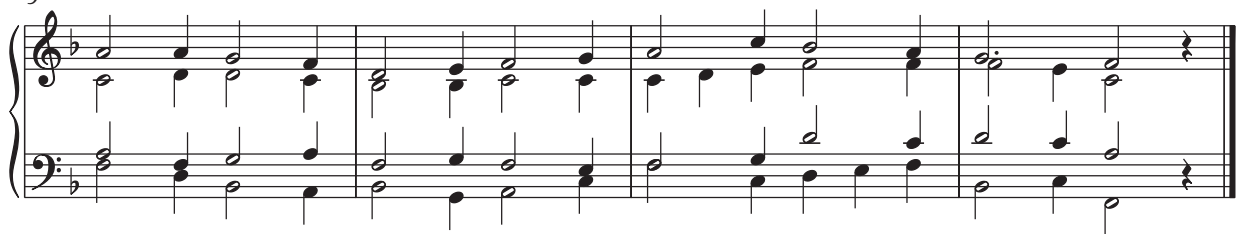
Gud skal al Ting ma - ge, som mig al - le Da - ge
han, som mig ud - val' - te og blandt si - ne tal - te,

5 fav - ner i sit Skød,
før - end jeg blev fød', han, som véd saa god Be - sked

9 ud - i Li - vet og i Dø - den hvad jeg har for - nø - den.

1. Gud skal al Ting mage,
som mig alle Dage
favner i sit Skød,
han, som mig udval'te
og blandt sine talte,
førend jeg blev fød',
han, som véd
saa god Besked
udi Livet og i Døden
hvad jeg har fornøden.
2. Gud skal al Ting mage,
som saa mangen Plage
haver fra mig vendt,
underholdet Livet,
Mad og Drikke givet,
som det mig har tjent,
og naar tit
en anden sit
har med Suk og Sorg fordøjet,
har han mig fornøjet.
3. Gud skal al Ting mage,
dig ved Haanden tage,
naar du synke skal,
naar du vil fortvi'le,
finder ingen Hvile
udi Modgangs Dal,
Gud da vil
selv træde til,
da skal al din Kummer endes,
som et Straa forbrændes.
4. Gud skal al Ting mage,
mægtig i de svage
han sig altid ter,
skulde eller kunde
nogen gaa til Grunde,
som paa Herren ser?
Alle Steds
da vel tilfreds,
al Ting staar udi hans Hænder,
al din Trang han kender.
5. Gud skal al Ting mage,
selv naar du skal smage
Dødens beske Skaal,
da vil han det gøre,
selv vil han dig føre
til det rette Maal,
lad den Pagt
kun staa ved Magt,
at du skal til Graven drage,
Gud skal Sjælen tage.
6. Gud skal al Ting mage,
som den sorte Drage
mægtig overvandt;
fører han end sine
gennem Kors og Pine
underlig i blandt,
vær bered'
til Strid og Fred,
til at give og at tage,
Gud skal al Ting mage!

Hans Adolph Brorson

Har Haand du lagt paa Her - rens Plov, da se dig ej til - ba - ge,
se ej til Ver - dens Tryl - le - skov og ej til So - doms Pla - ge! men

5 pløj din Fu - re, strø Guds Sæd, er Jor - den dig for tør, saa græd! Vil

9 Graa - den kvæ - le Rø - sten, saa tænk paa Gyl - den - hø - - - sten!

<p>1. Har Haand du lagt paa Herrens Plov,
da se dig ej tilbage,
se ej til Verdens Trylleskov
og ej til Sodoms Plage!
men pløj din Fure, strø Guds Sæd,
er Jorden dig for tør, saa græd!
Vil Graaden kvæle Røsten,
saa tænk paa Gyldenløsten!</p>	<p>2. Men sker det end, du ser dig om,
for vi er alle svage,
paa Stand dit Kald dog ihukom,
gør ej et Skridt tilbage!
Tilbage vender Livet ej,
Tilbagegang er Dødens Vej;
om Hastværk Fald dig bragte,
saa lær kun at gaa sagte!</p>
<p>3. Det er jo kun en liden Stund,
saa er vort Løb til Ende,
og Døden er jo kun et Blund,
som vi fra Søvn kende,
og Hvilen, vi alt smagte her,
vi véd, er mer end Møjen værd;
hvad da, naar vi skal kvæde:
Nu evig er vor Glæde!</p>	

N.F.S. Grundtvig

Har no - gen Lyst at ken - de i Li - vets Høst og Vaar Be -

5 gyn - del - se og En - de paa et lyk - sa - ligt Aar, han lyt - te, hvor det

10 ly - der, det Navn, som Eng - le fry - - der, som er, hvad det be -

14 ty - der, en sik - ker Frel - se - havn: Vor Her - res Je - su Navn!

1. Har nogen Lyst at kende
i Livets Høst og Vaar
Begyndelse og Ende
paa et lyksaligt Aar,
han lytte, hvor det lyder,
det Navn, som Engle fryder,
som er, hvad det betyder,
en sikker Frelsehavn:
Vor Herres Jesu Navn!

2. Ja, hører alle Sjæle,
som søge Bod for Savn!
enhver som ret vil knæle
i Jesu Kristi Navn,
han gladelig befinder,
for ham saa brat oprinder
et Aar med Rosenkinder,
med Smil, som Lykke spaa,
med Øjne himmelblaa.

3. Og Aaret, som begynder
saa godt i Jesu Navn:
Stat op, du arme Synder,
og gak til Fredens Havn!
det holder, hvad det lover,
her vinder han, som vover,
ej under, men langt over
hvad han i Kvæld og Gry
har drømt om Nyaarsny.
4. Thi hvordan sig og vender
i Løbet Vind og Blad,
det Aar dog salig ender
i Lykkens Hovedstad,
hvor Himlens Port ej lukkes,
hvor Livets Lys ej slukkes,
hvor Glæden, som nu vugges,
omstraaler som en Sol
sin høje Dronningstol.
5. Det volder han, som raader
i Himmel og paa Jord,
opløser alle Gaader
med Naadens Almagts-Ord:
Den første og den sidste,
som al Ting saa' og vidste,
som lod sit Hjerte briste,
at det i mange smaa
med Fryd kan evigt slaa!
6. Han fødtes i det lave,
blev der og kistelagt,
men i den dødes Have
han blomstred op med Pragt;
lyslevende han troner
højt over alle Kroner,
hvor evig lydt det toner:
I Jesu Kristi Navn
er Bod for alle Savn!
7. Oprind da nu for mange,
lyksaligste blandt Aar!
Kom, hilst af Englesange,
med en lyksalig Vaar!
Guldløkket kom fra Østen,
med Glædens Væld i Røsten,
med Rosenhaab om Høsten,
med Bod for alle Savn
i Jesu Kristi Navn!

N.F.S. Grundtvig

Her-ren si - ger: Er I træ - te, fal - der Byr - den e - der svær,

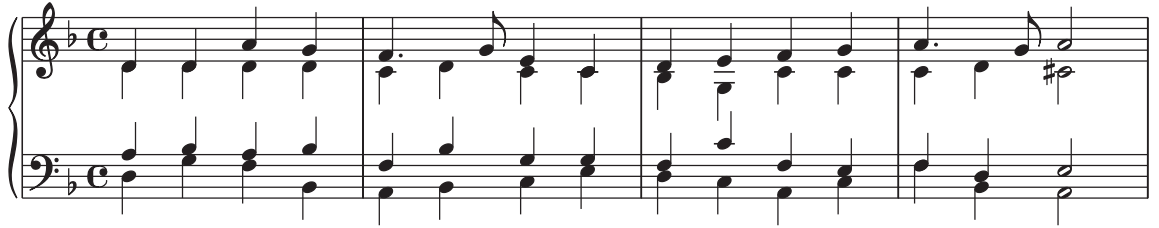
5 kom-mer til mig! Jeg kan let - te, jeg vil læm - pe fjern og nær;

9 Hvi - le - Aa - ret er med mig til Ver - den baa - - ret.

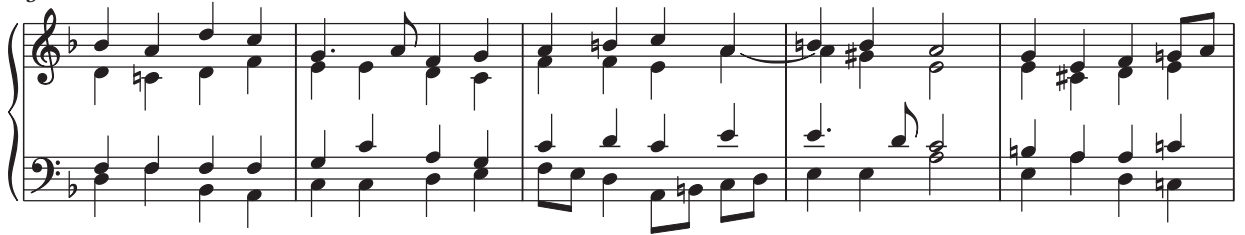
1. Herren siger: Er I trætte,
falder Byrden eder svær,
kommer til mig! Jeg kan lette,
jeg vil læmpe fjern og nær;
Hvile-Aaret
er med mig til Verden baaret.
2. Alle Knæ sig her maa bøje,
ydmyg er jeg selv og spag,
ned dog med mig fra det høje
tog jeg Sjælens Hviledag;
hele Livet
Hviletid dermed er givet.
3. Mildt er Aaget, jeg paalægger,
saa det frit kan tages paa,
Byrden, som til alle rækker,
let er den som Fjer og Straa;
thi med Pagten
følger Aanden, følger Magten.
4. Ja, men Aaget, som er Pagten
om Forsagelse og Tro,
følger Aanden, Guddomsmagten,
Himmelbrev paa Sjælero;
Hvilen, Freden
findes i Guds-Kærligheden.
5. Jesus er den gode Hyrde,
Menigheden er hans Hjord,
Kærligheden er hans Byrde,
Moderskød for Hvile-Aar;
sødt de læres:
Byrde hans til Hvile bæres.
6. Gak da til den gode Hyrde,
hver en syndig Sjæl husvild!
Under Navn af Aag og Byrde
Hvile han dig byder til,
Himmelfreden,
Livet i Guds-Kærligheden.
7. Skilt fra Løgn og Død og Mørke,
skilt er Sjælen fra Uro,
lærer, midt i Verdens Ørke
Livets Træ kan frodigt gro,
inderst inde
Livets Flod kan rolig rinde.

N.F.S. Grundtvig

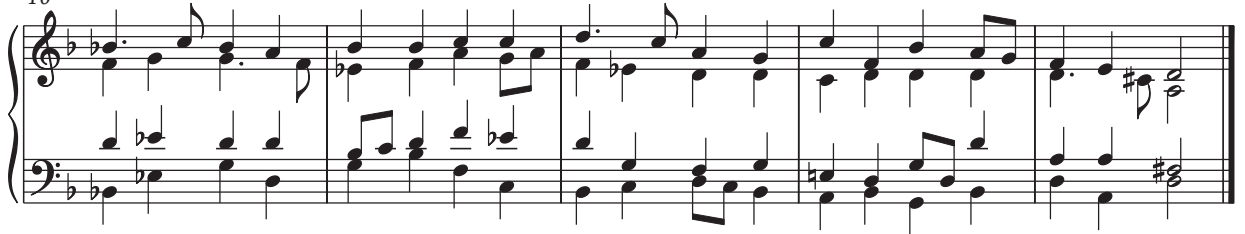
“Her-rens Røst var o - ver Van - det!” Her - rens Røst med Aand og Liv,

5 Her-rens Røst og in - tet an - det var det sto - re Ska - ber - Bliv; der - af skin - ner

10 Sol og Maa - ne, der - af Sky og Bøl - ger blaa - ne, der - af blom - strer Mark og Eng!

1. “Herrens Røst var over Vandet!”
Herrens Røst med Aand og Liv,
Herrens Røst og intet andet
var det store Skaber-Bliv;
deraf skinner Sol og Maane,
deraf Sky og Bølger blaane,
deraf blomstrer Mark og Eng!
2. Herrens Røst var over Støvet,
da han skabte Mand af Muld,
aldrig vorder overdøvet
Efterklangen underfuld;
klart den toner fra vor Tunge,
naar som Mennesker vi sjunge:
“I Guds Billed skabtes vi!”
3. Herrens Røst er over Vandet,
Herrens Røst i Daabens Ord,
Herrens Røst og intet andet
igenføder Liv paa Jord,
Nytaarslivet af Guds Naade,
Kristenlivet, Daabens Gaade,
Salighedens visse Pant!
4. Herrens Røst er dulgt i Bønnen
af Vor Herres egen Mund,
æsker barnlig Naadelønnen
for hans Dyd af Hjertensgrund
for hans Kærlighed til sine,
for hans Kors og for hans Pine,
for hans dybe Ydmyghed!
5. Herrens Røst er over Bordet
i sin Kraft og Herlighed,
i sin Fylde dér Livsordet
som Guds Manna drypper ned;
Kærlighed og Sandhed sammen
nydes dér med Lyst og Gammen
som Guds Vin og Himlens Brød!

N.F.S. Grundtvig

Hvi vil du dig saá kla - ge og jam - re, kæ - re Sjæl! dig selv med Sor - gen

6 pla - ge? tro dog din Ska - ber vel! Slaa dig i ham til Ro! han

11 véd din Sjæl at ven - de til en lyk - sa - lig En - de ved Je - su Kri - sti Tro.

1. Hvi vil du dig saá klage
og jamre, kære Sjæl!
dig selv med Sorgen plage?
tro dog din Skaber vel!
Slaa dig i ham til Ro!
han véd din Sjæl at vende
til en lykkelig Ende
ved Jesu Kristi Tro.
2. Gud aldrig dem forlader
i nogen Modgangstid,
som kender ham for Fader
og slaar til ham al Lid;
ser det end farligt ud,
du tør ej ved at grue,
du skal dog Frelse skue
fra al Miskundheds Gud.
3. Om alle Døre lukkes,
hvor du vil spørge Vej,
om alle Lys end slukkes,
saa tab dog Modet ej!
Kun ti og taal og bi!
Vil Gud dig Hjælp tilskikke,
da kan al Verden ikke
dér gøre Hinder i.
4. Midt ind i Fjendens Lejre
gak dristig med Guds Fred!
Den stærkeste maa sejre,
det er din Helt, du véd.
Om hele Helvede
sig end imod dig sætter,
det intet dog udretter,
Guds Vilje dog maa ske.
5. For alle Verdens Magter
ej frygter Guds de smaa,
alt, hvad de eftertragter,
de sikkert skal opnaa:
Guds Hjælp i alskens Nød,
Guds Trøst i al den Kvide,
de friste maa og lide -
Guds Fred i Liv og Død.

N.F.S. Grundtvig

Jeg fandt en Trøst, da Byr-den tun-gest laa, mit vaa-de Blik et dej-ligt Bil-led

6 saá; jeg spurg-te Gud, hvi bøj-er Kor-set ned? et Svar jeg fik, det gav mig at-ter Fred.

1. Jeg fandt en Trøst, da Byrden tungest laa,
mit vaade Blik et dejligt Billed saá;
jeg spurgte Gud, hvi bøjer Korset ned?
et Svar jeg fik, det gav mig atter Fred.
2. Dit Kors, det er et Favntag jo saa ømt,
et Favntag, hvorom Verden ej har drømt;
det varsler om, du hviler i min Favn,
det vidner om, du vandt et Barnenavn.
3. Et Favntag, ja, nu skuer jeg det grant,
et Favntag Barnet hos sin Fader fandt;
naar han den spæde trykker til sin Barm,
da hviler Barnet i sin Faders Arm.
4. Da kan det ske, den stærke Kærlighed
omfavner fastere, end selv den ved,
og Barnet ømmer sig og græder smaat,
skønt Kærligheden mente det saa godt.
5. Ja, jeg er svag, derfor jeg fældte Graad,
da Korset saared med sin skarpe Braad;
mit Kød gør ondt, men Aanden takker til,
at du, min Frelser, saá mig favne vil.
6. Saa vil jeg ligge rolig ved dit Bryst
og lulle Hjertet ind ved denne Trøst,
du elsker mig, derfor du favner fast,
det er min Trøst, om end mit Hjerte brast.
7. Men jeg er svag, min Sjæl er syg og mat,
ræk Livets Roser mig i Smertens Nat,
og skal mig Korset atter bøje ned,
lad mig dog føle, det er Kærlighed.

Vilhelm Birkedal

Jeg raa - ber fast, o Her - re, af Dyb - sens Nød til dig,
 du vil mig naa - dig væ - re og ger - ne frel - se mig; dit

5 Ø - re du ned - bø - je, naar jeg min Bøn frem - bær, og

9 mærk ud af det hø - je, hvad min Be - gæ - ring er!

1. Jeg raaber fast, o Herre,
 af Dybsens Nød til dig,
 du vil mig naadig være
 og gerne frelse mig;
 dit Øre du nedbøje,
 naar jeg min Bøn frembær,
 og mærk ud af det høje,
 hvad min Begæring er!
2. Ak, hvis du Agt vil give
 paa Synden, vi begaa,
 mens vi er her i Live,
 hvo kan for dig bestaa!
 Men hver, som det begærer,
 ham har du Gunst betet,
 thi elsker man og ærer
 din milde Majestæt.
3. Tænk paa mig i dit Rige
 for Korsets haarde Død!
 Dit Ord, som ej kan svige,
 det er min Trøst i Nød!
 Af Længsel Hjertet trænges
 til dig med stor Attraa,
 fast mer end Vægtren længes,
 at Dagen komme maa.
4. Guds Folk sig trygt forlade
 paa hans Barmhertighed
 og paa hans store Naade,
 som han saa manged
 hen over dem udøser
 den fromme Herre Gud,
 idet han dennem løser
 af Synd og Sorrig ud!

Steen Bille

Jeg ved et lil - le Him - me - rig, det er saa let at fin - de, hvor

5 Tro og Daab ej ful - de - lig gik Hjer - ter - ne af Min - de.

1. Jeg ved et lille Himmerig,
det er saa let at finde,
hvor Tro og Daab ej fuldelig
gik Hjerterne af Minde.
2. Dér han, om hvem Guds Engle sang,
er selv i Kraft til Stede,
dér synger højt, som Fugl i Vang,
Guds Børneflokk med Glæde.
3. Dér hører vi Guds eget Ord,
men ej med Tordenstemme:
En sagte Lyd med Guddomsspor
i Hjertet vi fornemme.
4. Det er Guds Faders Julebud
til alle smaa her nede,
om Sønnen hans, den lille Gud,
i Krybben at tilbede.
5. Aands-Krybben er den gode Jord,
som aabner sig for Glæden,
déri det barnlige Gudsord
sig lægger ned som Sæden.
6. Da lytter vi med Liv og Lyst,
hvor der af Hjertet tales,
naar Herren ved sin Tjeners Røst
lyslevende afmales.
7. Det lifligt er at høre paa,
hvordan Guds Søn i Støvet,
som spæd en Gang i Krybben laa,
fuldførte Levnedsløbet.
8. Det himmelsk er at høre paa,
at han, som dyrt os købte,
guddommelig vil vandre saa
i alle sine døbte.
9. Han kalder Tro sin Moder sød,
hun kender ham paa Røsten,
og føler dybt i Liv og Død,
hos ham er Himmeltrøsten.
10. Ved hvert et Helteskridt paa Jord
han hvisker til sin Amme:
Ja, Moder, naar jeg bliver stor,
jeg gøre vil det samme.
11. Kun naar paa Korset brydes ud:
Hvi vil mig Gud undfalde?
Han hvisker: Lovet være Gud,
det en Gang var for alle!
12. Og naar det lyder: Han opstod,
og Fængslet tog ham fangen,
den lille hvisker: Moder god,
istem nu Sejerssangen!
13. Gid i det lille Himmerig
Guds Ord os saa husvale,
til i det store klarer sig
Gudsaaandens Billedtale.

N.F.S. Grundtvig

Kor-sets Tegn og Kor-sets Ord An-støds-ste - nen er paa Jord, o - ver-alt, hvor

6 op - ad stæv-nes, o - ver-alt, hvor Je - sus næv - nes som den le - ven - de Guds Søn.

1. Korsets Tegn og Korsets Ord
Anstødsstenen er paa Jord,
overalt, hvor opad stævnes,
overalt, hvor Jesus nævnes
som den levende Guds Søn.
2. Korsets Tegn, naar det er tyst,
drages tit vel aabenlyst,
ikke blot med Fingre kolde,
men af Koglere og Trolde,
mens de mumler: "hid og did!"
3. Men, med Korsets Ord i Pagt,
Korsets Tegn med Englevagt
er en Torn i Verdens Øje,
er en Bavn paa Sions Høje,
men paa Verdens Sprog en Brand.
4. Korsets Tegn og Korsets Ord
ved Vor Herres Bad og Bord
er det Kors, som alle Dage
Herrens Følge maa optage,
bære i sin Frelsers Navn.
5. Bar vi Pine, bar vi Død
og al Verden med sin Nød,
men ej Korsets Tegn og Tale,
opad Bjerge, ned i Dale:
Korset var vor Anstødssten.
6. Derfor i hver Himmeleegn
Herrens Aand gør Korsets Tegn
for vort Hjerte og vor Hjerne,
gør det til en Morgenstjerne
for Vor Herres klare Dag.
7. Derfor straalder som en Sol
over Aandens Talerstol
Korsets Ord med Liv og Varme,
favner os med Straalearme
i Vor Herres Jesu Navn.

N.F.S. Grundtvig

Luk Øj- ne op, al Kri- sten- hed! Se hist, hvor Fug- len syn - ger, sig

5 Bak - ke op og Bak - ke ned end Kir - ke - sti - en slyn - ger!

1. Luk Øjne op, al Kristenhed!
Se hist, hvor Fuglen synger,
sig Bakke op og Bakke ned
end Kirkestien slynger!
2. Den snor sig over Mark og Eng
imellem Korn og Blommer,
forbi saa mangan Fugleseng
i Vaar og tidlig Sommer.
3. Luk Øren op, al Kristenhed!
og hør, at Guddoms-Manden
med Liv og Lys og Himlens Fred
er og hos os opstanden!
4. Her Aand og Liv er end hans Ord,
her vendes Sorg til Glæde,
og grant det mærkes ved hans Bord,
at han er selv til Stede.
5. Ja, i vort Hjerter og vor Mund
er Livets Ord det søde,
som i en Paaske-Morgenstund,
opstaaet fra de døde.
6. Derfor udbrød en Morgensang
fra Hjerterne, som brændte,
da Jesus mødte os i Vang
og Himmel-Lyset tændte.
7. Lad os med Sang da haste hjem
til hans Apostles Dage,
og med dem i Jerusalem
Velsignelsen modtage!

N.F.S. Grundtvig

Ma - ri - a sad paa Hø og Straa i Stald ved Nat - te - ti - de, i

5 Kryb - ben Je - sus - bar - net laa i Svøb med Fag - ter bli - de.

1. Maria sad paa Hø og Straa
i Stald ved Nattetide,
i Krybben Jesusbarnet laa
i Svøb med Fagter blide.
2. En Engel kom med Krone paa,
den var af Guld det røde,
deri saa mange Sole smaa
man funkle saa og gløde.
3. Som Bøg i Skov han raged op,
som Pilen rank til Skue,
hans Vinger gik fra Taa til Top,
som Lyn i Lyn, i Bue.
4. Saadan med ét den Engel stod
for Hyrderne i Vange,
da gyste det i deres Blød,
de blev saa grumme bange!
5. "Vær aldrig bange," sagde han,
"og I maa ikke græde!
Jeg kommer fra det skjulte Land
med Julesang og Glæde.
6. Jeg kommer fra Guds Paradis
med Sang til Folkemunde!
Guds Søn er født paa Barnevis
til Frelser fra det onde!
7. Det Jesusbarn, i Krybben lagt,
i Betlehem I finde,
han vil med eder gaa i Pagt,
saa Himmerig I vinde!"
8. Og der kom Barneengle smaa,
som Stjernerne saa mange,
med Kroner og med Vinger paa,
med klare Julesange!
9. Til Dagskær og til Morgengry
de sang paa Hyrdemaalet,
de sang i Kor, de sang i Sky
af Himmelglans omstraale!
10. "Nu Ære være Himlens Gud,
som troner i det høje!
Paa Jorden Fred! med Julebud
sig Mennesker fornøje!
11. Halleluja, Halleluja
for Frelseren den spæde!"
Saá lød det alle Vegne fra
til evig Juleglæde!
12. Med det Halleluja i Mund
de Hyrder allesammen
gik i den Jule-Morgenstund
til Betlehem med Gammen.
13. De kom og fandt paa Hø og Straa
Maria Kongemoder,
og fandt i Krybben, hvor han laa,
Guds egen Søn, vor Broder.
14. De takked Gud af Hjertensgrund,
og det med Fryd og Gammen,
det gør med dem i allen Stund
vi kristne alle sammen.

N.F.S. Grundtvig

Min Je - sus, lad mit Hjer - te faa en saa-dan Smag paa dig, at

5 Dag og Nat du væ - re maa min Sjæl u - mi - ste - lig.

1. Min Jesus, lad mit Hjerter faa
en saadan Smag paa dig,
at Dag og Nat du være maa
min Sjæl umistelig.
2. Da bliver Naadens Tid og Stund
mig sød og lystelig,
thi du mig kysser med din Mund
og tager hjem til dig.
3. Mit Hjerter i den Grav, du laa
til Paaskemorgen rød,
lad, naar det aftner, Hvile faa
og smile ad sin Død!
4. Før saa mig arme Synder hjem
med din Retfærdighed
til dit det ny Jerusalem,
til al din Herlighed!

N.F.S. Grundtvig

Naar jeg be - tæn - ker Tid og Stund, da jeg skal he - den fa - re,
 min Sjæl sig fry - der man - ge - lund, som Fugl ved Da - gen kla - re, o

5 Dag saa blid, da al min Strid skal faa en sa - lig En - de! Til

9 Glæ - den sød i Je - su Skød jeg gaar fra min E - len - de.

1. Naar jeg betænker Tid og Stund,
 da jeg skal heden fare,
 min Sjæl sig fryder mangelund,
 som Fugl ved Dagen klare,
 o Dag saa blid,
 da al min Strid
 skal faa en salig Ende!
 Til Glæden sød
 i Jesu Skød
 jeg gaar fra min Elende.
2. Eja, min Sjæl, vær frisk og bold
 glæd dig i Krist, din Herre!
 thi Døden, som var Syndens Sold,
 dig nu skal Frelse være;
 Straf var den før,
 nu er den Dør
 og Gang til Himmerige,
 nu er min Død
 en Søvn saa Sød,
 al Sorg med den maa vige.
3. Sørg ej, hvor du skal komme hen,
 naar du herfra skal vige,
 dig favner trygt en fuld tro Ven,
 som dig kan aldrig svige;
 Guds egen Søn
 gør for dig Bøn,
 at du skal hos ham blive,
 sin Fred og Ro
 i Himmelbo
 han ogsaa dig vil give!
4. Et Sovekammer er min Grav,
 mit Legem dér skal hvile,
 paa Dommedag staa op deraf,
 derpaa jeg ej tør tvi'le;
 mit Støv, gak ned
 og hvil i Fred
 det onde lad henfare!
 Luk Døren til;
 naar Gud det vil,
 du skuer Dagen klare!

5. Eja, saa dør jeg gladelig
 og frygter ingen Vaade,
 mit Liv er Kristus visselig,
 og Døden mig en Baade;
 dør jeg end her,
 jeg lever dér,
 hvor Livet ret begynder,
 hvor Englekor
 med Glæde stor
 Guds Salighed forkynder!

Niels Pedersen

71

XXXIV

Nu Sol i Øst op - rin - der mild, min Sjæl til Gud dig

skynd, bed, han i Dag dig frel - se vil fra Ska - de, Skam og Synd.

1. Nu Sol i Øst oprinder mild,
 min Sjæl til Gud dig skynd,
 bed, han i Dag dig frelse vil
 fra Skade, Skam og Synd.
2. Vor Tunge staa han naadig bi,
 den fly fra Løgn og Tvist,
 vort Øje frelse han og fri
 fra Fjendens Argelist!
3. Han rens ud vort Hjerte godt
 i hver en lønlig Vraa,
 at Kødets Lyst i stort og smaat
 ej Magt skal med os faa!
4. Saa vi, naar Dagen svinder hen
 for Nattens Skygge bred,
 maa synge glad Guds Pris igen
 og tage mod hans Fred.

C.J. Brandt

O, hav-de jeg dog tu-sind Tun-ger og al-le To-ners bed-ste Klang,
 hvor skul-de Sjæ-lens Lyst og Hun-ger til Gud at pri-se den-ne Gang

(4) op-ret-te sig et Pa-ra-dis og mæt-te sig i Her-rens Pris!

1. O, havde jeg dog tusind Tunger
 og alle Toners bedste Klang,
 hvor skulde Sjælens Lyst og Hunger
 til Gud at prise denne Gang
 oprette sig et Paradis
 og mætte sig i Herrens Pris!
2. Bevæges alle grønne Skove,
 lad høre hvert et Blad, din Lyd,
 og hjælper mig min Gud at love
 slaar sammen højt til Sang og Fryd!
 I Blomster, bøjer eders Pragt,
 at ære med mig Herrens Magt!
3. Hid al den Del, som sig kan røre
 og drager Aande i sit Bryst,
 hid, hjælper mig min Tak fremføre
 og laaner mig enhver sin Røst
 til at ophøje Naadens Værk,
 som har omringet mig saa stærk!
4. Jeg har i mine Levedage
 haft mange store Prøver paa,
 at Gud i baade Fryd og Plage
 har ført mig; jeg bekende maa,
 han altid mig ved Haanden fik,
 naar Vandene til Sjælen gik.
5. Bort baade Verdens Lyst og Smerte!
 I skal ej trykke mer mit Sind,
 til Himlen svinger sig mit Hjerte
 fra eder bort, for Tronen ind;
 al Pris og Ære være dig,
 trofaste Gud i Himmerig!
6. Din Godhed skal min Sjæl kundgøre
 til Livets allersidste Stund,
 ja, naar min Tunge ej kan røre
 sig mere i min svage Mund,
 at prise dig, som den var van
 da stemmer jeg med Sukke an!
7. Den ringe Tak jeg her kan give,
 forsmaa du ej, min Sjæleskat!
 i Himlen skal det bedre blive
 naar jeg faar Engletonen fat!
 i høje Kor jeg synger da
 det evige Halleluja.

Hans Adolph Brorson

O Hel - lig-aand! mit Hjer - te den Stad saa haardt at - traar, det

5 sø - de Hjem, Je - ru - sa-lem, hvor al min Nød og Smer - te sit Pas og Af-sked

10 faar. O Hel - lig-aand! mit Hjer - te den Stad saa haardt at - traar.

1. O Helligaand! mit Hjerte
den Stad saa haardt attraar,
det søde Hjem,
Jerusalem,
hvor al min Nød og Smerte
sit Pas og Afsked faar.
O Helligaand! mit Hjerte
den Stad saa haardt attraar.

2. Men ak, de Fare-Vande!
hvor kan jeg finde Spor
blandt blinde Skær,
mod Strøm og Vejr,
ved Frydeborg at lande?
saa gerne did jeg fo'r.
Men ak, de Fare-Vande!
hvor kan jeg finde Spor!

3. Befæst mig dog de Tanker:
jeg snart i Himlen staar!
Gør Troen kæk
mod Bølgens Skræk,
hold selv ved Ror og Anker,
du ved, hvad jeg formaar.
Befæst mig dog de Tanker:
jeg snart i Himlen staar!

Hans Adolph Brorson

O hør os, Her - re, for din Død! O Je - sus! hjælp os i vor Nød, du

5 selv os styr' og raa - del! Vor Agt du véd, o hør vor Røst, send

9 fra din Høj - hed Lys og Trøst, for vi er stedt i Vaa - de.

1. O hør os, Herre, for din Død!
O Jesus! hjælp os i vor Nød,
du selv os styr' og raade!
Vor Agt du véd, o hør vor Røst,
send fra din Højhed Lys og Trøst,
for vi er stedt i Vaade.
2. Udsend din Aand, som al Ting ved,
hvis Liv og Lyst er Kærlighed!
vor Tunge han opløde,
saa sandt og sødt vi sjunge om,
hvad nyt med dig til Verden kom,
saa nyt som Liv af Døde!
3. Ja, Guddoms-Sol, fuld stærk og blid!
o, skin nu klar i Naadens Tid,
gør lang din Aften-Røde!
Lad blomstre op din Kirkegaard,
mens Fuglen sjunger som i Vaar
din Pris med Toner søde.
4. Ja, sig nu i din Faders Favn:
Min Fader! herliggør mit Navn,
hvor smaa end for mig græde;
saa det kan spørges vidt og bredt:
Mit Aag er godt, min Byrde let,
min Fred er salig Glæde!
5. O, da skal mangt et Øje lukt
sig aabne brat og tindre smukt,
helbredet af din Aande,
og mangen falmet Rosen-Kind
og mangt forvildet Barne-Sind
faa Bod for Brøst og Vaande!
6. Og fra de smaa, som græd i Løn,
for de saa ej Guds kære Søn,
den Gang han var til Skue,
fra dem skal lyde højt i Sky,
Halleluja med Tunger ny,
at sprænge Himlens Bue!

N.F.S. Grundtvig

O Kri - ste - lig - hed! Du skæn - ker vort Hjer - te, hvad Ver - den ej ved, hvad

4 svagt vi kun skim - ter, mens Ø - jet er blaat, det le - ver dog i os, det

7 fø - le vi godt; mit Land, si - ger Her - ren, er Him - mel og Jord, hvor Kær - lig - hed bor!

1. O Kristelighed!

Du skænker vort Hjerter, hvad Verden ej ved,
hvad svagt vi kun skimter, mens Øjet er blaat,
det lever dog i os, det føle vi godt;
mit Land, siger Herren, er Himmel og Jord,
hvor Kærlighed bor!

2. Lyksalige Lod,

at leve hvor Døden har mistet sin Brod!
hvor alt, hvad som blegned opblomstrer paa ny,
hvor alt, hvad der segned, opfarer i Sky,
hvor Kærlighed vokser som Dagen i Vaar,
med Roser i Haar.

3. Livsalige Land,

hvor Glasset ej rinder med Graad eller Sand,
hvor Blomsten ej visner, hvor Fuglen ej dør,
hvor Lykken er skinnende klar, men ej skør,
hvor dyrt ikke købes til Krone paa Baar
de snehvide Haar!

4. O Vidunder Tro!

Du slaar over Dybet din gyngende Bro,
som Isgangen trodser i brusende Strand,
fra Dødningehjem til de levendes Land;
bo lavere hos os, det huger dig bedst,
du højbaarne Gæst!

5. Letvingede Haab,

Gudbroder, nyfødt i den hellige Daab!
o, laan os den Fjederham, Aanden dig gav,
saa tit vi kan flyve til Landet bag Hav,
hvor Evigheds Sol skinner, klart allen Stund
paa Saligheds Grund!

6. O Kærlighed selv,

du rolige Kilde for Kræfternes Elv!
du fylder med Frelserens gavmilde Ord
Velsignelsens Kalk paa det kristne Gudsbord;
O, vær du vor Livdrik paa Jorden, og bliv
vort evige Liv.

7. O Kærligheds Aand,

det evige Liv i Fuldkommenheds Baand!
o, smelt du vort Hjerter ved Højaltrets Ild,
og klar du Jordklampen i Solglansen mild,
saa glade vi føler os skabes i Bryst
de levendes Lyst!

N.F.S. Grundtvig

Op al den Ting, som Gud har gjort, hans Her - lig - hed at

4 pri - se! Det mind - ste, han har skabt, er stort og kan hans Magt be - vi - se.

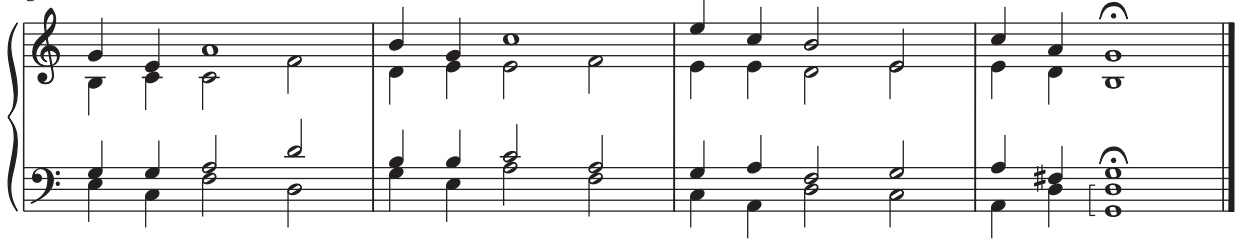
<p>1. Op al den Ting, som Gud har gjort,
hans Herlighed at prise!
Det mindste, han har skabt, er stort
og kan hans Magt bevise.</p> <p>2. Gik alle Konger frem paa Rad
i deres Magt og Vælde,
de mægted ej det mindste Blad
at sætte paa en Nælde.</p> <p>3. Ja, alle Engles store Kraft,
som Himmel-Septer føre,
har ingen Tid den Evne haft
det mindste Støv at gøre.</p> <p>4. Det mindste Græs jeg undres paa
i Skove og i Dale,
hvor skulde jeg den Visdom faa,
om det kun ret at tale!</p> | <p>5. Hvad skal jeg sige, naar jeg gaar
blandt Blomsterne i Enge,
naar Fuglesangen sammenslaar
som tusind Harpestreng!</p> <p>6. Hvad skal jeg sige, naar mit Sind
i Havets dybe Grunde
kun dog saa lidt kan kige ind,
og ser saa mange Munde!</p> <p>7. Hvad skal jeg sige, naar jeg ser,
hvor Stjerneflokk blinker,
hvor mildt enhver imod mig ler
og op til Himlen vinker!</p> <p>8. Hvad skal jeg sige? - mine Ord
vil ikke meget sige:
O Gud, hvor er din Visdom stor
din Godhed, Kraft og Rige!</p> |
|--|---|

Hans Adolph Brorson

Op, I Krist - ne, ru - ster e - der! Kri - sti Kæm - per ud paa Vagt,
Fjen - den sig til Strid be - re - der og ud - by - der al sin Magt.

5 Op en - hver! dra - ger Sværd! Hel - ved trod - ser Him - lens Hær!

1. Op, I Kristne, ruster eder!
Kristi Kæmper ud paa Vagt,
Fjenden sig til Strid bereder
og udbyder al sin Magt.
Op enhver!
drager Sværd!
Helved trodser Himlens Hær!
2. Følger eders Fyrste efter,
stoler paa hans stærke Arm.
Satan bruger alle Kræfter,
fnyser nu i al sin Harm,
for os gaar,
med os staar
Helten dog, som alt formaar.
3. Kristi blodbestænkte Fane
fører frisk i Striden ind,
og den daglig' Kæmpevane
giver Kraft i Sjæl og Sind,
hvert et Saar
gør dig haard,
at du altid Sejren faar.
4. Dette haver sandt befundet
alle Helgens kække Mod,
som har kæmpet ud og vundet,
styrkede i Lammets Blod,
skulde vi
da gaa fri
alle Kristnes Kamp forbi?
5. Mangen vel har Trang i Livet
og dog ingen Frihed faar,
hvo sig Gud ej helt har givet
stille hen i Angest gaar;
Kød og Blod
under Fod!
saa faar Kæmpen Lyst og Mod!
6. Op, i Jesu Navn at vinde,
vis er Sejren, Glæden stor,
om vor Pande vil vi binde
Vidnesbyrdets faste Ord,
lad det gaa,
som det maa!
Ordet evig skal bestaa!
7. Er vort Liv i Gud forborgen,
smuldrer Støv i Graven hen,
paa den store Paaskemorgen
Sol for os staar op igen
viser grant,
det er sandt,
Jesus Døden overvandt!
8. Da skal Kristi Hær optræde,
om hans Trone stille sig,
Livets Krone, Lysets Klæde
gør os da vor Frelser lig,
Sejrens Sang,
Harpens Klang
varer evig, tænk en Gang!

Hans Adolph Brorson

O, sad jeg, som Ma - ri - a sad, med Tro - ens Blik saa bar - ne - glad op

5 i min Frel - sers Ø - je! sad saá ved Mor - gen og ved Kvæld, ind -

9 drak hans Ord med tør - stig Sjæl, jeg glem - te al min Mø - je.

1. O, sad jeg, som Maria sad,
med Troens Blik saa barneglad
op i min Frelasers Øje!
sad saá ved Morgen og ved Kvæld,
inddrak hans Ord med tørstig Sjæl,
jeg glemte al min Møje.
2. Var det min bedste Morgendrik,
var det, naar jeg til Hvile gik,
min Dug og Aftensvale,
da lærte jeg vel mer og mer
om al min Trang, min Sjæls Begær,
med Frelser min at tale!
3. Da blev det vel og mere let,
at vandre glad og virke ret,
da blev mig Visdom givet,
da Kærlighed i Hjertets Grund
og Lovsangs Toner i min Mund
udsprang til Lyst for Livet.
4. Her er jeg, Herre, Hjertensven!
tal du! saa taler jeg igen,
skønt jeg er lav og ringe,
og du almægtig, høj og stor!
jeg giver dig dit eget Ord,
selv kan jeg intet bringe.
5. Du siger, jeg har Barnekaar
evindeligt hos Fader vor,
du selv det til mig købte!
Du siger, at din egen Aand
udløser mig af Dødens Baand,
til Livet han mig døbte!
6. Livsaligt Ord er i din Mund!
livsaligt er hver stille Stund
hos dig paa Barnesæde!
Dér faar vi Mod, dér faar vi Lyst,
ud i dit Navn og ved dit Bryst
til "Fader vor" at bede!

Marie Wexelsen

Paa al - le di - ne Ve - je, hvor sort det end ser ud; gak ro - lig til dit

6 Le - je, og stol paa Him - lens Gud! han, som kan Sky og Vin - de og

11 Bøl - gen vi - se Vej, han vil en Ud - vej fin - de for dig, som glip - per ej.

1. Paa alle dine Veje,
hvor sort det end ser ud;
gak rolig til dit Leje,
og stol paa Himlens Gud!
han, som kan Sky og Vinde
og Bølgen vise Vej,
han vil en Udvej finde
for dig, som glipper ej.
2. Vel giver han sig Stunder,
den ene vise Gud,
før han med et Vidunder
af Nød dig hjælper ud;
men ser han kun, du bier
paa ham med Tro og Haab,
og raaber, skønt han tier,
da hører han dit Raab.
3. Derfor paa ham du lide!
Hos ham ej findes Svig;
kast al din Sorg og Kvide
paa ham taalmodelig!
Da skal du se og kende,
han er en Herre vis,
som alt saa véd at vende,
at han faar evig Pris.
4. Ja, Fader i det høje,
du alle Drotters Drot!
det klart dig staar for Øje,
hvad der til Gavns er godt,
og som en Helt udretter
med Kraft og Mod du alt,
hvad du dig foresætter,
hvorom det saa end gjaldt.
5. Da aller størst var Nøden,
du spared ej din Søn,
for Syndere fra Døden
at bane Udvej skøn;
dermed paa Hjælp af Naade
du sikkert Pant os gav,
hvor grumt saa end mon fraade
det vilde Verdenshav.
6. Du Vej har alle Steder,
dig alt til Rede staar,
og du i Lys dig klæder,
det skinner, hvor du gaar;
saa vidt som Stjerner tindre,
kan dine Arme naa,
trods hvem det vil forhindre,
du hjælper dine smaa.

N.F.S. Grundtvig

Som den gyld-ne Sol frem-bry-der gen-nem den kul - sor - te Sky og sin Straa-le -

6 glans ud-sky-der, saa at Mørk' og Mulm maa fly, saa min Je - sus af sin Grav og det dy - be

12 Død - sens - Hav op - stod æ - re - fuld af Dø - de i - mod Paa - ske - Mor - gen - rø - de!

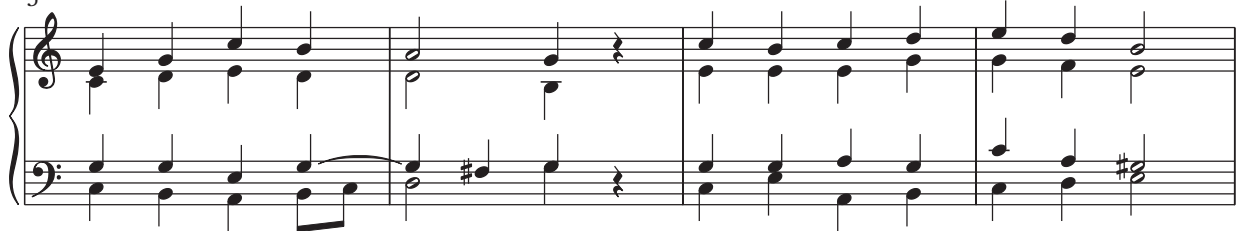
1. Som den gyldne Sol frembryder gennem den kulsorte Sky og sin Straaleglans udskyder, saa at Mørk' og Mulm maa fly, saa min Jesus af sin Grav og det dybe Dødsens-Hav opstod ærefuld af Døde imod Paaske-Morgenrøde!	4. Ligger jeg paa Syndens Veje, ligger jeg i Armod ned, ligger jeg paa Sygeleje, ligger jeg i Usselhed, ligger jeg fortrængt, forhadet, og af Verden slet forladt, skal jeg Hus i Graven tage, o, der er dog Haab tilbage!	7. Du til Livet mig skal vække ved din stor' Oprejsnings Kraft, lad kun Jorden mig bedække, Orme tære al min Saft, Ild og Vand opsluge mig! Jeg dør i den Tro til dig, at jeg skal til Liv opstande ud af Dødens grumme Lande!
2. Tak, o store Sejerherre, Tak, o Livsens Himmelhelt, som ej Døden kund' indspærre i det helvedmørke Telt! Tak, fordi at op du stod og fik Døden under Fod! Ingen Tunge kan den Glæde med tilbørlig Lov udkvæde.	5. Synd og Død og alle Pile, som fra Helved skydes kan, ligger brudte ved din Hvile udi Gravens mørke Land! Dér begrov du dem og gav mig en sikker Trøstestav, at ved din Oprejsnings Ære jeg skal Sejerspalmer bære!	8. Søde Jesus, giv mig Naade ved din gode Helligaand, at jeg saa min Gang kan raade og vejledes ved din Haand, at jeg ej skal falde hen udi Dødens Svælg igen, hvoraf du mig en Gang rykte, da du Døden undertrykte!
3. Jeg kan finde i mit Hjerte, at min Sjæl har Trøst deraf, som kan lindre al min Smerte, naar jeg mindes kun din Grav og betænker, hvor du laa udi Dødens mørke Vraa og stod op med Kraft og Ære! Hvad kan større Glæde være!	6. Som Guds Søn jeg dig nu kender og ser din Almægtighed, din Opstandelse indspænder, hvad jeg tror, og hvad jeg véd, mig til Salighed og Haab, ja, min Kristendommens Daab i din Død er, som et Billed', og Opstandelse fremstillet!	9. Tak for al din Fødsels Glæde, Tak for dit det Guddomsord, Tak for Daabens hellig' Væde, Tak for Naaden paa dit Bord, Tak for Dødens bitre Ve, Tak for din Opstandelse, Tak for Himlen, du har inde, der skal jeg dig se og finde!

Thomas Kingo

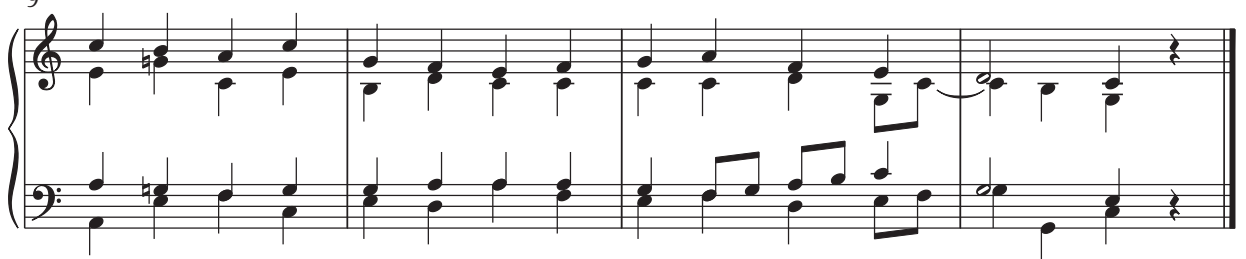
Ton det, Him - mel, syng det, Jord: Gud, din Gav - mild - hed er stor, er

5 rig som Kær - lig - he - den; der - om vid - ner Sol og Regn

9 un - der hver en Him - mel - egn paa Mar - ken og paa He - den!

1. Ton det, Himmel, syng det, Jord:
Gud, din Gavnildhed er stor,
er rig som Kærligheden;
derom vidner Sol og Regn
under hver en Himmeleegn
paa Marken og paa Heden!
2. Derfor er Guds Børnekuld,
skønt ej rigt paa Sølv og Guld,
dog gavnildt ej des mindre,
giver mildt af, hvad de har,
Haand som Mund dertil er snar,
og deres Øjne tindre.
3. Alle Jesu Kristi smaa
ser for sig ham selv at staa
ved Synet af hinanden,
gør saa, hvad de vilde gjort,
om i Gaar ved Himlens Port
de havde mødt Guds-Manden.
4. Aldrig glemmer de hans Ord:
Alt hvad godt I gør paa Jord
med Lyst mod en af disse,
agter jeg som gjort mod mig,
mindes det evindeligt,
gengælder det til visse.
5. Som Gudfader Sol og Regn
skænker i hver Himmeleegn
til onde og til gode,
saa hans Børnekuld paa Jord
deler ud i Jesu Spor,
det gør vel til Mode.

N.F.S. Grundtvig

U - for - sagt, hvor - dan min Lyk - ke end i Ver - den bli - ve maa,

5 det er just det Me - ster-styk - ke, som jeg dag - lig pøn - ser paa:

9 Naar jeg kun i Naa - den staar, u - for - sagt, i - hvor det gaar!

1. Uforsagt, hvordan min Lykke end i Verden blive maa, det er just det Mesterstykke, som jeg daglig pønser paa: Naar jeg kun i Naaden staar, uforsagt, ihvor det gaar!
2. Uforsagt, naar andre plager med Bekymring deres Sind; naar jeg kun min Gud behager, gaar jeg rolig ud og ind. Naar jeg kun i Naaden staar, uforsagt, ihvor det gaar!
3. Uforsagt, naar andre sukker under deres bange Kaar, jeg paa Herrens Naade pukker, Resten sørger jeg ej for. Naar jeg kun i Naaden staar, uforsagt, ihvor det gaar!
4. Uforsagt, naar andre skrækkes, frygte for den onde Dag; ved Guds Naade trygt jeg dækkes, ham befaler jeg min Sag. Naar jeg kun i Naaden staar, uforsagt, ihvor det gaar!
5. Uforsagt, naar andre gruer, for at dø, jeg gruer ej; jeg min Krone hisset skuer, skulde jeg da grue? Nej! Naar jeg kun i Naaden staar, uforsagt, ihvor det gaar!
6. Søde Gud, lad mig din Naade altid have her! - Du maa gerne for min Lykke raade, naar det vel mig hist maa gaa. Naar jeg kun i Naaden staar, uforsagt, ihvor det gaar!

Ambrosius Stub

Un - der Kor - set stod med Smer - te, stod med gen-nem-bo-ret Hjer - te Je - su

5 Mo - der død-ning - bleg! So - len sort - ned, da han daa - ned,

9 sor - te Hjer - ter ham for-haa - ned, Pi - ne hans var dem en Leg.

1. Under Korset stod med Smerte,
stod med gennemboret Hjerter
Jesu Moder dødningbleg!
Solen sortned, da han daaned,
sorte Hjerter ham forhaaned,
Pine hans var dem en Leg.
2. Kirken med sit Moder Hjerter
kender bedst Marias Smerte,
under Kors og Verdens Spot;
men Ens Død for alles Brøde
Galden nu dog kan forsøde,
al Ting gjorde Jesus godt!
3. Brist da aldrig, Moder Hjerter!
drukne kan du al din Smerte
i din Frelseres Kærlighed!
Hvad end Børnene maa lide,
Guds enbaarne ved din Side
lyser over dem sin Fred!
4. Freden til sin Moders Hjerter
Jesus vandt med Dødens Smerte,
den er Kirkens Skat og Pris;
for den Fred hans Kæmper stride,
med den Fred hans Vidner lide,
gaar med den til Paradis!
5. Vær velsignet, Moder-Hjerter!
vær velsignet, Moder-Smerte
vær velsignet, Kvindebryst!
I for Gud har fundet Naade,
vandt, ved Kristi Korsens Gaade,
hvad I savned: evig Trøst!

N.F.S. Grundtvig

U - tal - li - ge Blom - ster paa Jor - de - rig gro, men in - gen mon duf - te som Kær - lig - heds

8 Tro; i Or - det af Sand - hed, som al - drig for - gaar, fuld dybt si - ne Rød - der den slaar; med

16 Duft af hans Aand vor Ska - ber den plan - ted med e - gen Haand i Guds - ha - ven.

1. Utallige Blomster paa Jorderig gro,
men ingen mon dufte som Kærligheds Tro;
i Ordet af Sandhed, som aldrig forgaar,
fuld dybt sine Rødder den slaar;
med Duft af hans Aand
vor Skaber den planted med egen Haand
i Gudshaven.
2. Utallige Fugle med Vingerne slaa,
men ingen som Haabet kan Himmelen naa;
til Troen det daled, som Duggen fra Sky,
opstiger med Duften paa ny;
Gud Fader i Løn
gav Troen i Haabet sin egen Søn
som en Brudgom.
3. Utallige Frugter mon vokse paa Træ,
kun ét er Guldæblet i Paradis-Læ;
og han, som Livskærnen dértil har i Favn,
Guldæblet gav Kærligheds Navn;
til ét det gør to
og er af Gud Fader til Haab og Tro
Brudegaven.

N.F.S. Grundtvig

Ver-dens Børn har mangt et Sted, hvor de sam-le sig til Glæ - de,

5 skul-de da Guds Børn ej med sam-les her med Lyst at kvæ - de! Vil med si - ne

10 Eng - le - hæ - re Her - ren selv ej med os væ - - - re!

<p>1. Verdens Børn har mangt et Sted,
hvor de samle sig til Glæde,
skulde da Guds Børn ej med
samles her med Lyst at kvæde!
Vil med sine Englehære
Herren selv ej med os være!</p>	<p>3. Graad er Læbens første Lyd,
græde maa vi, før vi tale,
Herrens Ord om Himlens Fryd
kan vor Sjæl dog sødt husvale;
tit vi kom med Taarer sammen,
skiltes ad med Fryd og Gammen.</p>
<p>2. Jo, han er her, Himlens Glans
straaler trindt om os her inde,
Liv og Fred er Aandens Sans,
Lyset vi i Jesus finde,
Gud og Glæde rime sammen,
Skygger kun er Verdens Gammen.</p>	<p>4. Vær da hos os, Frelser god!
hvor vi beder, hvor vi sjunge,
klar vort Blik og styrk vort Mod,
glæd de gamle med de unge!
Bedre da hver Dag vi lære:
I dit Hus er godt at være.</p>

N.F.S. Grundtvig

Vor Her - re, han er en Kon - ge stor og tro - ner i Him - me -

4 ri - ge, dog mel - lem de krist - ne smaa paa Jord u - syn - lig han er til -

8 li - ge. Men vor Fa - der i det hø - je, han le - ver! _____

1. Vor Herre, han er en Konge stor
og troner i Himmerige,
dog mellem de kristne smaa paa Jord
usynlig han er tillige.
Men vor Fader i det høje, han lever!

3. Guds Engle endnu, saa vel som før,
gør alt, hvad han vil beslutte,
og laase man kan slet ingen Dør,
saa de jo der ind kan smutte.
Men vor Fader i det høje, han lever.

2. Og kvaltes i Barnemund Guds Ord,
da toges Guds Søn af Dage;
men de, som gaar i Herode's Spor,
dem møder da og hans Plage.
Men vor Fader i det høje, han lever.

4. Guds Engle, de stiger op og ned,
hvor Herren som helst er inde,
hans Venner de bringer god Besked
og skyder dem Raad i Sinde.
Men vor Fader i det høje, han lever.

5. Nu lystig og glad i Jesu Navn!
vor Konge han er med Ære,
og tjene maa alt de smaa til Gavn,
hvis Broder han vilde være.
Ti vor Fader i det høje han lever!

N.F.S. Grundtvig

BIDRAG TIL
'EN SNES DANSKE VISER 1915'

87

Friskt og djærvt

Tekst: Steen Steensen Blicher
rall.

1. De Refs - næs - dren - ge, de Sam - søe - pi - ger, de fø - re tit op en for -
2. Kom hver som ha - ver god Lyst til at ri - de paa Bøl - ger-nes Ryg - ge i
3. Der Blæs - ten den tu - der og Bræk - sø - en bru - ser: til Dan - sen paa Sø - en en
4. Frisk op mi - ne Gut - ter! og prø - ver hvor læn - ge I kun - ne med Hav - fru - er

4 *a tempo*

un - der - lig Dans, naar Stor - men den sti - ger og So - len den vi - ger, og
stry - gen - de Fart. De rej - se sig hvi - de som Klip - per af Kri - de med
her - lig Mu - sik! men som - me - tid knu - ser en Bøl - ge, som bu - ser paa
træ - de den Dans! Jer Pi - ger og Dren - ge i Favn de vil slæn - ge - I

7 *rall.* *a tempo*

Søe-man-den øn-sker sig hel-ler til-lands. _____
Da-le i-mel-lem, er det ik-ke rart? _____
Dæk-ke; da nyt-ter ej no-get Be-stik. _____
slyn-ge dem væk og be-hol-de Jer Kands. _____

Mandigt og roligt

Tekst: Steen Steensen Blicher

mp

1. Ud gaar du nu paa Li - - vets Vej, brug
 2. Mis - tænk ej no - gen u - - den Skel, tro
 3. Sky Strid, saa læn - ge som du kan, men
 4. Thi tun - gest Byr - de, no - - gen ved, er

mp

3

Li - vet, men mis - brug det ej. I Mod - gangs Sky, i
 hel - ler in - gen alt for vel. Vær til at se og
 tvin - ges du, da strid som Mand. For La - sters Plet hold
 dog en tung Sam - vit - tig - hed. Saa gaa med Gud din

6

Med - gangs Sol ej paa dig selv, men Him - len stol.
 hø - re snar, sen - dræg - tig der - i - mod til Svar.
 ren din Sti, for løn - lig Brø - de vid dig fri.
 Ba - ne frem, da gaar du ik - ke hen, men hjem.

Med rolig Ynde

Tekst: Adam Oehlenschläger

1. I Skyg - gen vi van - ke blandt lys - grøn-ne Straa, Sankt Hans - Urt vi
 2. Bag Køk - ke-nets Ræk - ke vi hen - sæt-te den, fra Træ - lis-tens
 3. Da ik - ke vi kom - mer, saa gla - de, saa fro, her føl - gen-de
 4. Sankt Hans - Urt vi san - ke, hvor Blom - ster-ne staa, blandt Stam - mer saa

6

san - ke, hvor Blom - ster-ne staa. Pæ - ne lil - le Urt staar saa rent og
 Spræk - ke den snor sig da hen. Hvis den fæ-ster Rod, bli'r vor Skæb-ne
 Som - mer, naar Blom - ster-ne gro. Hist hvor Kor-set staar, hist paa Kir - ke -
 ran - ke, blandt lys - grøn-ne Straa. Pæ - ne lil - le Urt staar saa rent og

12

purt, staar saa frisk og grøn, u - for - mærkt i Løn. _____
 god; dør den paa sit Sted, ak, da dø vi med. _____
 gaard ble - ge lig - ge vi, da er det for - bi. _____
 purt, staar saa frisk og grøn, u - for - mærkt i Løn. _____

rall.
dim.

Inderligt, varmt (ikke for langsomt)

Un - der-li - ge Af - ten-luf - te! hvor-hen vin - ke I min Hu?

mp

5
Mil - de, lu - ne Blom - ster-duf - te! sig, hvor - hen I bøl - ge nu.

9
Gaar I o - ver hvi-den Strand til mit elsk - te Fø - de-land? vil I der med

14
e - ders Bøl - ger tol - ke, hvad mit Hjer-te døl - - ger?

poco rall.

1. Underlige Aftenluft!
 hvorhen vinke I min Hu?
 Milde, lune Blomsterdufte!
 sig, hvorhen I bølge nu.
 Gaar I over hviden Strand
 til mit elskte Fødeland?
 vil I der med eders Bølger
 tolke, hvad mit Hjerte dølgjer?
2. Matte Sol! bag Bjergets Stene
 luerød du daler ned;
 og nu sidder jeg alene
 i min dunkle Ensomhed.
 Hjemme var der intet Fjeld;
 ak, saa er jeg ude vel?
 skal i Nat ej barnligt blunde
 i min Herthas grønne Lunde.
3. Norges Søn! jeg vel kan mindes,
 du har sagt med smeltet Bryst,
 at i Hjemmet ene findes
 Rolighedens stille Lyst.
 Schweizer, som paa Klippen bor!
 du har talt de samme Ord.
 Selsom Længsel drev med Vælde
 Eder til de vante Fjelde.
4. Tror I da, kun Klippen ene
 præger sig i Hjertet ind?
 Ak, fra disse nøgne Stene
 vender sig mit bange Sind.
 Synger Granens, Fyrrens Lov!
 Hvor er Danmarks Bøgeskov?
 Gustne Flod, som mat sig krummer,
 dysser ej min Sjæl i Slummer.
5. Hjemme rinder ingen Floder
 i en sid og leret Grav;
 Livets Kilde, Glædens Moder
 taarner sig, det sølvblaa Hav,
 slynger sig med venlig Arm
 om sin Datters fulde Barm,
 og ved Blomsten sig forlyster
 paa de unge, trinde Bryster.
6. Stille! stille! hisset gynger
 Baaden mellem Siv og Krat;
 sødt en Mø ved Cithren synger
 i den tause, lune Nat.
 Hvilke Toner! milde Lyst,
 hvor du strømmer i mit Bryst!
 Men hvad savner jeg, og græder,
 mens hun dog saa venligt kvæder?
7. Det er ej den danske Tunge,
 det er ej de vante Ord,
 ikke dem, jeg hørte sjunge,
 hvor ved Hytten Træet gror.
 Bedre er de vel maaske,
 ak, men det er ikke de!
 Bedre tror jeg vist, hun kvæder;
 men – tilgiver, at jeg græder!
8. Tager ej min Sang for andet
 end et ufrivilligt Suk!
 Længselsfuldt heniler Vandet,
 Aftnen er saa blid og smuk.
 Mangen saadan Aftenstund
 sad jeg i min kjære Lund;
 Mindet vender nu tilbage,
 det var Aarsag i min Klage.

9. Tidlig misted jeg min Moder,
 o, det gjorde mig saa vè!
 Danmark er min anden Moder,
 skal jeg mèt min Moder se?
 Livet er saa svagt og kort,
 Skjæbnen vinker længer bort.
 Skal jeg med den sidste Varme
 trykke mig i hendes Arme?

Adam Oehlenschläger

Med Kraft og Dristighed

Naar O - din vin - ker, naar Svær - det blin - ker, er Hel - ten glad; i

4
rø - de Strøm-me, i Lig, som svøm-me i Bir - tings-bad, paa Ly - nets Vin-ger han

8
i - ler kold, naar Skø - gul svin-ger sit rø - - de Skjold.

poco rall.

poco rall.

1. Naar Odin vinker,
naar Sværdet blinker,
er Helten glad;
i røde Strømme,
i Lig, som svømme
i Birtingsbad,
paa Lynets Vinger
han iler kold,
naar Skøgul svinger
sit røde Skjold.

2. Hans Vaaben runge;
den blanke Tunge
han svinger stærk.
Til Valhal rider,
naar Sværdet bider
i Pansersærk,
den raske Kæmper,
hvis Mandemod
ej Skrækken dæmper
blandt Lig og Blod.

3. Paa Markens Flade
i hærdet Plade
med Kobberhjem,
som Blodgudinden,
hen gennem Vinden
den smalle Ælm
med Staal og Spidse
han kaster let,
for frem at ride
den røde Tvæt.

4. Odin med Flammer,
Thor med Hammer,
med Kølle Tyr,
og Kampens Piger
til Jorden stiger,
naar Vaaben gny'r.
Naar Luren tuder
som hungrig Bjørn,
da lokkes Guder
til Kampens Børn.

5. Hvad er vel Livet?
Et Pust i Sivet,
som synker ned;
et Spil af Kræfter,
som higer efter
en Evighed.
Til Evigheden,
saa morgenrød,
gaar Vej heneden,
kun gennem Død.

6. Blandt Mjød og Piger,
du danske Kriger!
blandt Blod og Lig
du rask dig svinge,
til Skøguls Vinge
bortvifter dig.
Med Sværd fra Bælte,
med Egekrans
sig sømmer Helte
den sidste Dans.

Adam Oehlenschläger

Stille
p

Ven-der sig Lyk - ken fra dig, blir du i Stø - vet

4

mf

traadt og blir af Fjen-der spot - tet, af Ven-ner selv for - raadt.

mf

1. Vender sig Lykken fra dig,
blir du i Støvet traadt
og blir af Fjender spottet,
af Venner selv forraadt.
2. Du skal det lidet agte,
naar du dig selv ej sveg,
vi sendtes hid til Arbejd
og ej til Lyst og Leg.
3. Men hist hvor Aander svømme
paa Mælkevejens Hav,
hvor Livets hvide Svaner
opstaa af Tid og Grav.
4. Der skal det aabenbares,
hvad du har tænkt saa tit,
at den skal højest glædes,
som allermest har lidt.
5. Thi Smerten er kun Vranken
af Salighedens Dragt,
i Dybets dunkle Kilder
sig spejler Lysets Pragt.

Carsten Hauch

Frejdigt

f

Vor Ver - den pri - ser jeg tu - sind-fold, een Si - de be - stan - dig den

f

4

mp

grøn - nes: Naar her den fal - mer og vor - der gold, den

mp

7

p

his - set at - ter for - skøn - nes; naar Sy - den æl - des og

p

10

f

gaar paa Lud, staar Nor - den klædt som en yn - dig Brud.

f

1. Vor Verden priser jeg tusindfold,
een Side bestandig den grønnes:
Naar her den falmer og vorder gold,
den hisset atter forskønnes;
naar Syden ældes og gaar paa Lud,
staar Norden klædt som en yndig Brud.
2. Min Fader mig tog fra min Moders Kind,
han vel i sin Trøje mig svøbte,
en Salme blev suset af Nordens Vind,
den salte Bølge mig døbte.
Min Vugge var det atlantiske Hav,
min Vugge den blev til min Faders Grav.
3. Af Kloden er jeg et rejsende Lem,
jeg gæster de grønneste Lunde,
men intetsteds et blivende Hjem
i Verden fængsle mig kunde.
Hvor Blyet synker halvtredie Favn,
der finder jeg mig i min Fødestavn.
4. Min Broder jeg fandt bag den Greves Plov,
han drev tre svedige Stude;
med en højrød Hue han gik og sov,
og tungt hans Hoved mon lude.
Som Fluen skrider paa tjæret Dæk,
hans Træsko gik i det sorte Dræk.
5. Blot fire Heste jeg har paa Stald,
men aldrig i Verden de trættes,
og aldrig jeg bruger et Piskeskrald,
skønt blot af Luften de mættes.
Foruden Vinger og uden Ben
de løbe omkap med den vilde Ren.
6. Saa tog jeg min Broder ved hans Arm
og bad, han vilde mig gæste;
der snøftede for min gyngende Karm
den væligste af mine Heste.
Den væligste kalde vi Nordenvind,
den lyder alene sit eget Sind.

Poul Martin Møller

94

Med rolig Varme

Ro - sen blus - ser alt i Da - nas Ha - ve, lif - ligt fløj - ter vist den sor - te

4
Stær, Bi - er de - res bru - ne Nek - tar la - ve, Hing - sten græs - ser stolt paa Fæd - res

8

8

Gra - ve, Dren - gen pluk - ker af de rø - de Bær.

rall.

rall.

f

dim.

pp

1. Rosen blusser alt i Danas Have,
lifligt fløjter vist den sorte Stær,
Bier deres brune Nektar lave,
Hingsten græsser stolt paa Fædres Grave,
Drengen plukker af de røde Bær.
2. Her imellem Havets dybe Kløfter
gives aldrig Vaar og Blomsterpragt;
Hvalen, kold og dum, ved Skibet snøfter,
tavse Fugl de brede Vinger løfter
med sit Bytte fra den vaade Jagt.
3. Mine Venner i den danske Sommer!
mindes I den vidtforrejte Mand,
som saa langt fra Danas favre Blommer,
her, hvor Sydens Blæst paa Sejlet trommer,
flakker fra sit elskte Fødeland?
4. Udi Øst og Vest, og hvor jeg vanker,
drømmer jeg om jer ved Danmarks Sund;
selv iblandt Constantias fulde Ranker
mindes jeg med længselsfulde Tanker
Løvet i Charlottes Bøgelund.
5. Klerken raaber i Manillas Rønner:
"Danmark er et lidet, fattigt Land!"
det forsikrer Javas rige Sønner,
selv Batavias skrantne Kræmmer stønner:
"Danmark er et lidet, fattigt Land!"
6. Morgenlandets Søn i Kaaber lange
bag sin Vifte gisper efter Luft.
Han har spraglet Fugl, men ingen Sange,
hjørteløse Møer med gylden Spange,
store Glimmerblomster uden Duft.
7. Kunde du, ved Guld og Sølv at love,
købe dig en nordisk Kvindes Tro,
købe dig et Pust fra Søens Vove,
købe dig et Ly af Thules Skove
og en Kløvermark til Middagsro?
8. Fattig Mand, som pløjer danske Lande,
ryster Æbler af sit eget Træ,
har en kraftig Arm, en kløgtig Pande,
Korn paa Marken, Mælk i sine Spande,
Kvien staar i Græsset over Knæ.
9. Ja, vor danske Jord er sommerfrodig,
der er Kræfter ved det danske Brød:
derfor er den danske Mand saa modig,
derfor var Normannens Kniv saa blodig,
derfor er den danske Kind saa rød.
10. Lad kun Østens Drot blandt købte Friller
døsig strække sig paa Purpur ud,
lytte paa den sorte Halvmands Triller,
mellem Salens tempelhøje Piller,
kold og gusten som en Marmorgud.
11. Under lyse Bøg den danske Bejler
med sin herligtvoksne Pige gaar,
over deres Hoved Maanen sejler,
Svanen i det klare Vand sig spejler,
Nattergalen højt i Busken slaar.
12. Dersom sligt for Fattigdom du tyder,
Østens atlaskklædte, rige Mand!
glad mit sorte, danske Brød jeg bryder,
takker Gud, mens fra min Læbe lyder:
"Danmark er et lidet, fattigt Land!"

Poul Martin Møller

Mildt

p

Sov ind, mit sø - de Nus-se-ben! stil di - ne Pus - se - lan - ker. I

5

Drøm-me vil Guds En - gel ren dig læ - re smuk - ke Tan - ker.

<p>1. Sov ind, mit søde Nusseben!
stil dine Pusselanker.
I Drømme vil Guds Engel ren
dig lære smukke Tanker.</p> <p>2. Sov, Pusling, ved din Moders Barm,
hvorunder du er baaret.
Sov! Vuggen er din Moders Arm,
mit Bryst er Pudevaaret.</p> <p>3. Sov i mit Silkeklædes Læ,
min egen Kællingunge!
mens Fugle dig fra højen Træ
en Vuggevise sjunge.</p> <p>4. De nysselige Hænder smaa
dybt i min Barm sig bore,
med Streger i og Negle paa
saa fuldt som andre store.</p> | <p>5. Nu falde de smaa Glugger til,
god Nat jeg paa dem kysser,
Lukøje snarlig komme vil
min lille Stump han dysser.</p> <p>6. Fra Moder flygter Søvnens bort;
hvor kan jeg Søvnens agte,
naar Dag og Nat er mig for kort
til Glutten at betragte?</p> <p>7. Usikker er al jordisk Pagt,
ej hellig Ed der gives,
men Moders Hu ved ingen Magt
kan fra den spæde rives.</p> <p>8. Sov sødt, min eneste, min Søn!
Naar Søvnens dig forlader,
jeg faar et Smil til Vaageløn.
Saa gaar vi hjem til Fader.</p> |
|--|---|

Poul Martin Møller

Raskt og muntert

Far - vel, min vel-sig - ne - de Fø - de - by! Min Mo - ders Gry - de

ry - ger i Sky, min Fa - ders Kvi - e gum - ler i Stald, min

Sø - sters Ha - ne so - ver paa Hald. Jeg vil lø - be min Vej! _____

1. Farvel, min velsignede Fødeby!
 Min Moders Gryde ryger i Sky,
 min Faders Kvie gumler i Stald,
 min Søsters Hane sover paa Hald.
 Jeg vil løbe min Vej!

2. Farvel, du min Farfaders gamle Hus!
 Hav Tak for Øl af vort Gildekrus,
 for Dørtræet, hvor jeg med Ranglen sad,
 for Moders Mælk og for Tyggemad
 og Springom i vor Lo.

3. Lerstampede Gulv, hvor med Skjorte paa
jeg lærte krybe, jeg lærte gaa!
Nu kedes jeg plat ved saa stakket Gang,
og Stuen bliver mig alt for trang.
Jeg maa løbe min Vej!
4. Lad Oksen bindes ved Husmands Plov,
jeg priser den vildene Hjort i Skov!
Naar Anden rokker i Rendesten,
er den snehvide Maage dog vel saa ren
mellem Himmel og Hav.
5. Jeg vandrer og sejler foruden Ro,
jeg slider vel hundrede Saaler og Sko;
al Verdens Kringel og snurrige Bold,
baade hvor den er varm og hvor den er kold,
vil jeg rigtig bese:
6. Appelsiner og Druer og Granens Tap,
Frøkener, Fruer og Ridder og Knap!
Jeg vil glide paa Skier ved Nørrepol
og gaa nøgen for Otaheitis Sol
med en Krans af Korall.
7. Sin Skæbne frister den friske Mand.
Kanske jeg som Ridder fra fremmed Land,
med snehvide Heste for Gyldenkarm
kommer hjem med en Kongemø i min Arm
til min Moder igen.
8. For det første den rygende Grød jeg flyr
og synger op ud i vildene Skyr:
Hurra, blaatrøjede danske Knøs!
Hejs Pjalten i Vejret og Skuden øs!
snart vi flyver af Sted.

Poul Martin Møller

97

Med bred Glæde, ligesom slentrende

The musical score is written for voice and piano. The key signature is D major (two sharps) and the time signature is 6/8. The tempo/style is indicated as 'Med bred Glæde, ligesom slentrende'. The vocal line begins with a quarter note G4, followed by a dotted quarter note A4, and then eighth notes B4, C5, D5, E5, F5, G5. The piano accompaniment starts with a half note G3 in the bass and a half note B3 in the treble, with a mezzo-forte (*mf*) dynamic marking. The lyrics are: 'Jeg bærer med Smil min Byr - - de, jeg'.

3

dra - ger med Sang mit Læs; jeg er som den vil - de

6

Hyr - de, der gen - ner sit Kvæg paa Græs.

1. Jeg bærer med Smil min Byrde,
jeg drager med Sang mit Læs;
jeg er som den vilde Hyrde,
der genner sit Kvæg paa Græs.
2. Se, Duggen driver fra Norden
hen over det bøjede Korn,
mens Solen stiger af Jorden
imellem Oksernes Horn.
3. Jeg ser over tindrende Marker
og langt mod den blaanende Fjord,
jeg stirrer paa sejlene Arker,
men finder ej tolkende Ord.
4. Jeg slænger Skalmeyen for Munden;
jeg trækker saa lang dens Lyd,
at Kilderne klukker i Lunden,
og Bukkene bræger af Fryd.
5. Hvor kan I dog gruble og græde,
saa længe Guds Himmel er blaa!
Mit Hjerter skælver af Glæde,
blot Duggen dynker et Straa.

Jeppe Aakjær

Med jævn og rolig Glæde

mf

Nu er Da - gen fuld af Sang, og nu er Vi - ben kom - men,

mf

5

Bek - ka - si - nen Nat - ten lang haand - te - rer El - skovs - trom - men.

9

p roligt

Pluk - ke, pluk - ke dug - get Straa, pluk - ke, pluk - ke Siv ved Aa

roligt

p

13

pluk - ke, pluk - ke Blom - - ster.

pp

1. Nu er Dagen fuld af Sang,
og nu er Viben kommen,
Bekkasinen Natten lang
haandterer Elskovstrommen.
Plukke, plukke dugget Straa,
plukke, plukke Siv ved Aa
plukke, plukke Blomster.
2. Engen er nu gyldengul
af tunge Kabbelejer,
Søndenvinde byder op,
og Dueurten nejer.
Plukke, plukke dugget Straa,
plukke, plukke Siv ved Aa
plukke, plukke Blomster.
3. Dammen ligger Dagen ud
med Brudelys i Hænde,
rækker højt de ranke Skud,
at Solen maa dem tænde.
Plukke, plukke dugget Straa,
plukke, plukke Siv ved Aa
plukke, plukke Blomster.
4. Nu vil Mø med Silkestik
paa Brudelinet sømme;
den som ingen Bejler fik,
hun ta'r sig en i Drømme.
Plukke, plukke dugget Straa,
plukke, plukke Siv ved Aa
plukke, plukke Blomster.
5. Ræk mig en Forglemmigej
og sidst en Krusemynte
saadan slutter vi vor Leg
saa glad, som den begyndte.
Plukke, plukke dugget Straa,
plukke, plukke Siv ved Aa
plukke, plukke Blomster.

Jeppe Aakjær

BIDRAG TIL
'EN SNES DANSKE VISER 1917'

99

Med Liv og Varme

1. Nu er da Vaa - ren kom - men, nu

er os Bu - sken Læ, og Nat - ter - ga - len to - ner højt

i det grøn - ne Træ, og nys - ud - sprung - ne Blom - ster tæt

ved hver - an - dre staa; og klart de run - de Vo - ver i Søl - ver - bæk - ken

The musical score is for the song 'Med Liv og Varme'. It is written in 6/8 time with a key signature of three sharps (F#, C#, G#). The score consists of four systems, each with a vocal line and a piano accompaniment. The piano part is marked with a mezzo-forte (*mf*) dynamic in the first system and a piano (*p*) dynamic in the third system. The lyrics are in Danish and describe a scene of nature in spring.

17

gaa, i Sølvbækken gaa. Navn.

2. Og

mp

1.-6. 7.

1. Nu er da Vaaren kommen,
nu er os Busken Læ;
og Nattegalen toner
højt i det grønne Træ,
og nysudsprungne Blomster
tæt ved hverandre staa;
og klart de runde Vover
i Sølvbækken gaa.
2. Og Aftenstjernen smiler,
den vækker Elskovs Lyst.
O, se den smækre Pige
hist med det fulde Bryst:
og se de smaa Zephyrer,
se hvor de uden Larm
det tynde Flor bortrive,
som dækker hendes Barm.
3. O Pige! søde Pige!
nu har jeg lukt min Bog,
jeg sidder ej og stirrer
meer i det gamle Sprog;
det Liv, som der jeg finder,
det blomstrer ude nu.
Ak, kom min Elskerinde!
hvor længe tøver du?
4. Kjærminde, som kan skue!
du Zephir, som kan staa!
du Lilie, som kan lue!
du Rose, som kan gaa!
Sødt synge Nattegale,
naar Skoven sig har hvalt,
du synger og kan tale,
du søde Alt i Alt.
5. Ak, kommer og omringer
den unge Sanger her,
mens højt hans Lyra klinger
bag disse Bøgetræer!
Om Amors Rosenlænker
han henrykt synge vil.
Ak, kommer hid og skjenker
et Kys ham for sit Spil!
6. See, Tiden gaar tilbage
naar Løvet springer frem;
de unge gamle Dage
staa op fra mørke Hjem.
Slet intet da jeg savner
i Favnen af min Mø;
i Skoven springe Fauner,
Najader i min Sø.
7. Og Pan staar kjæk for Skoven,
brat for en Tjørnehæk,
og jager Tidens Kløge
bort med en panisk Skræk,
som vil min Dryas dræbe,
min overgivne Faun,
og med en isnet Læbe
koldt spotter Elskovs Navn.

Adam Oehlenschläger

Stille, sværmerisk

Hvor sødt i Som - mer - Af - - ten -

3

stun - den, naar So - len mat til Hvi - le gaar, og me - dens

6

dybt i Bø - ge - lun - den de from - me Nat - ter - ga - le

9

slaar, at hø - re Har - pens dum - pe Klang til en liv -

12

sa - lig Af - ten - sang. 1.-5. 6. - blod. 2. O, grib nu

dim. *p*

1. Hvor sødt i Sommer-Aftenstunden,
naar Solen mat til Hvile gaar,
og medens dybt i Bøgelunden
de fromme Nattegale slaar,
at høre Harpens dumpe Klang
til en livsalig Aftensang.
2. O, grib nu i de stemte Strænge!
Bryd fromme Sjæl! din snevre Mur.
Indspær dog Fuglen ej saa længe
i det beklemte Fangebur;
lad den i Aftenrødens Guld
mod Himlen flagre andagtsfuld.
3. Thi hvergang hisset Aftenrøden
nedsvinder under Skovens Krans,
da minder den vor Sjæl om Døden
og Evighedens skønne Glans.
Svulm da, min Aand! mod Himlen her,
som Bølgen mod sit Rosenskær.
4. Grib sødt i Harpen, fromme Pige!
Højt bæve lad den rene Klang,
og syng, mens disse Straaler vige,
den sidste, store Aftensang,
som rørt vi sang for mangen Ven,
som sjunges skal for os igjen.
5. "Hvo veed, hvor nær mig er min Ende?
See, Tiden meget hurtig gaar,
hvor let og snart kan det sig hænde,
at jeg herfra at vandre faar!
O, Gud! gjør da for Christi Blod
min sidste Afskedstime god."
6. O, bad mig da i dine Flammer,
nedgangne Sol! husval min Barm,
og tryk til Dødens Lee mig rammer,
mig venligt i din varme Arm,
og i min Afskedstime god
styrk Hjertet med dit Purpurblod.

Adam Oehlenschläger

Inderligt

Tidt er jeg glad, og vil dog gerne græde;

thi intet Hjerte deler helt min Glæde. Tidt er jeg sorrigfuld og

maa dog le, at ingen skal den bange Taare se.

1. Tidt er jeg glad, og vil dog gerne græde;
thi intet Hjerte deler helt min Glæde.
Tidt er jeg sorrigfuld og maa dog le,
at ingen skal den bange Taare se.

2. Tidt elsker jeg, og vil dog gerne sukke;
thi Hjærtet maa sig tavst og strængt tillukke.
Tidt harmes jeg – og dog jeg smile maa;
thi det er Daarer, som jeg harmes paa.

3. Tidt er jeg varm, og isner i min Varme;
thi Verden favner mig med frosne Arme.
Tidt er jeg kold – og rødmer dog derved;
thi Verden slukker ej min Kjærlighed.

4. Tidt taler jeg – og vil dog gjerne tie,
hvor Ordet ej maa Tanken oppebie.
Tidt er jeg stum – og ønsker Tordenrøst,
for at udtømme det beklemte Bryst.

5. O du, som ene dele kan min Glæde!
du, ved hvis Barm jeg turde frit udgræde!
O, hvis du kjendte, hvis du elsked mig,
jeg kunde være, som jeg er – hos dig.

B.S. Ingemann

Lidt dvælende, dog ikke langsomt

Tekst: H.C. Andersen

1. Min lil - le Fugl, hvor fly - ver du i -
sag - de, at du var mig god; ja,
lil - le Fugl, du kom - mer ej fra

mp

4

mel - lem grøn - ne Gre - ne? Ak mon jeg rin - der dig i Hu? Mit
godt mig al - le me - ne, men hvis du ret min Sorg for - stod, du
di - ne grøn - ne Gre - ne: Jeg stil - le van - dre maa min Vej; - ak

8

Hjer - te bri - ste vil i - tu! - O Gud hvor jeg dog er e - ne! 2. Du
kom, du sang mig Sjæ - le - mod, da sad jeg ik - ke al - e - ne! 3. Min
in - gen el - sker dig som jeg! O Gud hvor jeg dog er e - ne!

mf

Klagende

Tekst: H.C. Andersen

1. Hun mig har glemt! min Sorg hun ej see! ung El - skovs Død gjør
 2. Hun mig har glemt! min Sorg hun ej see! ung El - skovs Død gjør
 3. Hun mig har glemt! min Sorg hun ej see! ung El - skovs Død gjør
 4. Hun mig har glemt! min Sorg hun ej see! ung El - skovs Død gjør

mp

4

uroilig bevæget

Hjer - tet saa Vee! Jeg vil gaa min ly - sti - ge Gang,
 Hjer - tet saa Vee! Vin - den bæ - rer fra Hjem - mets Ø,
 Hjer - tet saa Vee! Ny - e Lan - de jeg snart skal see!
 Hjer - tet saa Vee! So - len skin - ner jo Da - gen lang,

f

7

rall. *rall.*

So - len skin - ner jo Da - gen lang, Dros - len fløj - ter sin Sang. _____
 ud, der - ud paa den aab - ne Sø. Al - le Gril - ler skal dø! _____
 Øj - et græd, men nu skal det le, selv - om Hjer - tet har Vee! _____
 Maa - nen tavs gaar sin gam - le Gang, Hjer - tets Sorg bli - ver Sang. _____

fp *rall. dim.* *rall.*

Fortællende, ikke for langsomt

Højt lig - ger paa Mar - ken den hvi - de Sne, dog

5 kan man Ly - set i Hyt - ten se; der ven - ter

10 Pi - gen ved Lam - pens Skjær paa sin Hjer - tens - kjær.

1. Højt ligger paa Marken den hvide Sne,
dog kan man Lyset i Hytten se;
der venter Pigen ved Lampens Skjær
paa sin Hjertenskjær.
2. I Møllen er stille, se Hjulet staar,
snart glatter Svenden sit gule Haar,
saa hopper han lystigt, hei, hei en to tre,
over Is og Sne.
3. Han synger omkap med den skarpe Vind,
der rødmer saa smukt hans sunde Kind.
Snedronningen rider paa sorten Sky
over Mark og By.

4. "Du er mig saa smuk ved Snelysets Skjær,
jeg kaarer dig til min Hjertenskjær;
kom, følg mig højt paa min svømmende Ø
over Bjerg og Sø."
5. Sne-Flokkene falder saa tykt, saa tæt.
"Jeg fanger dig vist i mit Blomsternet!
Hvor Snedyngen rejser sig højt paa Eng
staar vor Brudeseng!"
6. Ej mer kan man Lyset i Hytten se,
i Ringdans hvirvler den hvide Sne,
et Stjernes kud spiller bag Skyen smukt,
saa er det alt slukt.
7. Klart skinner Solen paa Mark og Eng;
han sover saa sødt i sin Brudeseng,
den Pigelil ængstes, til Møllen hun gaar,
men Drivhjulet staar.

H.C. Andersen

105

Roligt og venligt

Nu sprin - ger Vaa - - ren fra sin Seng, slaar

mp

3

ud sit gyld - - ne Sol - skins-haar, nu drøm - mer Jor - - den

6

Mor - gen-drøm, som Klok - ker de smaa Kil - - der gaar.

1. Nu springer Vaaren fra sin Seng,
slaar ud sit gyldne Solskinshaar,
nu drømmer Jorden Morgendrøm,
som Klokker de smaa Kilder gaar.
2. Nu springer Livets Porte op,
de Porte paa den store Stad,
og den, som sad i armest Kaar,
gaar ud at le sig rig og glad.
3. Der synger under Himlens Blaa
en Lærkehær, et Jubelkor;
der strømmer fra den store Stad
en Skare ud, hvor Solskin bor.
4. Den kommer fra de lumre Rum,
hvor Hjul og Rem for Lærke sang,
hvor mødigt Slid og kunstigt Lys
fik gjort den skumle Dag saa lang.
5. Og over Stadens Skorstensskov,
hvor tusinde Maskiner sang,
der lyder for en enkelt Dag
de frie Markers Fuglesang.

Viggo Stuckenberg

Jævnt

Se dig ud en Som-mer-dag, naar de Bøn - der trom - ler: Land æ-for og By æ-bag,

4

Lær - ke-sang og Hum - ler, Byg i Skred og Bær i Blost, Bar - ne-leg om frøn-net Post,

7

Ru - gens Dræ med Duft af Most i Drift om bre - de Gaar - de!

1. Se dig ud en Sommerdag,
naar de Bønder tromler:
Land æfor og By æbag,
Lærkesang og Humler,
Byg i Skred og Bær i Blost,
Barneleg om frønnet Post,
Rugens Dræ med Duft af Most
i Drift om brede Gaarde!

2. Danmark er et lidet Land,
strakt fra Nord til Sønder,
har dog Brød til alle Mand,
Købstedfolk som Bønder.
Rugen med det svulne Knæ
vokser langt i Bakkens Læ;
Humlekop og Pæretræ
faar Sol mod hvide Gavle.
3. Færgen med det brede Bryst,
klædt i Staal og Plade,
pløjer Vej fra Kyst til Kyst
over Bælters Flade.
Kobberspir og Tag af Tegl
ser sig selv i Havets Spejl;
langvejs ude hvide Sejl
mod grønne Øer bovner.
4. Toget stønner tungt afsted,
højt sig Røgen løfter;
Plagen staar ved Vangeled,
slaar sig løs og snøfter.
Hyrden kobler sine Kø'r;
Aftensuk i Siv og Rør;
fra den aabne Smededør
gaar lange Skumrings-Gnister.
5. Slider Byen, danske Mand,
altfor stærkt din Trøje,
tag et Maal af Danmarks Land
fra dets egne Høje:
Synet, fjernt af Banker lukt,
bliver frit mod Bælt og Bugt
stemningsfuldt som Hejreflugt
om Kvæld, naar Sol gaar under.

Jeppé Aakjær

Vægtigt skridende

Tekst: Jeppe Aakjær

1. Der duk - ker af Di - sen min Fæd - re - ne - jord med
 2. Der rul - ler de Bæk - ke saa tungt gen - nem Dal, lang -
 3. Mørkt sti - ger en Høj o - ver Korn - ha - vet op, med
 4. Hvad var vel i Ver - den det fat - ti - ge Liv med

3

Aa - ser og Ag - re og Eng; med Ryg - gen mod Syd og med
 mo - digt a'r Aa - en i - mod og skri - der til Havs i en
 Blaa - bær og Lyng er den klædt; blandt Ri - se - nes Ran - ker en
 alt dets for - tæ - ren - de Tant, om ik - ke en Plet med en

6

Taa - en mod Nord, den red - te bag San - der sin Seng; dog
 sin - dig Spi - ral, for - in - den den drev det til Flod. Men
 Lær - ke med Top sig gyn - ger og kvid - rer saa spædt. Det
 Dal og lidt Siv vort Hjer - te i Skæl - vin - ger bandt. Om

9

ej for at so - ve Ret - fær - di - ges Søvn, thi
 hvor den kan glit - re en Sen - som - mer - kvæld, naar
 bøl - ger af Rug i - mod Ki - min - gens Rand, i
 ik - ke vi drog fra det y - der - ste Hav for

11

sjæl - dent er Lan - det i Ro, men Stor - me - ne gaar, og
 Lak - sen gaar op mod dens Strøm, naar Siv og naar Flæg faar
 Da - le, paa Ban - ker den staa, faar Run - ding og Form i
 bøj - et og ryn - ket at staa og hø - re de Kluk, de

ten.

14

Bræn - din - gen slaar paa Ky - sten med djær - ve - ste Kno.
 Dug - stænk i Skæg, og Da - gen gaar bort som en Drøm.
 Godt - vejr og Storm, som Bar - net, mens Gæn - ger - ne gaar.
 Min - der - nes Suk fra Bæk - ken vi kys - sed som Smaa.

Fint og let

Hør, hvor let dens Vin-ger smæk-ker mod den tun-ge Klø-ver-dusk,

5 mens den som en Skyt-tel læg-ger Far-ten gen-nem Røg og Rusk.

1. Hør, hvor let dens Vinger smækker mod den tunge Kløverdusk, mens den som en Skyttel lægger Farten gennem Røg og Rusk.
2. Vilde du kun tit mig lede, som i hine fjerne Aar, paa min Barndoms tunge Hede til min Faders lave Gaard.
3. Aa, naar du paa Blæsten vendte og mig i mit Ansigt saa, var det næsten, som du kendte Barnesindets Sorger smaa.
4. Ja, det var som om du tøved et Sekund og fritted mig: Hvi er lille Bror bedrøvet, hvorfor ikke glad som jeg?
5. Men naar du saa Gaarden stige bagom Kaalgaard-Popler frem, svandt du langs det lange Dige, for at følge andre hjem.
6. Naar en Dag mit Blik skal briste, og min Aand skal flagre frit, ban du Vejen for min Kiste med dit elskede Kvivit.

Jeppe Aakjær

Djærvt og lystigt

Der boe - de en Mand i Ri - be By, han var saa æ - de - lig

4 rig; han gav sin Dat - ter en Sil - ke - særk, var

7 fem - ten Fav - ne vid. Selv stry - ger hun Dug - gen af Jor - den.

1. Der boede en Mand i Ribe By,
han var saa ædelig rig;
han gav sin Datter en Silkesærk,
var femten Favne vid.
Selv stryger hun Duggen af Jorden.
2. Og femten var de Skræddere,
den Særk skulde skære og sy;
og somme sad hjemme i Ribe,
og somme ved Ribe By.
Selv stryger hun Duggen af Jorden.

3. Og femten var de høvske Møer,
den Særk skulde to og vride;
og somme de tog djer' haarde Død,
og somme fik Sting i Side.
Selv stryger hun Duggen af Jorden.
4. Og femten var de Tømmermænd,
den Særk skulde hænge op i Gaard;
og somme fik Arme og Ben i Stykker,
og somme laa syg et Aar.
Selv stryger hun Duggen af Jorden.
5. De førte den Brud i Kirken hen,
vel prydet udi Skind;
og femten Favne maatte de slaa ned,
før de kunde trænge hende ind.
Selv stryger hun Duggen af Jorden.
6. Og der hun stod for Alteret,
saa tog hun til at vraae;
saa slog hun ned det hellige Kors,
som der havde førre vaaren.
Selv stryger hun Duggen af Jorden.
7. Hun tog en Penge ud af sin Pung
og ofred den med nøje;
hun slog æ Degn hans Ben i Stykker,
slog ud æ Præst hans Øje.
Selv stryger hun Duggen af Jorden.
8. Og Præsten stod for Alteret,
han hedte til Hr. Knud:
"Her bliver ingen Messe idag,
kommer Bruden ikke ud!"
Selv stryger hun Duggen af Jorden.
9. Og da hun kom paa Marken ud,
hun slog sin Næse i Sky;
og alt det Fæ, der var i Mark,
det bitted hjem til By.
Selv stryger hun Duggen af Jorden.
10. Og da hun kom i Gildeshus,
saa tog hun til at le:
"Nu har a da waaren i Kirk' i Daw
som enhver kan hør' og se!"
Selv stryger hun Duggen af Jorden.

Anonym

TO SANGE FRA
VALDEMAR RØRDAMS 'KANTATE VED
GROSSERER-SOCIETETETS HUNDREDAARSFEST' OP. 31

110 KØBMANDS-VISE

I

Med rolig Djærvhed

mf

3 *mf*
En Køb-mand, han staar bø - jet den

6
lan - ge Dag ved Disk og Pult, og gaar han hjem ad Strø - get, saa

8
har han Ho' - det fuldt: Til Mønt han sig ad - de - rer og

Tekst trykt med tilladelse af forfatterens arvinger.

10

de - ler Maal og Vægt - dog skal der no - get me - re til *f*

12¹

rig - tig rund Re - spekt. 2. Tit Stolt - hed Dan - ne - brog.

1. En Købmand, han staar bøjet
den lange Dag ved Disk og Pult,
og gaar han hjem ad Strøget,
saa har han Ho'det fuldt:
Til Mønt han sig adderer
og deler Maal og Vægt -
dog skal der noget mere
til rigtig rund Respekt.
2. Tit maa en Købmand styre
en snæver Vending avet om,
thi gode Raad er dyre,
hvis Kassen løber tom -
men over Krisens Brænding
og Sejrens gyldne Brus
han tager sikker Kending
af Firmanavn og Hus.
3. Og mer end mange Bøger
har London, Seattle og Shanghai
at lære den, der søger
sin egen Evnes Vej.
For hver en dansk derude,
som sled og stred sig frem,
bar Skude efter Skude
et større Danmark hjem.
4. Thi det er netop Sagen,
at hele Danmark er en Havn,
fra Svaneke til Skagen
lagt ud i Bølgens Favn,
med Bøjer op til Polen
og Fyr til Kanada -
saa vores Plads i Solen
blev ej saa knap endda.
5. Ej sejrer den, der sover.
Men giv vor Købmand aabent Spil,
saa sés det Jorden over,
hvad Danmark er og vil.
Han blir sit Land en Lærer
i Livets Verdenssprog,
og brede Bølger bærer
med Stolthed Dannebrog.

Kraftigt og værdigt

1. Dan - mark, i tu - send Aar, læn - ger end Sa - ga naar vor

5 Stam - mes Arv, hær - get og frugt - bar-gjort, Hjem - stavn og

10 Ver - dens-Port - lær os at raa - de stort saa rig en Arv! 2. Dan - mark, i -

16 mod dig slaar at - ter en storm-fuld Vaar med Liv og Død.

The musical score is written for voice and piano. It consists of four systems of music. Each system has a vocal line on a single staff and a piano accompaniment on two staves (treble and bass clef). The key signature is three sharps (F#, C#, G#) and the time signature is common time (C). The tempo/style is 'Kraftigt og værdigt'. The lyrics are in Danish. The score includes dynamic markings such as 'ff' and 'v'. The piano part features various textures, including chords and moving lines in both hands.

Tekst trykt med tilladelse af forfatterens arvinger.

21

Strid el - ler Ar - bejds-dag, her kræ - ves haar - de Tag. Løft os, vort

26

Højtidsfuldt

gam - le Flag, i Liv og Død! 3. Dan - mark, i tu - send Aar Sø - havn og

32

Bon - de-gaard og fri Mænds Arv. Brug du os, hvor du kan,

37

tag du os Mand for Mand! Staa skal vort Fæd - re-land som fri Mænds Arv.

TRE SANGE FRA
 ADAM OEHLenschLÄGERS SKUESPIL
 'ALADDIN ELLER DEN FORUNDERLIGE LAMPE' OP. 34

112

I

Drømmende, men ikke for langsomt

1. Ci - thar! lad min Bøn dig rø - re,
 2. Tolk min El - skov høj og her - lig!

3

hø - re lad din hul - de Stem - me, glem - me skal jeg da min
 kær - lig skal min Stem - me føl - ge, dø - ge skal den al min

5

Kum - - mer, sødt i Slum - mer skal du dys - se
 Flam - - me. Skjøndt kun stam - me kan min Læ - be,

7

al min Frygt og Ø - ret kys - se med din re - ne Stem-me - klang.
elsk - te Ci - thar! lad os stræ - be, beg - ge paa for - skel - lig Vis.

10 *mf*

mf
Se, den gyld - ne Af - ten - rød - me! Sød - me duf - te Ro - sens Bla - de,
Me - dens Af - ten - pur - pur - stun - den Lun - den smi - len - de for - gyl - der,

12

gla - de Bøl - ge Maa - nen fø - - der, hvor den mø - der paa sin Bu - e
fyl - der Sang de dunk - le Kro - - ner, to - ner Nat - ter - ga - lens Vi - se.

15 *dim. rall.*

dim. rall.
for i Nat - tens from - me Lu - e, taus at hø - re El - skovs Sang.
O, saa pris, saa lad os pri - se, hvad der kræ - ver al - les Pris.

Stille

Vis - se - lul - le nu, Barn - lil!

Sov nu sødt og sov nu læn - ge, skjøndt din Vug - ge stan - der stil

u - den Duun og u - den Gæn - ge. - ge.

poco rall.

1.-7. 8.

poco rall.

dim.

1. Visselulle nu, Barnlil!
Sov nu sødt og sov nu længe,
skjøndt din Vugge stander stil
uden Duun og uden Gænge.

2. Hører du den dumpe Storm
sukke ved, hvad jeg forliste?
Mærker du den sultne Orm
pikker paa din Fyrrekiste?

3. Sov, Barnlille! ved min Sang.
Intet skal din Glæde mangle.
Hører du den muntre Klang
hist i Taarnet af din Rangle?

4. Nattegalen nærmer sig;
fryde dig dens blide Klukke?
Du har ofte vugget mig,
nu skal jeg dig atter vugge.

5. Hvis dit Hjerte ej er Steen,
mærk min Idræt, Moder kjære!
Her af denne Hyldegreen
vil jeg dig en Fløjte skære.

6. Ved dens Toner fryd dit Sind.
Hvor den klager svagt og ene.
Som en vildsom Nattevind
i de vaade Vintergrene!

7. Ak, nu maa jeg fra dig gaae;
det er koldt i dine Arme,
og jeg ejer ingen Vraa,
hvor jeg mig igjen kan varme.

8. Visselulle da, Barnlil!
Sov nu sødt og sov nu længe,
skjønndt din Vugge stander stil
uden Duun og uden Gænge.

Roligt, men dog skridende

1. Alt Maa-nen op-rejst staar bag sor - te
i den fri-ske Skov een Blomst kun
Nat! snart vil maa-skee din hul - de
Is - ra - fil! saa kom med Dø - dens

4

Sko - ve, og Nat - ter - ga - len slaar for Gud at lo - ve. Dens
vis - ner, snart er den Dø - dens Rov, dens Hjer - te is - - ner, men
Maa - ne mit ble - ge An - sigt see i Dø - den blaa - ne; lad
Blik - ke, bring mig for Al - lahs Dom; jeg skjæl - ver ik - ke. Vel -

7

To - ner smel - te blødt og to - ne læn - - ge, og
 lad kun Blom - sten dø, en bed - re sprin - - ger snart
 den da smi - le smuk paa mig i Nø - - den, og
 sig - net er hans Navn, han huldt for - la - - der. Knug

poco f

9

Bæk - ken gri - ber sødt i si - ne Stren - - ge. 2. Midt
 af det fald - ne Frø paa Æ - ther - vin - - ger. 3. O,
 mød mit sid - ste Suk med Mor - gen - rø - - den. 4. O,
 mig kun i din Favn, han er min Fa - - der.

dim. *pp* *pp*

TO AANDELIGE SANGE

115

I

Stille

Den sto - re Me - ster kom - mer! fuld - kær - lig er hans Id: han

5 sid - der ved Smel - te - dig - len og lut - rer Søl - vet med Flid.

1. Den store Mester kommer!
fuldkærlig er hans Id:
han sidder ved Smeltediglen
og lutrer Sølvvet med Flid.
2. Det Øjeblik han venter
og agter kærlig paa,
naar klarlig hans eget Billed
vil dybt i Sølvspejlet staa.
3. Den store Mester kommer,
som smelter Sjæl og Sind,
han sidder ved Hjærtegruben,
han ser i Sjælene ind.
4. Og har i Hjærtedybet
sit Billed klart han set,
da glædes den høje Mester,
saa er hans Gerning alt sket!

B.S. Ingemann

Med fast Værdighed

Ud - rund - ne er de gam - le Da - ge som Flo - der i det

5 sto - re Hav, og hvor sig hvi - ler nu den Sva - ge, dér

10 fandt den Stær - ke og sin Grav; men lo - vet væ - re

14 Him - lens Gud! de Æd - les Æt dør al - - drig ud!

1. Udrundne er de gamle Dage
som Floder i det store Hav,
og hvor sig hviler nu den Svage,
dér fandt den Stærke og sin Grav;
men lovet være Himlens Gud!
de Ædles Æt dør aldrig ud!

2. Mens Graven kastes, Vuggen gynger,
og Liv udsletter Dødens Spor;
saa altid sig igen forynger
hver ædel Sjæl i Syd og Nord,
og Mindet, som Guds Miskundhed,
forplanter sig i Tusind Led.

3. Saa lad derpaa os Syn da fæste,
hvad Ædle kalder Livets Lyst!
Ja, lad os kæmpe med de Bedste
og vove kækt mod Død en Dyst!
at byde den og Verden Trods
kan med Guds Hjælp og lykkes os.

N.F.S. Grundtvig

Udsættelsen af begge Melodier kan benyttes som den er ogsaa til firestemmig blandet Kor, men isaafald Nr. II en Tone højere.

OTTE SANGE FRA
HELGE RODES SKUESPIL
'MODEREN' OP. 41

117

I

Andante pesante

Vildt gaar Storm mod sor - te Van - de, hæ - ligt skri - ger Rav - nes Flok,
Vre - den staar paa Him - lens Pan - de, Ræd - sel raa - der! Rag - na - rok.
Gu - stent er det fri - ske Løv, blod - be - sud - let Jor - dens Støv,
So - lens Flam - me o - - ser. Op vort Hjer - te! Op vort Mod!

f

dim. *p*

11

rall. *a tempo* *rall.*

Sol gik ned i Røg og Blod, op staar Sol i Ro - ser!

rall. *a tempo dim.* *pp*

8

118

II

Andantino quasi Allegretto

1. Min Pi - ge er saa lys som Rav og Dan - marks gyld - ne
 2. Min Pi - ge kan vel væ - re haard mod dem, hun il - de
 3. Det Smi - le - hul gaar bag en Sky, og far - ligt Ø - jet
 4. Thi ser jeg i de Øj - ne ind, de bli - ver ve - ge,

5

Hve - de, og Blik - ket er saa blaat som Hav, naar Him - len er der -
 li - der, da har hun Ord, som hid - sigt slaar, og lidt for hid - sigt
 graa - ner, men Straa - ler bry - der frem paa - ny, og Blik - kets Bøl - ger
 var - me. Da hvi - ler jeg i hen - des Sind som i to blø - de

9

ne - de.
 bi - der.
 blaa - ner.
 Ar - me. } Prin - ses - se To - ve af Dan - mark!

Allegretto burlesco

1. Den - gang Ør - nen var
2. Den - gang Ør - nen stod
3. Den - gang Ør - nen faldt

4

fly - ve - klar, højt i Sky, ned fra Sky,
raab - te al - le: fik dens Vin - ge lød et Skrig i den,
du er en Nar! Lad - ning Bly, he - le By.

7

Da den steg o - ver Taar - nets Top, mens de Dra - ger af In - gen Smer - te var tyndt Pa - pir i den Lyd,
send - te de gik til - vejrs al - le skreg de - res o - ver de af.

10

Dra - ger op.
 Sta - dens Spir. }
 Ska - de - fryd.

Stærk er Ør - nen,

13

bred dens Vin - ge,
 Had er stær - kest,

17 (stærkt)

Had er stær - kest!

20¹

1.2. | 3.

Allegro rall.

1. Ved Fe - sten fik en Mo - der Bud, at hen - des Søn var
 rød - mer o - ver den - ne Mor, ud - brød en Da - me
 føj, jeg valg - te helst mig sort i Li - vets Far - ve -

mf *rall.*

5 *a tempo* *rall.*

død; men bleg-ne kun-de hun dog ej, for hun var ma-let rød, ak, ak,
 blid; med rød-me kun-de hun dog ej, for hun var ma-let hvid, ak, ak,
 lad; men jeg kan ik-ke ma-les trist, for jeg er ma-let glad, ak, ak,

a tempo *rall.*

11 Presto

rød, for hun var ma-let rød, ma-let rød. 2. Jeg
 hvid, for hun var ma-let hvid, ma-let hvid. 3. Fy
 glad, for jeg er ma-let glad, ma-let glad!

1.2. (3: med Grimace) 3.

p *f* *p*

Andantino

The musical score is for a piece in 3/4 time, marked 'Andantino'. It consists of a vocal line and a piano accompaniment. The piano part features a steady eighth-note accompaniment in the right hand and a bass line in the left hand. The vocal line is in a single system with lyrics in Danish. The score is divided into three systems, with measures 4 and 7 marked at the beginning of the second and third systems respectively. The tempo is marked 'rall.' in the third system.

Tid - sel - hø - sten teg - ner godt, og

Nel - der staar i Stak. Ru - gen er kun

saa som saa, og Hve - den lig - ger brak!

1. Tidselhøsten tegner godt,
og Nelder staar i Stak.
Rugen er kun saa som saa,
og Hveden ligger brak!
2. Nag og Nid er vel ved Magt,
har Kraft til Overflod.
Venskab har en vissne Haand,
dertil en vanfør Fod!
3. Bulmeurt og Svinemælk,
de blomstrer bredt og vidt.
Liljens høje Stilk er brudt,
og Rosen ormebidt!
4. Lavsind bor paa Bjergets Top
i Ægteskab med Skam.
Højsind bor i Kældervraa,
hvis Du kan finde ham!
5. Mug og Skimmel har det fint,
og Svampene gaar frem,
Husets Mure staar for Fald,
hvem bryder sig om dem.
6. Had og Last gør hver Dag Fest
hos Høj saavel som Lav,
Kærlighed gik hen igaar
og grov sin egen Grav!

Andantino

1. Saa bit - tert var mit Hjer - te, saa
 2. Men Træ - ets mag - re Gre - ne er
 3. Men fat - tigst fry - ser Kor - set som

5

mø - dig var min Fod, saa syg og en - som var min Sjæl, da
 i for - tviv - let Trods strakt op mod Mør - kets vil - de Hær, som
 et frost - stiv - net Raab. De tom - me Hæn - der bæ - rer kun paa

9

jeg ved Maa - let stod, de sult - ne Kra - ger skri - ger vildt, hvor
 gaar hen o - ver os. Nu fal - der Spur - ven død til Jord, og
 et kors - fæ - stet Haab. U - ro - lig er de Dø - des Søvn, de

13

sor - te Stor - me gaar.
 Mul - den gør sig haard. }
 min - des de - res Saar. }

Kom, Vaar! Kom,

f rall.

ff rall.

17

Dan-marks bli - de Som - mer! Kom, blom - ster - bro - get Vang! Kom,

poco f

21

gyld - ne Dag og hvi - de Nat! Kom, sø - de Fug - le - sang!

Allegretto vivo

f *pizz.* *fz*

4

1. Den-gang Dø - den var i Ven - te, gjor-de
 Børn skal in - tet ven - te, selv for -
 tar! Hav da in Men - te, som en
 Pjer - rot Præ - sten hen - te, vi - ste

mf

7

Pjer - rot Te - sta - men - te, lod i Hast No - ta - ren
 sa - ger jeg min Ren - te, og de Ven - ner Fan - den
 Hel - gen Pjer - rot end - te, thi han del - te Gods og
 ham sit Te - sta - men - te: Sig, Hr. Præst, jeg tør vel

10

hen - te og sin Vil - je sir - ligt pren - te.
 send - te, dem maa Fan - den ger - ne hen - te.
 Ren - te ud til lut - ter U - be - kend - te.
 ven - te, Gud be - ta - ler mig min Ren - te.

p

13

Det er Fest, det er Fest! tænk - te Fan - den.

f *pp* *rall.* *a tempo ff*

1.2.3.
a tempo

17^I

2. Mi - ne
 3. Hr. No -
 4. Nu lod

dim.

16^{II} 4.
a tempo

Fan - den.

a tempo ff

Andante con moto

1. Som en rej - se - ly - sten
 2. Hav-om - bru - set yng - ler
 3. Hør det! Husk det al - le
 4. Vin - ter - klart og som - mer -

4

Flaa - de an - kret op ved Jyl - lands Bro un - der Vejrs og Vin - des
 Lan - det, Tu - sind Ø - er gik af Havn, lod sig bæ - re bort af
 Dan - ske! Klar og fro - dig er vor Aand, Spro - get slut - ter som en
 bro - get, mor - gen - mun - tert, skum - rings - svøbt, li - ge - fremt og lat - ter -

8

Naa - de lig - ger Lan - det dybt i Ro. Haardt gaar Hav mod Bro og
 Van - det for at bæ - re Dan - marks Navn mun - tert frem til Li - vets
 Hand - ske om en fast og ven - lig Haand. Værn med Vid, hvad helt er
 kro - get, smil - be - straa - let - taa - re - døbt. Det er Dan - marks fri - e

12

p *rall.*

Stavn, mø - der Dan - marks stil - le Navn. Hør hvor blidt det klin -
 Dyst gen - nem Mulm og Straa - le - lyst. Hil Jer, vo - re Ski -
 vort, sig kun Sand - hed, jevnt og kort, gla - dest ved det Mil -
 Sprog, u - den Tryk af frem - med Aag frej - digt Fre - ja ta -

16 *a tempo**pp**cresc.*

ger! Hvor vi stod, og hvor vi gik, kom dit Navn som
 be! Fla - get blaf - fer rødt og hvidt, her er Dan - mark,
 de. Dan - skens Lov i Strid og Fred væ - re Ret og
 ler. E - get Brød til e - gen Dug, Dan - marks Hve - de,

20

f

sød Mu - sik, blødt paa hvi - de Vin - - - ger.
 dit og mit, med sin Køl - vands - stri - - - be.
 Bil - lig - hed, som Kong Vol - mer vil - - - de.
 Dan - marks Rug Dyb - bøl Møl - le ma - - - ler.

TYVE FOLKELIGE MELODIER

125

I

Frejddigt

På det jæv - ne, på det jæv - ne! - ik - ke i det him - mel -

Pianoforte
o
Armonium

4 blå - dér har li - vet sat dig stæv - ne, dér skal du din prø - ve

8 stå! Alt, hvad her - ligt du kan næv - ne, alt, hvad højt din sjæl kan

12 nå, skal her - ne - de på det jæv - ne fast sin rod i li - vet slå.

1. På det jævne, på det jævne! -
ikke i det himmelblå -
dér har livet sat dig stævne,
dér skal du din prøve stå!
Alt, hvad herligt du kan nævne,
alt, hvad højt din sjæl kan nå,
skal hernede på det jævne
fast sin rod i livet slå.
2. Komme ned, - se, det er tingen! -
dale fro som fugl fra sky,
når med sang den sænker vingen, -
ikke falde tung som bly!
komme ned og slutte ringen:
være glad i kvæld og gry,
elske verden, hade ingen,
føle sig som født påny.
3. I det høje! i det høje!
Lyder det dig mere smukt?
funkler sværmerisk dit øje?
finder verden stolt din flugt?
Vil du ej dit hoved bøje
under livets strænge tugt?
Vil du ikke marken pløje
før du høster markens frugt?
4. Ak, den kunst er tung at lære,
dyrkes kun af såre få,
det uendelige svære
den: på jorden fast at stå,
den: sin himmel med at bære
overalt i hjærtets vrå,
den: sin skaber glad at ære
i det store, i det små.

5. På det jævne skal du bygge,
 på det jævne skal du bo,
 ej som krøbling, ej på krykke,
 ej med dyrets dorseke ro!
 Med dit savn og med din lykke,
 med dit håb og med din tro
 skal du på det jævne bygge
 op til stjærnerne en bro.

6. På det jævne! på det jævne!
 altid i min sjæl det klang,
 når med fantasiens ævne
 kæk jeg mig fra jorden svang. –
 Alt det andet vil sig hævne,
 er kun splid og undergang.
 På det jævne! på det jævne!
 det er livets sejersang.

H.V. Kaalund

126

II

Mildt

Der-for kan vort ø - je glæ - des ved et bil - leds far - ve -

4

pragt; ti det lys, hvor i det klæ - des, er na - tu-rens e - gen dragt;

1. Derfor kan vort øje glædes
 ved et billeds farvepragt;
 ti det lys, hvor i det klædes,
 er naturens egen dragt;

4. Derfor vugged os i drømme
 tonedybets havfrusang;
 ti af hjærtets kildestrømme
 svulmed jo dets bølgegang.

2. og den sten, hvis skønhed strålte,
 formet af en mesters hånd,
 den blev skøn, fordi han målte
 med vor skabers målebånd.

5. Alt, som ejer livets lue,
 rosens blus og havets blå,
 skovens hvælv og brynets bue,
 læbens fine folder små,

3. Derfor rørtes vi og vaktet
 ved en digters fagre ord;
 ti de druer, som os raketes,
 var fra livets rige bord.

6. tankens hemmeligste susen,
 elskovsblikkets tavse sprog,
 lærkens sang og bækkens brusen, –
 alt er kunstens lærebog!

Christian Richardt

Stille

Jeg så kun til - ba - ge. Mig li - vets lyst bort - klang; da to - ned mig i

6

sjæ - len så trø - ste - lig en sang: Se frem, men ej til - ba - ge! - Hvad

11

hjær - tet at - trår, må - ske dog en - gang un - der so - len du når.

1. Jeg så kun tilbage. Mig livets lyst bortklang;
da toned mig i sjælen så trøstelig en sang:
Se frem, men ej tilbage! - Hvad hjærtet attrår,
måske dog engang under solen du når.
2. Lad bølger bortrulle, lad løvet flagre hen:
Rask bruser dog strømmen, frisk skoven står igen.
Lad solen formørkes, og månen tage af,
dog sol og måne stiger fuldkarsk over hav.
3. Lad rulle det svundne i tidernes elv!
det liv, der ej bortfarer, er sjælen dog selv.
Har sjælens liv ej ende, så er der ingen død,
og vi er dog så godt som i paradiset fød.
4. Der springer en kilde ved livstræets rod,
i verdenshavet strømmer udødeligheds flod;
og havet ej ældes, og jordens grønne ø
hver sommer står forynget i livsgrønne sø.

5. En dråbe kun af kilden, hvor først den udsprang,
en blomst kun af grenen, hvor livets æbler hang,
og håret aldrig gråner, og sindet bli'r ej tungt,
men hjærtet gløder evig lyksaligt og ungt.
6. Hvor livskilden springer, didhen står min hu!
hvor livstræet blomstrer, der blomstrer det endnu!
Se frem, men ej tilbage! - Hvad sjælen attrår,
måske dog engang under solen du når.
7. Men nå'r under solen ej sjælen, hvad den vil, -
så er der andre sole og andre stjærner til.
Og slukkes alle sole og stjærner engang, -
dog livets kilde springer, hvor evig den sprang!

B.S. Ingemann

128

IV

Lidt sværmerisk, men værdigt

Mor - gen - dug, der sag - te bæ - ver i den lu - ne vind,

5 blom - ster - duft, der lang - somt svæ - ver fra den gam - le lind,

9 al - fe - leg bag sko - vens sa - le, fug - le - sang i for - års - da - le,

13 må - nens lys på bøl - gens strøm - me, - det er Dan - marks drøm - me.

1. Morgendug, der sagte bæver i den lune vind,
blomsterduft, der langsomt svæver fra den gamle lind,
alfeleg bag skovens sale,
fuglesang i forårssdale,
månens lys på bølgens strømme, –
det er Danmarks drømme.
2. Heltedåd, der aldrig glemmes, selv i tidens høst,
store sagn, der evig gemmes skal ved sagas bryst,
hjerter, der af troskab lue,
mod, som døden ej kan kue,
ydmygt sind i glans og lykke, –
det er Danmarks smykke.
3. Slige drømme, slige smykker, hvo kan glemme dem?
vilde nogen her vel bytte gamle Danmarks hjem,
hvor i læ bag egens skygger
skovens fugl med frihed bygger, –
mod det land, hvor vestens slaver
malm af jord opgraver.
4. Nej, vi vil vort hjem ej bytte bort for nogen pris;
her vi virke vil og leve på de danskes vis:
stærke, som vor oldtids minder,
fuld af kraft mod Danmarks fjender,
tro som guld mod drot og rige,
dem, vi aldrig svige.

Carsten Hauch

129

V

Alvorligt og udtryksfuldt

Jord, i hvis favn der ha-des og der myr - des slægt ef - ter slægt,

Musical notation for the first line of the song. It consists of a piano accompaniment with a treble clef and a bass clef. The key signature is one sharp (F#) and the time signature is common time (C). The melody is written in the treble clef, and the bass line is in the bass clef. The music is in a simple, folk-like style.

4 blo - di - ge jord med al din syn - de - byr - des vok - sen - de vægt!

Musical notation for the second line of the song. It consists of a piano accompaniment with a treble clef and a bass clef. The key signature is one sharp (F#) and the time signature is common time (C). The melody is written in the treble clef, and the bass line is in the bass clef. The music is in a simple, folk-like style.

7 hvor kan så let din him-mel-vej du føl - ge rundt om den sol, der

10 sku - er di - ne sår, og så lys - grønt bøl - ge vår ef - ter vår.

1. Jord, i hvis favn der hades og der myrdes
slægt efter slægt,
blodige jord med al din syndebyrdes
voksende vægt!
hvor kan så let din himmelvej du følge
rundt om den sol, der skuer dine sår,
og så lysgrønt bølge
vår efter vår.
2. Jo, ti den samme, som har bundet jorden
lovenes bånd,
som gav sit folk i ørkenfjældets torden
loven i hånd,
han la'r sin sol hvert fattigt strå forgyldte,
han er den Gud, som hører støvets bøn,
som i tidens fylde
gav os sin søn.
3. Derfor, om al vor lykke skulde falme,
brat stå for fald,
altid fra jord en evig takkesalme
løfte sig skal;
derfor, hvor mægtigt mørkets ånder virke,
aldrig vor bøn skal synke til et suk,
aldrig Herrens kirke
rokkes et fnug.
4. Lær os da, jord, på åndens ørnevinge,
trofast som du,
os om vort høje himmellys at svinge
trøstigt i hu,
hente fra ham alt lys, som vi begære,
hente fra ham livsvarmen i vort bryst,
grønnes Gud til ære,
gyldnes til høst.

Christian Richardt

Jævnt fortællende

Der sad en fi - sker så tan - ke - fuld og hør - te på Her - rens

4 ta - le, så klang i ø - ret ej sølv og guld, ej san - gen i hav - fru -

8 sa - - le; på fi - sker - kva - sen Vor Her - re sad, og

11 folk i mæng - de, som blomst og blad, de lyt - ted i land til or - det.

1. Der sad en fisker så tankefuld
og hørte på Herrens tale,
så klang i øret ej sølv og guld,
ej sangen i havfrusale;
på fiskerkvasen Vor Herre sad,
og folk i mængde, som blomst og blad,
de lytted i land til ordet.

2. Nu Simon! sagde Gud Faders ord,
da prædiken hans var ude,
læg alle årer nu fluks om bord,
dem lyster jo vel din skude;
far ud på dybet og drag en dræt,
det er på tiden, om jeg ser ret,
mig lyster med dig at følge!
3. Ja, læremester! han svared brat,
det kunde vi godt behøve,
vi sled forgæves den hele nat,
dit ord er og værd en prøve!
for tvivl var Simon slet ikke fri,
men spejl, du tvivler, dig smukt deri!
han gjorde, som Herren sagde.
4. Sin dont han passed, og vod han trak,
men fandt, det var over magten,
hans skude nikked, og voddet sprak,
så overhånds stor var dragten;
da vinked Simon ad venner tro,
og fiskeladning fik skuder to,
så færdig de var at synke.
5. Dér Simon fisker det jærtegn så,
da Jesus han faldt til føde
og sagde: Herre, du fra mig gå,
jeg er ikke af de gode;
o, lå jeg rolig kun under muld,
Gud bedre mig, jeg er syndefuld,
nu falder det mig på hjærte.
6. Vor Herre så til den synder mildt,
og sagde: vær kun ej bange,
jeg vil dig lære, herefter snildt
lyslevende folk at fange. –
Hvad vil du, Herre! det er et ord, –
så råbte Simon og sprang fra bord,
fra alt, hvad end sit han kaldte.
7. Så fulgte Simon sin herres kald,
hos ordet han gik i skole,
og folk han fanged i tusindtal:
de skinner nu klart som sole,
og end er ikke på jord forbi
det store menneske-fiskeri,
som Herren og Simon grunded.
8. På hjærtedybet vi farer ud,
hvor timeligt ej kan bunde,
dér trækker vi vod på Herrens bud,
for hvad ej vil gå tilgrunde;
hvo kun al verden, ej mer attrår,
han ej et ord af vor mund forstår,
ham griber da ej vor tale.

N.F.S. Grundtvig

Med stille glæde

He - de - lær - ken, den li - den fugl, byg - ged bag lyng på tu - e,

5
svang sig dog fra sit la - ve skjul højt mod him - me - lens bu - e, lys - ne - de om

10
Jyl - lands strand, tin - dre - de for folk og land som en nord - lys lu - e.

1. Hedelærken, den liden fugl,
bygged bag lyng på tue,
svang sig dog fra sit lave skjul
højt mod himmelens bue,
lysnede om Jyllands strand,
tindrede for folk og land
som en nordlys lue.
2. Hedelærken, den fattig fugl,
ejed knap klæder egne,
hented sig dog af lykkens hjul
guld, som aldrig kan blegne:
drømmehavens rosenflor,
tankehavets perlesnor,
sangens trylleevne.

3. Hedelærken, den flygtig fugl,
havde så klart et øje,
så, hvad der rørte sig i skjul
under en vadmeststrøje;
tegned i sin dunkle krog
folkelivets billedbog,
bindestuens saga.

4. Hedelærken, den stakkels fugl,
ruged på egen smerte,
magted at tænde glædens jul,
dog i så mangt et hjærte,
kvad med stemme høj og ren
drapa over bavgasten,
vakte folkeånden.

5. Hedelærken, et hædersnavn,
blev blandt Danmarks fugle;
livet bandt det til sorg og savn,
døden det ej kan skjule.
Lysnende om Jyllands strand,
tindrende for folk og land
står dets nordlys lue.

Carl Ploug

133

IX

Frisk og frejddigt

Dér, hvor vi stred og sang, dér, hvor vort ord har klang, hvor vi hver dog

6 fik sit lil - le ri - - ge, her i vort e - get hjem træ - ner sig

12 ind og frem snart et folk, hvem vi må plad - sen vi - - ge.

1. Dér, hvor vi stred og sang,
dér, hvor vort ord har klang,
hvor vi hver dog fik sit lille rige,
her i vort eget hjem
trænger sig ind og frem
snart et folk, hvem vi må pladsen vige.
2. Det er det unge blod,
det er det friske mod,
snart det ta'r os tømme ud af hænder,
planter sig ved vort bord,
fører det store ord,
dristig op og ned på huset vender.
3. Tænk, om de tramped ned
frugten af al vor sved,
sæden, vi vor bedste pleje skænkte!
Blev det en hunnerflok!
ja, det var bittert nok,
om de vore tempelbuer sprængte.
4. Men, med det bedste frelst,
følges vi allerhelst
af en slægt, der selv har ild og kræfter;
ej én, der, tam og tom,
blot i sin svaghed from,
kun kan tralle vore viser efter.
5. Se, deres tid er nær,
snart har de magten her;
end på jorden er der folkevandring.
Skoler, I store, små!
dertil I hjælpe må,
at det blir til gavn med den forandring.
6. Tag Goten under tugt,
retled hans frie flugt,
hold igen på kraften, den rebelske!
ku ej det stærke mod,
køl ej det varme blod,
lær ham blot, hvad der er værd at elske.
7. Øv ham i våbenfærd,
men hjælp ham til især,
hvad der er os helligt, selv at hædre!
kæmpe for det med lyst,
bøde på vore brøst,
og: hvad vi gør godt – at gøre bedre!

Jens Christian Hostrup

Mildt

Når som - rens sang er sun - gen, og kul - den knu - ger

4 stø - - vet, og to - nen dør på tun - gen af

7 stor - men o - ver - dø - vet; mit hjem, du ri - ge, var - me, i

11 di - ne mo - der - ar - me jeg le - ver op på - ny.

1. Når somrens sang er sunget,
og kulden knuger støvet,
og tonen dør på tungen
af stormen overdøvet;
mit hjem, du rige, varme,
i dine moderarme
jeg lever op påny.
2. Og alt, hvad blæsten skræmmed,
hvad frostens magt mon kue,
det skærmes hult i hjemmet
og tøv' ved arnens lue;
hvert lysglimt bli'r til glæde,
hvert suk la'r ud sig græde,
hvert håb får luft i sang.

Jens Christian Hostrup

Alvorligt

De snæk-ker mød-tes i kvæld på hav, og luf-ten be-gynd-te at
de le-ged alt o-ver den åb-ne grav, og bøl-ger-ne gjør-des så

glø-de;
rø-de.

4 Her er jeg sat til en bav-ta-sten, at vid-ne for slæg-ter i

8 nor-den: Dan-ske de va-re, hvis mø-re ben un-der mig smul-dre i

12 jor-den, dan-ske af tun-ge, af æt og af id, ti skal de næv-nes i

16 lø-ben-de tid, fæd-re-nes vær-di-ge søn-ner!

De snækker mødtes i kvæld på hav,
 og luften begyndte at gløde;
 de leged alt over den åbne grav,
 og bølgerne gjordes så røde.
 Her er jeg sat til en bavgasten,
 at vidne for slægter i norden:
 Danske vare, hvis møre ben
 under mig smuldre i jorden,
 danske af tunge, af æt og af id,
 ti skal de nævnes i løbende tid,
 fædrenes værdige sønner!

N.F.S. Grundtvig

136

XII

Med ædel simpelhed

Na - tu - rens æd - le dyr - ker be - gæ - rer ej den krans, der

3 fal - mer i ti - der - nes van - de; han ag - ter kun og øn - sker og

6 sø - ger den glans, der ly - ser fra e - vig - he - dens stran - de.

<p>1. Naturens ædle dyrker begærer ej den krans,
der falmer i tidernes vande;
han agter kun og ønsker og søger den glans,
der lyser fra evighedens strande.</p>	<p>3. De mægtige skikkelser i verdens ældste grav,
de rædsler, som bølgedybet gemmer,
de blinkende verdner i mælkevejens hav
og afgrundens vældige stemmer;</p>
<p>2. Og ørkenens veje, de standser ej hans fod,
ej vindenes dræbende skare,
og ispolens ånde, den huer ej hans mod,
han ænser ej savn eller fare.</p>	<p>4. og rosernes rødmen og nattergalens sang,
mens skovduen reder sit leje,
og døgnfluens flagren og himmellysets gang, -
de viser ham den eviges veje.</p>

5. Og stjernedybets gåder, dem grunder han ud, 6. De rigeste skatte han finder under muld,
 ej tidernes lænke ham fanger, hans ånd gennem afgrunden vanker,
 og lynet ham tvinger at vende tankens bud, han skænker dem til verden, han lønnes ej med guld,
 og dampen er hans dristige ganger. hans løn er de evige tanker.

7. De tanker, de flyver som svaner over sø
 til under for de fjærneste lande,
 og aldrig kan de ældes, og aldrig kan de dø,
 ej sænkes i glemselens vande.

Carsten Hauch

137

XIII

Stille, ikke for langsomt

Tun - ge, mør - ke nat - te-skyer op ad him - len

dra - ger, hjem til skovs af mar - ken fly'er hist de sor - te kra - ger.

Skum - rin-gen sig bre - der ud, det er mørkt om - si - der, - vær os nær, du

15

kæ - re Gud, me - dens nat - ten li - - der.

rit.

rit.

1. Tunge, mørke natteskyer
op ad himlen drager,
hjem til skovs af marken fly'er
hist de sorte krager.
Skumringen sig breder ud,
det er mørkt omsider, -
vær os nær, du kære Gud,
medens natten lider.
2. Vær mig nær, ti uden dig
ensomhed mig truer,
vær mig nær, ti uden dig
jeg for mørket gruer;
hold mig med din faderhånd,
så jeg dig fornemmer,
fri mig ud af mørkets bånd,
så min frygt jeg glemmer.
3. Lad mig føle, hvergang når
livet bli'r mig øde,
at du, fader, med mig står
og i sådan møde;
og når natten i mit bryst
hjærtet vil omljere, -
o, da skænk mig livsens trøst,
vind mig lysets sejr!
4. Tung og mørk den tavse nat
over jorden spænder,
hist kun bag et vindve mat
vågelys der brænder. -
Du, som lindrer sorg og nød,
al vor synd forlader,
lyser op den mørke død,
tak! du livets fader!

Jakob Knudsen

Med naturlig Værdighed

Som dy - best Brønd gir al - tid kla - rest Vand, og
saa styr - kes Slæg - tens Marv hos Barn og Mand, ved

3
lif - ligst Drik fra dunk - le Væld ud - rin - der,
Fol - kets Arv af dy - be, stær - ke Min - der.

(4)
Din e - gen Dag er kort, men Slæg - tens lang: læg

7
Ø - ret yd - mygt til dens Rod for - ne - den; Aar -

9

tu - sind to - ner op i Graad og Sang, mens

11

Top - pen su - ser i - mod E - vig - he - den.

1. Som dybest Brønd gir altid klare Vand,
og lifligst Drik fra dunkle Væld udrinder,
saa styrkes Slægtens Marv hos Barn og Mand,
ved Folkets Arv af dybe, stærke Minder.
Din egen Dag er kort, men Slægtens lang:
læg Øret ydmygt til dens Rod forneden;
Aartusind toner op i Graad og Sang,
mens Toppen suser imod Evigheden.
2. Vi søger Slægtens Spor i stort og smaat,
i Flintøxen efter Harvens Tænder,
i Mosefundets Smykke, plumpt og raat,
i Kirkens Kvadre, lagt af brede Hænder.
Hvert skimlet Skrift, hver skjoldet Alterbog
har gjemt et Gran af Slægtens Ve og Vaade;
nu skal de røbe mig, hvad Vej jeg drog,
og løfte mig en Flig af Livets Gaade.
3. Endnu en Stund, saa drær den danske Rug,
mens Lærken triler og Graagøge kukke.
Du Pusling-Land, som hygger dig i Smug,
mens hele Verden brænder om din Vugge,
mod dig vort Haab og Manddomsdrømmen gaar,
naar Landsbyklokken signer dine Strande,
naar Aftenrøden højt i Skyen staar
og sænker Fredens Korstegn paa din Pande.
4. Lad mig kun flagre hen som Blad i Høst,
naar du, mit Land, min Stamme, frit maa leve,
og skjønnne Sange paa den danske Røst
maa frie, stærke Sjæle gjennebæve.
Da staar en ny Tids Bonde paa sin Toft
og lytter ud mod andre Lærkesange,
mens Himlen maler blaat sit Sommerloft,
og Rugen gulnes tæt om Vig og Vange.

Jeppe Aakjær

Jævnt og varmt

Det dan - ske Brød paa Slet - ten gror med Lif - lig - hed og

4
Sød - me, det bæ - res ind med Smil af Mor i Mor - gen - so - lens

8
Rød - me, det læg - ger Kraft i Knø - sens Arm, det run - der fint den

12
Jom - fru - barm, hvor Øm - heds - væl - det gyl - den - varm gror ind i Hjør - te - sla - get.

1. Det danske Brød paa Sletten gror
med Liflighed og Sødme,
det bæres ind med Smil af Mor
i Morgensolens Rødme,
det lægger Kraft i Knøsens Arm,
det runder fint den Jomfrubarm,
hvor Ømhedsvældet gyldenvarm
gror ind i Hjerteslaget.

2. Den danske Mand er Fredens Mand,
han buldrer ej og støjer,
hans Fædreland er Hjemmets Land,
han nynner mens han pløjer,
hans Aand har Sky for Krigens Færd,
hans Plovjærn er hans Riddersværd
og helst han vil sand Værd
i ærligt Arbejd stemple.

3. Den danske Viv, den danske Mor,
hun, som vi Hustru kalde,
hun dækker op sit hvide Bord
og sysler om os alle.
Hun er vor Sol i Livets Slud,
vor Stue gør hun lys og prud,
og deler der Guds Gaver ud
saa alle Munde mættes.

4. Det danske Barn med Kinden rød,
det leger under Lider,
mens Krig og Pest og Sult og Død
igjennem Verden rider.
I Skærm af Hjemmets Hyldetræ
det pludrer trygt ved Moders Knæ,
mens Blodet farver Bjærg og Bræ
i alle Himmelegne.

5. Saa er vort Land et Lykkeland
med Fredens stille Dyder,
hvor der er nok til Mø og Mand
i Spande som i Gryder.
Naar Høduft favner Lo og Stald,
mens Sol gaar ned bag Rugens Fald
til Hjejlefløjt og Vibekald,
da signer Himlen Høsten.

Jeppé Aakjær

141

XVII

Alvorligt, dog yndefuldt

Be - tragt mit sva - ge spind, hvor trå - de - ne sig flet - te! den

5 al - ler - mind - ste vind kan alt i hast ud - slet - te: et rin - ge bil - led kun på

11 al - magts væl - de stor. Hør i din bit - re stund mit stil - le trø - stens ord!

1. Betragt mit svage spind,
 hvor trådene sig flette!
 den allermindste vind
 kan alt i hast udslette:
 et ringe billed kun
 på almagts vælde stor.
 Hør i din bitre stund
 mit stille trøstens ord!

2. Giv på min gerning agt!
 Så sidder hist den høje
 i centret af sin magt
 med et opmærksomt øje!
 Han drager, som han vil,
 snart tråden ud, snart ind;
 han lægger mærke til
 det allermindste spind.

Adam Oehlschläger

Stærkt og frejdigt

Fri - hed er det bed - ste guld, som sol be - strå - ler

o - ver muld, lad den dit smyk - ke væ - re! Ja, der - som du dig

selv har kær, da hold den mer end li - vet værd! thi fri - hed føl - ger æ - re.

1. Frihed er det bedste guld,
som sol bestråler over muld,
lad den dit smykke være!
Ja, dersom du dig selv har kær,
da hold den mer end livet værd!
thi frihed følger ære.
2. Frihed er en borgemur,
hvor modet støder højt i lur
mod alle fjender gramme;
sig du dem kækt ved porten: "Stop!"
kun fejghed lukker porten op
og lister bort med skamme.
3. Frihed er en stad så skøn,
hvor enigheden bor i løn,
og nabo smukt sig følger;
hvor så man skatter egen arv,
at alle ser på næstens tarv,
og ingen retten bøjer.
4. Frihed er det gyldne skjold
mod avind, list og overvold,
hvor retsind fører sværdet;
bag den kan fredens ranker gro,
men hvor den ej kan fæste bo,
må freden fly forfærdet.

5. Frihed er som fugl i hånd
 med moders røst og fædres ånd;
 hold fast om fuglens vinge!
 kun galgenfugl dig bilder ind,
 at, når den fløj for vejr og vind,
 kan han igen den bringe.

6. Frihed er en kongehøg,
 der stak i sky, når bort den fløj,
 forgæves du den lokker;
 din fred og glæde følger med,
 alt som den flyver langt af led,
 mens ørnene sig flokker.

7. Frihed er en dejlig brud,
 som vil dig følge ind og ud,
 elsk hende højt med ære!
 når hende du til hustru får,
 da ages herligt læs i gård,
 thi alt hun vil dig være.

8. Frihed er en sikker havn,
 vend altid kun mod den din stav, n,
 da er du frelst af fare;
 for kongeskib og mindste båd
 har den mod storm og bølge råd,
 den alle vil bevare.

Thomas af Strängnäs

143

XIX

Mildt

Nu ly - ser Løv i Lun - de, grønt lig - ger Dan - marks

4 Land i - mel - lem blan - ke Sun - de, et Skjold med Søl - ver -

8 rand. Frugt - blom - sters Hvi - de plet - ter det ri - ge, grøn - ne

12 Felt, og højt de ly - se Næt - ter slaar ud sit Som - mer - telt.

Tekst trykt med tilladelse af forfatterens arvinger.

1. Nu lyser Løv i Lunde,
grønt ligger Danmarks Land
imellem blanke Sunde,
et Skjold med Søverrand.
Frugtblomsters Hvide pletter
det rige, grønne Felt,
og højt de lyse Nætter
slaar ud sit Sommertelt.

2. Nu løses Fugletunger
af Vinterdødens Ban,
et Solskinskor de sjunger
i Skovens frie Land;
de kalder os, de Stemmer,
ud fra vort Hverdagsbur,
fjærnt fra dets Fangetremmer
at finde dig, Natur!

3. Du Frihed, som vi savner
bag Byens Mur og Tag,
paa aaben Mark vi favner
nu solglad Junidag;
saa skære er dens Kinder
som Æbleblomstens Blad,
og om dens Haar sig vinder
Dugdraabers Perlerad.

4. Du lyse, friske Sommer,
vor Friheds unge Brud,
fra Støv og Støj vi kommer
at kaare dig til Gud.
Vort Liv og Lyst du vende
paa Dagens Solskinsfelt,
og over os du spænde
de lyse Nætters Telt.

Johannes Jørgensen

144 SYNDFLODEN

XX

Alvorligt og fast

Når nat ud - væl - der fra sor - ten sky, og må - nen kvæl - der i

4 mor - gen - gry, mens go - de blun - de, har travlt de on - de, for ly - set sky!

1. Når nat udvælder fra sorten sky,
og månen kvælder i morgengry,
mens gode blunde, har travlt de onde,
for lyset sky!

2. Gud så fra himlen med lynildsblik
på kæmpevimlen med Kains skik:
Trods jordens herre, fra ondt til værre
de fremad gik!

3. Og han deroppe, hvis skamler stå
på bjærgetoppe og skyer grå,
han høres sværge: Brat over bjærge
skal bølgen gå!

4. Dog, hør, du gæve, min Enoks søn!
vil højt du svæve med mig i løn,
byg lavt ved bølge til dig med følge,
mens bøg er grøn!

5. De kæmper trygge med spodske smil
så Noa bygge sin ark med il,
blandt færredssnekker en sær tredækker
i kæmpestil.
6. Ser I, hist oppe nu sejler han
på fjeldetoppe, den fromme mand!
Da ruller torden, da revner jorden
med brag på stand!
7. Nu himlens sluser oplades brat,
og havet bruser i bælgmørk nat,
og roser blegne, og kæmper segne
med suk fuldmat!
8. Dog under dække en verden tryg
bar Noas snække på bølgens ryg,
med kæmpegeange og bedre sange
end surr af myg!
9. Og Gud forglemmer på bølgens blå
ej lærkestemmer, ej spurven grå,
end sige muldet, hvor himmelguldet
i grube lå!
10. Sig bølgens kaster og segner mat
stovvragets master nu dages brat,
og arken strander, og verden lander
på Ararat!
11. Sin glug oplader med stille sind
den folkefader på fjeldetind,
vil sandhed vide, slet ikke lide
på hjernesvind!
12. Med aftensvalen, i solbjergslag,
til bølgesalen mod gofertag
kom dog fra lunde med nyt i munde
den lange dag!
13. "Luk op foroven! her er et brev,
som Gud i skoven om våren skrev,
af kæmpebogen til ham i kågen
et blad jeg rev!"
14. Olivenbladet fra grønne lund,
i åndebadet af duemund,
på spejlklar skive! hvem kan beskrive
den aftenstund!

N.F.S. Grundtvig